

หัวใจอ่อนรัก

ผู้แต่ง โรส

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

ราคา ๒๙๙ บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗

จัดพิมพ์โดย Romance by Rose

บรรณาธิการ รุ่งริวา นอริ

พิสูจน์อักษร niCki

ออกแบบปก จรสจันทร์

พิมพ์ที่ Golf Graphic Print

๑๖๔/๙ ถนนบอนด์สตรีท ต.บางพูด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ๑๑๑๒๐

ติดต่อผู้เขียน แฟนเพจ Rose Erotica

อีเมล rose.erotica.novel@gmail.com

จากใจผู้เขียน

หัวใจอ่อนรัก นวนิยายลำดับที่ ๒ ของโรส และลำดับที่ ๑ โศกแก่ **เดอะ ซีรีส์** อันประกอบไปด้วย ‘หัวใจอ่อนรัก’ เล่มนี้ กับ ‘หัวใจจ้านรัก’ เรื่องราวความรักระหว่างอินทิดา น้องสาวพี่อัฐ เพื่อนสนิทของพลอย กับพี่ภูมิ เพื่อนสนิทของพี่อัฐ ซึ่งจะตามมาในเวลาไม่นานค่ะ

หัวใจอ่อนรัก เป็นนวนิยายแนวโศก – हुआอ่อน ที่ฝ่ายที่ตามจับคือ हुआอ่อน ซึ่งพยายามจะเสิร์ฟ हुआให้ถึงปากโค เป็นเรื่องราวความรักที่น่ารักก๊ากก ฮานิด ๆ หื่นหน่อย ๆ รับรองว่าจะอ่านไปยิ้มไป เหมือนอย่างที่คุณเขียนก็เขียนไปยิ้มไป พูดได้ว่าเป็นนิยายที่เขียนอย่างมีความสุขที่สุด และหวังว่าเรื่องราวความรักน่ารัก ๆ นี้จะส่งผ่านความสุขจากผู้เขียนไปถึงผู้อ่านเช่นกันค่ะ

ขอบคุณผู้อ่านที่ติดตามอ่านกันอย่างถล่มทลายตั้งแต่ยังลงในเว็บไซต์ ทำให้หัวใจอ่อนรักรั้งอันดับหนึ่งในทั้งสองเว็บไซต์ที่ลงให้อ่าน ถือเป็นกำลังใจอันยิ่งใหญ่ ให้ผู้เขียนเขียนงานออกมาอย่างต่อเนื่อง และหวังว่าจะได้รับการตอบรับที่ดีในทุก ๆ เรื่องเช่นนี้ตลอดไป

ขอบคุณทุกท่านที่อุดหนุนหนังสือเล่มนี้ รวมทั้ง e - book อีกทั้งกำลังใจหลากหลายที่ส่งมาให้ คอมเมนต์ คำติ - ชม ผู้เขียนน้อมรับไว้ด้วยความขอบคุณยิ่งค่ะ

จนกว่าจะพบกันใหม่

Rose

บ้านที่เฟิร์ธ ออสเตเรีย

๒๙ ม.ค. ๕๘

บทนำ

“พลอยเรียนจบแล้ว โตะแล้ว เป็นเจ้าสาวของพี่อัฐได้แล้วนะคะ” เสียงหวานที่ส่งมาจากโบหน้าหวาน ๆ ที่ลอยหน้าลอยตาบอกกับเขาอยู่ นั้นทำให้ ‘พี่อัฐ’ ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย ก่อนจะบอกเสียงเข้ม

“โตะแล้วก็เลิกบ่าบอส์กที่พลอย บอกก็ทีแล้วว่าพี่ไม่มีวันแต่งงานกับพลอย”

“พี่อัฐ คนบ้า! พุดทำร้ายจิตใจเจ้าสาวในอนาคตแบบนี้ได้ไงคะ คอยดูนะ พลอยจะทำทุกวิถีทางให้พี่อัฐแต่งงานกับพลอยให้ได้เลย คอยดู!” คนผิวดหวังว่าแล้วก็สะบัดหน้าจากไปทิ้งน้ำตา

“เด็กบ้า...” ชายหนุ่มพึมพำพร้อมส่ายศีรษะ มองตามร่างระหงของหญิงสาวที่เดินจากไปพร้อม ๆ กับระบายลมหายใจ ไซ้... เธอโตะแล้ว ไม่ใช่เด็ก ๆ อย่างเมื่อก่อน แต่สำหรับเขา เธอก็เป็นเพียงเด็กข้างบ้าน เพื่อนของน้องสาวที่เขาเห็นมาตั้งแต่วันแรกที่เธอเพิ่งลืมตาดูโลกอยู่ดี

๑

“เลิกร้องให้ได้แล้วพลอย ร้องไปพีอีฐูก็ไม่มาสนแกหรอก” อินทิรา เพื่อนรักเพื่อนสนิทที่เติบโตมาด้วยกันบอกกับเธอ ซึ่งไม่รู้ว่าจะตั้งใจจะปลอบหรือตัดกำลังใจกันแน่

“นี่ ยายอิน ไม่พูดก็ไม่มีใครว่าเป็นบ้าหรอกนะ ถ้าจะพูดแบบนี้แก เจียบไปเลยไป” บุษราคัมหันไปแหวเพื่อน แต่ก็ยื่นมือรับทิชชูที่อินทิราส่ง มาให้ซับน้ำตาแต่โดยดี

“ฉันว่าแกตัดใจเถอะ แกตามตื้อพีอีฐูมาก็ปีแล้วก็ไม่เห็นจะสำเร็จสักที หันไปมองคนอื่นมั่งเถอะ นายนี้ไง ตามจีบแกมาตั้งแต่ปีหนึ่ง แก น่าจะพิจารณาบ้างนะ”

“เรื่องของหัวใจมันบังคับกันได้ที่ไหน ฉันรักพีอีฐูของฉัน รักมาตั้งแต่จำความได้ ถ้าไม่ได้แต่งงานกับพีอีฐู ฉันจะขออยู่เป็นโสดไปจนตาย!” บุษราคัมว่าจริงจัง หัวใจดวงน้อย ๆ ของเธอมอบให้พีอีฐูไปหมด

แล้ว ตั้งแต่ยังไม่รู้ประสาเสียด้วยซ้ำ แล้วยายอินจะมากบอกให้เธอตัดใจ
ง่าย ๆ ได้อย่างไร

“แล้วถ้าแบบว่า... เอ่อ... แบบว่า... ถ้าพี่อิฐไม่ชอบผู้หญิงล่ะ”
อินทிரากถามเสียงอ้อมแอ้ม

“แก! จะบ้าหรือ นั่นพี่ชายแคะ พูดยังได้ไง” บุษราคัมท้วงเสียง
หลง อินทிரากำลังกล่าวหาพี่อิฐสุดที่รักของเธอด้วยข้อหาร้ายแรง แล้วพี่
อิฐก็บยายอินก็ไม่ใช้ใครที่ไหน สองคนนี้เป็นพี่น้องคลานตามกันมาแท้ ๆ
ทำไมยายอินถึงกล่าวหาพี่ชายแบบนี้

“แกเคยเห็นพี่อิฐมีแฟนปะ” อินทிரากะชิบกระซิบทั้ง ๆ ที่นั่งอยู่
ติดกัน ทำให้บุษราคัมต้องพลอยลดเสียงลงตาม

“ไม่เคย...” ตอบเสียงแผ่ว แต่แล้วก็ยิ้มกว้าง ตาเป็นประกาย

“เห็นไหม พี่อิฐไม่เคยมีแฟนเพราะจริง ๆ แล้วก็แอบมีใจให้ฉันมา
ตลอด แค่ทำเป็นเก๊กเท่านั้น”

“เออ! เข้าข้างตัวเองเข้าไป หลงรักเกย์ยังไม่รู้ตัว” อินทிரากว่าเรื่อย ๆ
หากทำให้คนฟังถึงกับใจสั่น ไม่นะ! เธอมั่นใจว่าพี่อิฐของเธอไม่ได้เป็นเกย์
อย่างที่ยายน้องบ้ากล่าวหาแน่ ๆ

“แก ชีเรียสนะ อย่าพูดเล่นสิ” หญิงสาวว่า น้ำตาที่เหือดไปเพราะ
ซึบไปจนทีชชู่แทบหมดกลองเริ่มหลังรินออกมาอีก หรือว่าที่พี่อิฐไม่เคย
มองเธอเลยเป็นเพราะเขาไม่ได้เกิดมาเพื่อรักผู้หญิงจริง ๆ ไม่นะ! ถ้าพี่อิฐ
เป็นเกย์พลอยจะไปบวชชี!

“ก็ชีเรียสไป พี่อิฐอายุสามสิบห้าแล้วนะ ผู้ชายที่อายุขนาดนี้

ไม่เคยมีแฟนเป็นตัวเป็นตน แล้วยิ่งไปไหนมาไหนกับเพื่อนชายที่สนิท แก่คิดว่าไงละ นี่พ่อแม่อีกเริ่มเครียดแล้วเหมือนกันนะ”

“เพื่อนชายที่สนิท... พี่ภูมิหรือ... เกว่าพี่อิฐกับพี่ภูมิ... เอ่อ... ทำยุทธหัตถีกันหรืออิน” หญิงสาวถาม ไบหน้าร้อนนวบแค่เพียงจินตนาการ ชายหนุ่มทั้งสองกระทำการ ‘ชนช้าง’ ในที่รโหฐาน ในอกในใจก็วาบไหว พี่อิฐของเธอจะเป็นยอดชายจริง ๆ หรือ ฮือ...

พี่ภูมิเป็นเพื่อนสนิทของพี่อิฐที่เธอเห็นมาตั้งแต่จำความได้ บุษราคัมไม่อยากจะเชื่อว่าสองคนนี้จะกินกันเอง เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด!

แต่... เธอก็ไม่เคยเห็นพี่อิฐกับพี่ภูมิมีแฟนกันเลยนะ ฮือ...

“ฉันจะทำยังไงดีอิน” หญิงสาวถามเพื่อนเสียงแผ่ว พูดเปรยมากกว่าจะปรึกษาจริงจัง แต่ดูเหมือนอินทิวาจะรีบตอบเหลือเกิน

“ตัดใจเหอะแก”

“ไม่! ฉันอุตส่าห์ตามรักตามตีอมาตั้งหลายปี จะให้ตัดใจง่าย ๆ ได้ยังไง” บุษราคัมไม่ยอมแพ้เด็ดขาด ตราบใดที่ยังไม่รู้แน่ชัดว่าพี่อิฐชื่นชอบไม่ป่าเดียวกันเธอก็ยังมีความหวัง

“ก็เพราะแกตามตีอมาหลายปีไงฉันถึงบอกให้แกตัดใจ ถ้าพี่อิฐจะใจอ่อนคงใจอ่อนตั้งแต่ปีแรก ๆ แล้วละ คงไม่ลากยาวมาจนปานนี้ ก็ปีเข้าไปแล้วนั่น แกยอมรับความจริงเหอะพลอย”

คำพูดของเพื่อนสนิทราวกับมีดคม ๆ ที่กรีดลงไปกลางหัวใจดวงน้อย ๆ ที่มีพี่ชายของคนพูดจับจองอยู่ผู้เดียวมาตั้งแต่จำความได้ หญิง

สาวรู้สึกเหมือนในอกในใจว่างโหวงเพียงแค่ว่าจะต้องตัดใจจากพีอัฐ เธอทำไม่ได้หรอก และไม่อยากจะทำด้วย

“อิน ทำไมแกพูดแบบนี้ ไหนแกบอกว่ายากได้ฉันเป็นพีสะใภ้ใจ”
ถามเสียงสั้น น้ำตาหยดเผาะราวเปิดก๊อก

“ตอนนี้ก็ยังอยากได้ แต่มันขึ้นอยู่กับฉันที่ไหนละ ถ้าพีอัฐไม่โอเค ฉันก็ทำได้แค่อำใจช่วยแกนั่นแหละ แต่ฉันรักแกนะ แกเป็นเพื่อนฉัน ฉันไม่อยากให้เกิดติดอยู่แต่กับพีอัฐ รู้ตัวอีกที แกก็แห้งเหี่ยวหัวโตอยู่บนคานแบบหาทางลงไม่เจอแล้ว”

“ช่างฉัน!” หญิงสาวตอบเสียงสะบัด เฮอะ เธอไม่ยอมหรอก มันต้องมีวิธีสิน่า บุชราคมนั่งคิดนั่ง ๆ สักพัก สองมือยังคงซับน้ำตาเป็นพัลวัน เธอจะทำอย่างไรดีเพื่อให้พีอัฐตกเป็นของเธอ หญิงสาวหันไปหาเพื่อน ปรีक्षाเสียงอ่อย

“อิน... ช่วยคิดหน่อยสิ ฉันต้องทำยังไงพีอัฐถึงจะหันมามองฉันบ้าง”

“แกลองอ่อยพีอัฐดูปะ” อินทิวาเสนอความคิดที่แสนจะโลดโผน จนผู้หญิงที่ดูเหมือนจะบ้าผู้ชายอย่างเธอยังร้องเสียงหลง

“หา! แกจะบ้าหรือไง” นีอินทิวาจะให้เธอเอาตัวเข้าแลกเลยอย่างนั้นหรือ

“ไม่บ้าหรอก นี นมตุ้ม ๆ ของแกนี่นะ เปียด ๆ แซะ ๆ พีอัฐจะต้องทนไม่ไหว แล้วก็จับแกกอด เหมือนในนิยายไง” อินทิวาว่าแล้วก็หัวเราะคิก

คัก ชอบบอกชอบใจกับความคิด 18+ ของตน หากคนฟังกลับทำหน้า
สยดสยอง

“แล้วถ้าพี่อัฐเขาจับฉันกดจริง ๆ ละ ฉันก็เสียเงินก่อนแต่งงานนะสิ”

“เฮ้อ เสียเงินแล้วไง ยิ่งป็นนัดเดียวได้นั่งตั่งสองตัว พี่อัฐตกเป็น
ของแก แล้วก็ได้พิสูจน์ด้วยว่าพี่อัฐไม่ใช่เกย์”

“แล้วถ้าพี่อัฐไม่รู้สึกอะไรเลยเพราะชอบทำเหมืองทองมากกว่า
ละ” คนเจ้าปัญญายังมีข้อสงสัยไม่หยุด

“ก็ถ้าพี่อัฐชอบชุดทองมากกว่ากินนม แกก็จะได้ไม่ต้องเสียทั้งตัว
เสียทั้งใจใจ แกจะได้รู้ว่าที่พี่อัฐไม่รักแกไม่ใช่เพราะไม่รักแก แต่เป็นเพราะ
พี่อัฐไม่รักผู้หญิงต่างหาก พ่อแม่ฉันก็จะได้แน่ใจด้วยว่าพี่อัฐเป็นเกย์ จะ
ได้เลิกบเร้าให้พี่อัฐแต่งงานเสียที”

“แต่ฉันไม่อยากโดนจับกดนี้แก ฉันอยากอะไร ๆ กับพี่อัฐด้วย
ความรักอยากให้พี่อัฐรักฉัน ขอแต่งงาน แล้วก็พีเจอริงในคืนแต่งงาน
หวาน ๆ อ่อนโยน ๆ ฟิน ๆ” หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงราวล่องลอยอยู่ใน
ความฝัน คงจะดีไม่น้อยหากจะมีวันนั้นระหว่างเธอกับพี่อัฐ

“เออน่า ฉันว่าพี่อัฐไม่จับกดแกหรอกนะ พี่ชายฉันสุขภาพบุรุษจะ
ตาย ลองดูก่อน นะ นะ ไม่แน่นอนะเว้ย คราวนี้แกอาจจะได้เป็นพีสะไม้ฉัน
จริง ๆ ก็ได้”

“นี่ ออย่าพูดให้ฮึกเหิมสิ” หญิงสาวว่า อดยิ้มกว้างอย่างถูกใจไม่ได้
กับแค่ได้ยินเพื่อนพูดคำว่าพีสะไม้ ก็นั่นมันเป็นจุดหมายในชีวิตของเธอ

มาตั้งแต่จำความได้แล้วนี่นะ

“ฮึ๊กเหมิแล้วโอเคปะ”

“โอก็ได้... แต่... ฉันต้องทำยังไง” หญิงสาวถาม ใบหน้าร้อนผ่าว
เมื่อคิดว่าตนกำลังจะทำอะไรก็อดเขินอายไม่ได้

“เดี๋ยวเราไปซื้อชุดเซ็กซี่ ๆ ให้แก่กัน อย่างอื่นฉันจัดการเอง”
อินทிரาวาดด้วยท่าทางสบาย ๆ ส่วนบุษราคัมเองก็ทำได้เพียงพยักหน้ากับ
ตัวเองพร้อมพึมพำเบา ๆ

“ลองดูสักตั้งนะพลอย”

๒

โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานกรีดเสียงขึ้น ทำให้คนที่ก้มหน้าอ่านเอกสารที่เลขานุการเพิ่งนำมาวางไว้ให้เงยหน้าขึ้นมองหาต้นเสียง ชายหนุ่มเอี้ยวตัวยื่นมือไปหยิบโทรศัพท์ที่วางอยู่ไม่ไกล และเมื่อมองเห็นชื่อผู้ที่โทร. เข้ามาปรากฏอยู่บนหน้าจอ อิศราจึงกดรับสายก่อนจะทักทายด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง

“ว่าไงยายอิน”

“พี่อิฐ ยุ่งอยู่ไหมคะ คุณได้หรือเปล่า”

“ว่ามา มีอะไร” รู้ดีว่าต่อให้บอกว่ายุ่ง ยายน้องสาวตัวแสบก็ไม่เห็นจะฟัง จึงคุยเสียให้จบ ๆ ไป

“วันศุกร์พาอินไปเที่ยวหน่อยน้า” น้องสาวที่อายุห่างกันเกินรอบส่งเสียงออดอ้อนมาตามสาย ชายหนุ่มได้แต่กลอกตาและส่ายหน้า เพราะต่อให้เขาปฏิเสธอย่างไร แม่ตัวดีก็ไม่มีวันยอมรับรู้ และเพราะยอม

และตามใจกันมานานตั้งแต่เล็กจนโต ก็เลยดูเหมือนต้องตามใจกันตลอดไป

“พี่ปฏิเสธได้ไหมล่ะ” ชายหนุ่มถามเสียงเรียบ แล้วก็ต้องกลอกตาเมื่อได้ยินเสียงน้องสาวหัวเราะคิกคักมาตามสาย

“รู้ว่าปฏิเสธไม่ได้แล้วพี่อัฐจะถามทำไมคะ”

“จ้ะไม่ถามล่ะ วันศุกร์พี่ต้องตระเวนรับใคร ที่ไหน อย่างไร เชิญบอกมาครับ คุณเจ้านาย” ชายหนุ่มถามอย่างประตดประชัน ซึ่งเรียกเสียงหัวเราะถูกใจจากคนฟังได้เป็นอย่างดี

“ไม่ต้องตระเวนคะ มีแค่อินกับยายพลอย แต่คราวนี้ไม่ไปแดนซ์แล้วน้ำ อินโตแล้ว เรียบจบแล้ว ไปนั่งฟังเพลงกันนะคะ ให้พี่อัฐพาไปนะ” น้องสาวส่งเสียงมาเจ็ยแจ้ว และชายหนุ่มก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากรับคำเท่านั้นเอง

คนเป็นน้องวางสายไปแล้วหากคนที่เพิ่งกดวางสายโทรศัพท์กลับยังครุ่นคิดถึงน้องสาวและใครอีกคนที่ตัวแทบจะติดกันกับน้องสาวของเขาอยู่ตลอดเวลา

บุษราคัมเป็นเด็กข้างบ้านที่เขาเห็นมาตั้งแต่วันแรกที่เธอลืมตาดูโลก เพราะบิดามารดาพาเขาไปเยี่ยมมารดาของเด็กหญิงที่เพิ่งจะคลอดที่โรงพยาบาล เขายังจำได้ถึงความรู้สึกตื่นตื้นที่ได้เห็นเด็กแรกเกิดตัวแดง ๆ เพราะเขาไม่เคยมีน้อง บุษราคัมคือทารกคนแรกที่เขาได้สัมผัสตัวเป็น ๆ

ในตอนนั้นมารดาของเขากำลังตั้งครรรภ์แบบใกล้คลอดเต็มที เขา

นับวันรอน้องอยู่ทุกวัน และเมื่อได้พบกับเด็กหญิงบุษราคัมในตอนแรก เกิดหัวใจของเด็กหนุ่มอย่างเขาก็ตีรู้จักกับความรู้สึกที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน ความรู้สึกอบอุ่นในหัวใจ อยากปกป้องดูแลน้องน้อยตัวแดง ๆ ที่กำลังนอนหลับตาพร้อมบนเบาะนั้นในทันที

หลังจากวันนั้นไม่นาน มารดาก็คลอดน้องสาวตัวแดงออกมา เช่นกัน เขารู้สึกร้าวกับมีน้องสองคน คนหนึ่งคืออินทிரาน้องสาวของเขา ส่วนอีกคนคือเด็กหญิงที่เขาหลงรักในทันทีที่พบหน้า น้องน้อยที่เขาเผื่อแม่ความเป็นพี่ชายให้ตั้งแต่เล็กแต่น้อย เด็กหญิงที่ยกให้เขาเป็นฮีโร่ของเธอสวมมา

เพราะเขากับน้องมีอายุห่างกันมาก อินทிரาน้องสาวเป็นลูกหลงที่กว่าแม่จะมีน้องเขาก็อยู่ในช่วงวัยรุ่นแล้ว ทำให้นอกจากความรู้สึกอย่างพี่กับน้อง บางครั้งเขาก็รู้สึกร้าวกับเป็นพ่อของเด็กหญิง ตามใจกันจนแทบจะเสียคน และความรู้สึกที่ว่านี่ก็เผื่อแม่ไปถึงเด็กหญิงข้างบ้านที่เดินตาม 'พิธีรีตอง' คู่กันกับน้องของเขาด้วย ๆ ตั้งแต่เล็กจนโต

ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเด็กน้อยข้างบ้านควรจะดำเนินไปอย่างที่ควรเป็น ถ้าไม่เป็นเพราะในตอนที่เราเริ่มย่างเข้าสู่วัยสาว เพิ่งมีคำแนะนำว่านางสาวได้ไม่กี่วัน เธอก็กำกั่มมาสารภาพรักเขา!

ในตอนนั้นเขาอายุเกือบจะสามสิบอยู่รวมร้อ เด็กนั้นแทบจะเป็นลูกเขาได้ เมื่อมาสารภาพรักกันเช่นนี้เขาจึงเทศนาเธอไปยกใหญ่ แต่แม่ตัวดีก็หาได้สลดไม่ ยังคงเฝ้าติดตามบอกรักเขาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน จนใน

ที่สุดเขาต้องสร้างระยะห่างระหว่างกันขึ้นมา เพื่อบอกให้เธอรู้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธอไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เขาเห็นเธอเป็นน้องมาตั้งแต่ไหนแต่ไร จะมาให้เป็นน้องสาวเขาก็ไม่คิดจะทำ ด้วยอายุที่ห่างกันขนาดนี้เขาจะมองเห็นเธอเป็นหญิงสาวได้อย่างไร เขาไม่ได้มีงูอยู่บนหัว!

แม้จะพยายามไม่ให้ความใกล้ชิดสนิทสนมอย่างที่ผ่านมา แต่ความรู้สึกเอื้อเอ็นดูที่เขาทำให้เธอนั้นก็ไม่เคยลดลงเลย ทำให้เมื่อเธอพยายามเข้าหา เขาก็ไม่เคยใจแข็งกับเธอได้สักที บุษราคัมจึงยังวนเวียนอยู่ในชีวิตของเขาไม่ไปไหน มึงนอนแล้วห่างไปบ้างเวลาเขาเน้นย้ำชัดเจน อย่างเห็นอ้อยหน่าว่าเขาไม่มีวันจะมองเธอเป็นอื่นนอกจากน้องสาว แต่เมื่อหายอนแม่ตัวดีก็กลับมาอีก อย่างคราวนี้เพิ่งร้องไห้วิ่งหนีไปเมื่อไม่กี่วันก่อน แต่วันนี้ก็ส่งแม่ น้องสาวมาขอให้เขาพาเที่ยวเสียแล้ว

เขาไม่รู้ว่าทำไมหญิงสาวถึงปักใจกับเขาหน้าหนา เขาบอกชัดเจนว่าไม่สนใจอย่างไรก็ไม่ฟัง ยกสารพัดเหตุผลที่จะบอกเธอว่าเขาและเธอไม่เหมาะสมกัน เหตุผลที่เขารักเธอไม่ได้ และเมื่อเขาบอกเธอว่าเขาเห็นเธอเป็นเด็ก เธอก็ร้อจนเรียนจบแล้วมาบอกเขาว่าพร้อมจะเป็นเจ้าสาวของเขาแล้วเสียอย่างนั้น

จริง ๆ แล้วแม่เขาจะแสดงท่าทางเห็นอ้อยหน่า แต่ลึก ๆ ก็เอ็นดูในความดีดั่งและไม่ยอมแพ้ของเธออยู่เหมือนกัน จึงไม่เคยที่จะตัดเยื่อใยแบบเด็ดขาดได้สักที ก็เขาไม่ได้เกลียดเธอ แต่ไม่ได้มองเธออย่างหญิงสาวคนหนึ่งเท่านั้นเอง

หรือว่าเขาควรจะแต่งงานแต่งงานไปเสียนะ เธอจะได้ตัดใจได้เสียที แต่จะให้แต่งงานกับใครเล่า ตั้งแต่เลิกรักกับคนรักที่ใช้ชีวิตด้วยกันที่ต่างประเทศในตอนที่เราไปเรียนระดับปริญญาโท เขาก็ไม่เคยคบหากับผู้หญิงคนไหนอย่างจริงจังอีกเลย

อิศราเพิ่งเอื้อมมือไปหยิบเอกสารที่อ่านค้างไว้ เมื่อโทรศัพท์มือถือส่งเสียงแจ้งเตือนข้อความเข้า เมื่อเขาหยิบมาเปิดอ่านก็ต้องยิ้มพร้อมส่ายหน้า เมื่อเห็นข้อความจากคนที่เขาเพิ่งนึกถึง

พลอยยังไม่หายโกรธที่อิฐนะคะ แต่จะยกโทษให้เพราะที่อิฐจะพาเที่ยววันศุกร์นี้ ขอขอบคุณนะคะ ที่อิฐน่ารักที่สุดเลย

“เด็กบ้า...” ชายหนุ่มพึมพำแต่ก็อดยิ้มไม่ได้ หากไม่นับที่เธอพยายามจะเลือนฐานะให้เขาเป็นคนรัก เธอก็เป็นน้องสาวจอมยุ่งที่น่ารักไม่แพ้ยายอินน้องสาวของเขาเลย

๓

“ไปไปหรือเปล่านั้น” บุษราคัมถามอย่างไม่มั่นใจเมื่อมองเงาของตนที่สะท้อนออกมาจากกระจกในห้องลองเสื้อ

หญิงสาวอยู่ในชุดเกาะอกรัดรูปสีดำ ความยาวเหนือเข่าค่อนข้างมาก ด้วยผ้ายัดที่แนบไปตามลำตัวเผยให้เห็นสัดส่วนของรูปร่างสูงระหงชัดเจน หน้าอกหน้าใจที่ปกติจะถูกปกปิดในเสื้อผ่ามิดชิด ด้วยไม่ค่อยมั่นใจกับขนาดของทรงอกที่ใหญ่กว่าสาว ๆ ทั่วไป บัดนี้กลับมีเพียงชุดเกาะอกครึ่งเต้าปิดอยู่ ที่เหลือเปิดเผยเนินเนื้อราวกับจะเชื้อเชิญให้ใครที่วาดสายตาผ่านต้องหยุดมอง เปิดเผยมากจนผู้เป็นเจ้าของไม่มั่นใจ หากแม่เพื่อนสาวที่เป็นคนเลือกชุดนี้ก็กลับถามกลับด้วยน้ำเสียงราวกับเหลืออดกับเธอ

“แกจะไปอ่อยผู้ชายแต่แต่งตัวเป็นแม่ซีมันจะได้ผลไหม”

“แต่มันไปมากเลยนะฮิน ฉันทกลัวพี่อริฐไม่พอใจ แกจำไม่ได้หรือที่

เราเคยใส่กางเกงเสวมอหนูแล้วพือิฐไล่เราไปเปลี่ยนชุดแทบไม่ทันนะ” เธอยังไม่ลืมเหตุการณ์วันนั้นเลย พือิฐเป็นพี่เธอกับยายอินแค่สิบสี่ปี แต่ทำตัวราวกับพ่อก็ไม่ปาน แล้วถ้าเธอไปเจอเขาด้วยชุดนี้ หญิงสาวไม่คิดว่าเขาจะยอมให้เธอออกจากบ้านอย่างแน่นอน

“จำได้ แต่แกจะไปยั่วพือิฐ มันก็ต้องไปแบบนี้แหละ แกจะเอาพือิฐมาทำสามี ไม่ใช่ทำพ่อ เพราะฉะนั้นแกต้องหยุดเกรงกลัวพือิฐราวกับพ่อได้แล้ว”

“ก็ฉันกลัวพือิฐโกรธนี่” บุษราคัมว่าอ้อมอ้อม เวลาพือิฐไม่พอใจ นึกกลัวน้อยอยู่เมื่อไรเล่า แล้วถ้าเขาเห็นเธอแต่งตัวไปแบบนี้แล้วอารมณ์ไม่ดี ไข่ที่ตั้งใจจะยั่ววนนั้นจะได้ผลหรือเปล่าก็ไม่รู้

“ฉันจะบอกอะไรให้นะพลอย ถ้าแกอยากให้พือิฐมองแกอย่างผู้หญิงคนหนึ่ง แกก็ต้องทำตัวให้เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ไม่ใช่ทำตัวเป็นเด็กที่พือิฐเห็นเป็นน้องอยู่ตลอด เข้าใจปะ มั่นใจหน่อย เนี่ย นมตุ่ม ๆ เนี่ย ไข่ให้เป็นประโยชน์ แหม ให้ฉันมีหน้อยไม่ได้ แม่จะโชว์ไปทั่วเลย”

“แกก็พูดไป ใครจะบ้าโชว์นมไปทั่ว”

“ก็ฉันนี่ไง ถ้านมใหญ่โชว์ไปแล้ว” ได้ยินเพื่อนตอบพร้อมแ่นอกทำท่า ‘โชว์นม’ ทำให้บุษราคัมหัวเราะก๊ิก อินทิดาช่างห้ามได้ตลอดจริง ๆ

“ฉันว่าลองชุดอื่นดูก่อนไหมอิน” คนไม่ชอบโชว์ยังอิดออดที่จะซื้อชุดที่เห็นว่าเปิดเผยมากผิดปกติ หากแม่เพื่อนตัวดีกลับตัดสินใจแทนให้เสรีจสรพ

“ไม่เอา ชุดนี้สวยแล้ว รับรองพี่อัฐเห็นแกแล้วต้องตะลึง เอาชุดนี้แหละ แกเปลี่ยนเสื้อผ้าเลย ฉันจะออกไปรอข้างนอก” อินทิวาสั่งอย่างเจ้ากี้เจ้าการก่อนจะเปิดประตูห้องลองเสื้อออกไปยืนรออยู่ข้างนอก

เมื่อลับหลังเพื่อน บุษราคัมทำได้เพียงถอนหายใจแล้วเปลี่ยนกลับใส่เสื้อผ้าชุดเดิมตามคำบอกแกมบังคับของแม่เพื่อนรัก และเมื่อหญิงสาวเดินออกมาจากห้องลองเสื้อ อินทิวาก็เดินตรงมารับชุดชุดแสนจะเซ็กซี่และไปจากมือเธอ แล้วเดินไปยังเคาน์เตอร์จ่ายเงินทันที

หลังจ่ายเงินสำหรับชุดที่แสนจะเพอร์เฟกต์สำหรับปฏิบัติการอ้อยผู้ชายในสายตาของอินทิวาสเสร็จเรียบร้อย สองสาวก็เดินดูของภายในห้างสรรพสินค้าต่อไปอีกพักใหญ่แล้วจึงเดินทางกลับ

อินทิวานำรถกลับไปจอดยังโรงจอดรถบ้านตน ก่อนจะมุดรั้วทางด้านหลังไปยังบ้านติดกัน อันเป็นที่พำนักของแม่เพื่อนรักที่ตอนนี้มีแผนปฏิบัติการอ้อยผู้ชายของเธอ ซึ่งจำเป็นต้องมีการวางแผนที่รัดกุมและวอร์รูมของทั้งสองก็เป็นห้องนอนของบุษราคัมนั่นเอง

“อย่างแรกเลยนะ แกต้องใส่ชุดนี้กับรองเท้าส้นสูง ๆ มันจะทำให้ขาแกดูยาวขึ้น พวกผู้ชายเนี่ย นอกจากจะชอบนมใหญ่ ๆ แล้ว ก็กับขาสวย ๆ ก็ทำให้หื่นขึ้นได้เหมือนกัน” อินทิวาร่ายราวกับเป็นผู้เชี่ยวชาญใบหน้าเคร่ง ดวงตาฉายแววจริงจัง จนคนถูกสอนอดหัวเราะไม่ได้

“แกพูดเหมือนรู้ดี แต่เท่าที่จำได้ คุณอินทิวายังไม่เคยมีแฟนเลยไม่ใช่หรือคะ” บุษราคัมถามอย่างเหน็บแนม ทำให้คนที่ยังไม่เคยมีแฟน

แต่แน่ใจว่าแน่นทฤษฎีค่อนข้าง

“ถึงภาคปฏิบัติฉันจะระดับอนุบาล แต่ทฤษฎีฉันระดับดอกเตอร์นะยะ เชื่อฉันแล้วดีเอง ฉันอ่านมาเยอะ”

“ความรู้เยอะแต่ไม่เห็นแก่จะได้แพนมาจากความรู้พวกนี้สักคน”

“ไม่ใช่ไม่ได้ ฉันยังไม่นำไปใช้ต่างหากล่ะ”

“ไม่เคยใช้แล้วแก่จะรู้ได้ยังไงว่ามันได้ผล”

“นี่ ยายพลอย แล้วถ้าไม่เชื่อทฤษฎีของฉันนี่ แกมีทฤษฎีอะไรบ้างปะ”

“ไม่มี...” ตอบเสียงอ่อย เธอไม่ใช่เจ้าแม่ทฤษฎีอย่างยายอินเพื่อนรักนี่ ไฉนิตยสารหัวนอกที่มีวิจิตรผู้ชายให้อยู่หมัดสอนสาว ๆ เธอก็ไม่เคยอ่าน เพราะยังมีความเชื่อว่าผู้ชายควรจะเป็นฝ่ายจีบผู้หญิงถึงจะถูก แต่ความเชื่อของเธอก็ต้องถูกทดสอบเมื่อเธอหลงรักพีอัฐ และเป็นเธอเองที่ไล่ตามเขาตลอดมา ชายหนุ่มไม่เคยชายตามองเธอเสียด้วยซ้ำไป และตอนนี้แม่เพื่อนรักก็จะให้เธออัฟเฟิลเวล ถึงขั้นเอาตัวเข้าแลกเลยทีเดียวนะ

“ไม่มีแกก็ทำตามที่ฉันบอก ตอนพีอัฐมารับ แกต้องเดินไปขึ้นรถแบบเซิด ๆ หยิ่ง ๆ อย่าทำท่าทางไม่มั่นใจเด็ดขาด เข้าใจหรือเปล่า”

“อือ...”

“แกนั่งหน้ากับพีอัฐ เดี่ยวฉันนั่งหลังเอง” อินทียายังคงวางแผนต่อไป ส่วนคนที่ต้องเป็นคนปฏิบัติได้แต่นั่งฟังพร้อมพยักหน้าหงึกหงัก

“พอถึงร้าน แกก็นั่งติดกับพีอัฐ แกต้องกินเหล้าด้วย พอเริ่มมีน ๆ

ก็เริ่มเลื่อย”

“เฮ้ย ไม่กินเหล้าได้เปล่า แม่ตีตายเลยถ้ารู้” หญิงสาวต่อรองมารดาไม่ชอบให้เธอกินเหล้าเมายา ถ้าแม่รู้ว่าเธอทั้งกินเหล้า ทั้งยั่วผู้ชาย สงสัยจะน้องลายแน่เลย

“ไม่ได้! ต้องกิน แล้วแกก็แก้งเมา จะได้เนียน ๆ พี่อัฐจะได้คิดว่าแกทำเพราะความเมา ไม่ใช่เพราะความแรด” อินทிரาว้าแล้วก็หัวเราะคิกคัก ชอบใจที่ได้ว่าเพื่อนเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนคนถูกว่าก็ทำหน้าหงิก แต่ก็ทำอะไรมากไปกว่านั้นไม่ได้ เพราะแผนการของอินทிரาคือความหวังสุดท้ายของเธอแล้ว หากคราวนี้ยังไม่ได้ผล เธอก็จะยอมอยู่บนคานอย่างทรงงจะไม่สนใจผู้ชายที่ไหนอีกแล้ว

“เลื่อยแล้วยังไงต่อ”

“ไม่ยังไง ตอนแรกนี่แค่เลื่อยพอ ให้พี่อัฐชินกับความใกล้ชิดก่อนแบบทำให้อยากแล้วจากไป เข้าใจปะ”

“แกว่ามันจะได้ผลหรืออิน” บุษราคัมถามอย่างไม่แน่ใจเลย เธอตามบอกรักพี่อัฐมาตั้งกี่ปียังไม่เคยได้ผล แล้วการเอาตัวเข้าแลกเช่นนี้จะได้ผลได้อย่างไรหญิงสาวมองไม่เห็นทางเลย แต่ในเมื่อแม่เพื่อนรักบอกว่านี่เป็นทางเดียวที่เหลืออยู่ของเธอ เธอก็จำเป็นต้องทำ

“ฉันไม่ยอมให้ความหวังแกมากหรอกนะพลอย แต่ว่าวิธีนี้เป็นวิธีที่ใช้ได้ผลมาตั้งแต่โบราณแล้ว คนยุคหินยังตีหัวลากเข้าถ้ำเลย สมัยนี้ก็ต้องทำแบบนี้แหละ หลักการเดียวกัน แล้วอีกอย่างพี่อัฐก็ไม่ใช่พระอัฐ พระปุน ก็ต้องหวั่นไหวกับความใกล้ชิดแบบถึงเนื้อถึงตัวบ้างล่ะน่า...”

อินทிரาทูตอย่างมั่นอกมั่นใจก่อนที่จะเสียงแผ่วในตอนท้ายราวกับไม่
แน่ใจอะไรบางอย่าง และในที่สุดก็พูดในสิ่งที่ทำให้คนฟังอยากตบหัวทิม

“ถ้าหากว่าพี่อัฐไม่ได้เป็นเกย์อะนะ”

“ขอบใจ! แหม พูดซะดี แต่ลงท้ายซะฉันทอดกำลังใจเลย”

บุษราคัมค้อนปะหลับปะหลือกในขณะที่อินทிரากลับหัวเราะถูกใจ

“เอาน่า อัฐ... อัฐปะ”

“อือ อัฐก็ได้”

“ดีมากเพื่อนรัก อยากมีตัวก็ต้องแรดแบบนี้แหละ เชื่อกันสิ”

๔

หญิงสาวร่างระหงในเสื้อผ่ารัดรีงและเปิดเผยนวลเนื้อที่เดินเคียงกันมากับน้องสาวของเขานั้นทำให้อิศราต้องเขม่นมอง

‘ยายพลอย แต่งตัวจะไปล่อเสือล่อตะเข้ที่ไหน!’ ชายหนุ่มอุทานในใจ โดยไม่ได้รู้เลยว่า เสือตะเข้ที่ว่าก็ไม่ใกล้ไม่ไกล คนแถว ๆ นี้แหละ

ชุดที่หญิงสาวใส่อยู่ดูเหมือนเป็นกระบอกฝ้ายดสั้น ๆ ที่สวมแนบไปตามรูปร่าง อวดสะโพกผาย เอวคอด หน้าอกมहीมา สองขาเรียวยาว นั้นดูยาวมากกว่าปกติเพราะกระโปรงที่สั้นมากและรองเท้าสั้นสูง ที่ชายหนุ่มเห็นแล้วถึงกับคอย่น กลัวตกลงมาคอหักตาย แต่แม่คุณก็ก้าวเดินฉับ ๆ ด้วยท่วงท่ามันอกมันใจ ไม่เหมือนยายพลอยที่เคยตามเขาตั๋อย ๆ นั้นเลย

เมื่อสองสาวเดินเข้ามาใกล้ ชายหนุ่มสังเกตเห็นสร้อยทองคำขาวเส้นเล็ก ๆ คล้องอยู่รอบคอหญิงสาว ตรงกลางมีจี้รูปหยดน้ำทำจากอัญ

มณีสีเหลืองทอง ซึ่งน่าจะเป็นพลอยบุษราคัมตามชื่อของเจ้าตัว จี๊ที่ขยับไปมาระหว่าง... เอ่อ... ร่องอกในยามที่ผู้สวมใส่เยื้องย่าง ดึงดูดสายตาเขาได้เป็นอย่างดี

“พี่อิฐ! มองแบบนี้ขอยายพลอยเป็นแฟนเลยไหมคะ” คำพูดของน้องสาวทำเอาชายหนุ่มถึงกับสะดุ้ง รีบละสายตาจาก ‘จี๊’ แล้วหันหน้าไปหาน้องสาวทันที

“ก็แต่งตัวแบบนี้ใครจะไม่มอง พลอยไปเปลี่ยนชุด แต่งตัวแบบนี้พี่ไม่กล้าเดินด้วยหรอก เดี่ยวใครคิดว่าเดินกับเด็กไซตไลน์” ชายหนุ่มเอ็ดน้องสาวก่อนจะหันไปบอกอีกคนด้วยถ้อยคำร้ายกาจ อดใจหายใจหอบไม่ได้ เมื่อเห็นคนถูกบอกให้เปลี่ยนชุดน้ำตาคลอ แต่ก่อนที่เขาจะรู้สึกผิดมากไปกว่านี้ ใบหน้างามก็เซิดขึ้น

“พลอยโตแล้ว จะแต่งตัวแบบนี้ พี่อิฐไม่ได้เป็นอะไรกับพลอย ไม่มีสิทธิบอกให้พลอยทำหรือไม่ทำอะไร” แม้ใบหน้าจะเซิด น้ำเสียงราวกับไม่แคร์ แต่หัวใจในอกกระเดิงกระดอน เธอไม่เคยพยศกับพี่อิฐเลย ครั้งนี้เป็นครั้งแรกเพราะยายอินตีมาแบบนี้ ไม่รู้จะทำให้พี่อิฐโกรธจนไม่สนใจเธอเลยหรือเปล่า แต่ไหน ๆ ก็มาขนาดนี้แล้ว ถ้ามันไม่ได้ผลค่อยกลับไปจ้อพี่อิฐใหม่ก็ได้ บุษราคัมบอกตนเอง

“ถ้าไม่เปลี่ยนชุดก็ไม่ต้องไป” ชายหนุ่มบอกเสียงเข้ม บุษราคัมไม่เคยดื้อกับเขา ไม่รู้ว่าวันนี้กินยาผิดขนาดหรืออะไรถึงได้เป็นแบบนี้ หรือว่า... ชายหนุ่มปรายสายตาไปยังแม่น้องสาวตัวดี ต้องเป็นยายอินแน่ ๆ ที่ทำ

ให้บุษราคัมกล้าพยศกับเขา อย่าคิดว่าเขาไม่เห็นนะว่าสองคนแอบเอากำปั่นชนกันเหมือนฉลองความสำเร็จอะไรบางอย่าง

“ถ้าพี่อัฐมีปัญหานัก พลอยเรียกเพื่อนมารับก็ได้ค่ะ” ไม้ง้อ! ยายอินบอกว่าต้องไม้ง้อ แต่... เธออยากง้อนี่นา ฮือ... เธออยากไปนั่งฟังเพลงกับพี่อัฐ ถ้าเกิดพี่อัฐไม่ไปจริง ๆ แผนการอ่อยพี่อัฐวันนี้คงเป็นหมันเพราะเธอไม่ได้มีเพื่อนที่ไหนให้โทรหาอย่างที่พูดเสียหน่อย

ถ้าวันนี้ฉันชวนนะยายอิน แก่ต้องรับผิดชอบ! หญิงสาวคาดโทษเพื่อนรักใจใน ส่วนมือก็เปิดกระเป๋าหาโทรศัพท์รุ่นวาย หากเพียงแค่ยกโทรศัพท์ขึ้นทำท่าจะกดหมายเลขเท่านั้น มือใหญ่ก็ยื่นมาคว้าโทรศัพท์ไปจากมือเธอ

“ไม่ต้องโทร. เพื่อนที่ไหน พี่ไม่วัวใจ”

“พี่อัฐ! เอาโทรศัพท์คืนมานะ พี่อัฐไม่มีสิทธิ พลอยจะไปเที่ยวกับใครก็ได้ เอาคืนมา!” หญิงสาวทำเป็นโวยวาย ไชย... หัวใจจะวายแล้ว พี่อัฐอย่าเพิ่งโกรธพลอยน้ำ พลอยทำตามทฤษฎีของยายอิน ฮือ...

บุษราคัมโวยวายไปพร้อม ๆ กับย้อยแย่งโทรศัพท์จากมือชายหนุ่มไป ซึ่งถึงแม้ว่าเธอจะใส่รองเท้าส้นสูงที่สูงปรี๊ด แต่เมื่อเขายกโทรศัพท์ขึ้นเหนือศีรษะเธอก็ทำได้เพียงกระเเย่กระแหย่ง หากไม่สามารถคว้าได้เลย

“พี่อัฐ เอาคืนมา!”

“ไม่ให้” ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบ ยังคงยกโทรศัพท์ชูขึ้นสูง บุษราคัมจึงกระโดดเพื่อคว้าโทรศัพท์ทั้ง ๆ ที่ใส่รองเท้าไม่เหมาะสำหรับ

การกระโดดโลดเต้นแม้แต่น้อย และในที่สุดหญิงสาวก็เสียหลัก เอนตัวล้ม
เข้าหาชายหนุ่มที่วาดอ้อมแขนรัดร่างเธอไว้ในทันทีตามสัญชาตญาณ
มากกว่าจะตั้งใจ

เมื่อหญิงสาวสามารถยืนด้วยตัวเองได้อย่างมั่นคงไม่ล้มคว่ำลง
ไปอีกอิศราก็ปล่อยมือ แต่กลับไม่สามารถปล่อยความรู้สึกงูบวาบที่
เกิดขึ้นในขณะที่หน้าอกอวบอิมเบียดชิดอยู่กับอกแกร่งของเขาได้เลย

หลายปีที่บุษราคัมตามบอกรักเขาตัวย ๆ เขามองเห็นเพียง
เด็กหญิงแก่แดดที่งอแงเรียกร้องความรักที่เขาไม่มีให้ เขาไม่เคยมี
ความรู้สึกงูบวาบหรือมองเห็นเธอเป็นหญิงสาวคนหนึ่งที่มีใจให้เขาเลย
แต่วันนี้ทุกอย่างดูแปลกไป บุษราคัมดูมีฤทธิ์มีเดช ดูเป็นหญิงสาวที่มี
ความมั่นใจในตนเองและไม่ได้มองเขาอย่างเทิดทูนอีกต่อไป เธอไม่ใช่
น้องสาวที่เดินตามเขาตัวย ๆ และทำตามคำสั่งของเขาอย่างที่เป็นมา
ตลอด และนั่นเป็นครั้งแรกที่ทำให้เขามองเธอต่างไปจากที่เคย

อกอวบอิมที่ได้สัมผัส กลิ่นหอมหวานที่อ้อยอิ่งอยู่ระหว่างแนบชิด
ปลุกบางสิ่งบางอย่างของเขาที่หลับใหลให้ตื่นเฟริด

‘ฉิบหายแล้วไอ้จีสู! นั้่นน้องนะเว้ย น่อง’ ชายหนุ่มสวดตนเองอยู่
ในใจ ไม่เคยมองเธอเป็นอื่นนอกจากน้องสาว แต่ทำไมวันนี้ไอ้น้องชาย
ของเขาที่เคยอยู่ในลูในทางกลับขบถ ผงกหัวกระดี๊กระด๊า กับหน้าอกนุ่ม ๆ
นั้่นได้

“พลอยขอโทรศัพท์คืนนะคะพี่จีสู พลอยไม่โทร. แล้วก็ได้”

เสียงอ่อย ๆ ที่ส่งมาจากคนที่ยื่นก้มหน้าหลบตาตั้งเขาให้ออกจากภวังค์
ความคิดของตน

“จะไปที่ไปขึ้นรถ” ชายหนุ่มบอกเสียงเรียบพร้อมยื่นโทรศัพท์ใน
มือคืนให้กับหญิงสาว ก่อนที่จะก้าวนำไปยังรถยนต์ที่จอดอยู่ไม่ไกล หาง
ตาเห็นสองสาวกระซิบกระซาบ สุดทำยออิทวารุนหลังคนที่ทำหน้าราวจะ
ร้องไห้ให้เดินมาอยู่ที่นั่งด้านหน้าข้างคนขับ อิศราถอนหายใจก่อนจะบอก
เสียงเข้ม

“พลอยไปนั่งข้างหลัง ยายอินมานั่งข้างหน้ากับพี่” หากเป็นใน
ยามปกติเขาไม่เคยมีปัญหากับการจัดที่นั่งในรถ สองคนนี้สลับกันนั่ง
ข้างหน้าข้างหลังบ้างมาเป็นเวลาหลายปี แต่ในยามนี้ ยามที่เจ้า
น้องชายของเขายังไม่กลับไปนอนหลับดี คงเป็นเรื่องที่อันตรายมากที่จะ
ปล่อยให้บุษราคัมนั่งด้านหน้าคู่กับเขา ก็ขนาดเวลาขึ้นกระบะโปรงยังสิ้นเสีย
ขนาดนั้น ไม่อยากจะคิดถึงตอนนั่งเลย เจ้าน้องชายเขาคงจะตื่นเต็มตา
และเขาก็คงไม่มีสมาธิกับการขับรถเป็นแน่

“พี่อิฐ แค่นั่งจะหวงทำไมคะ ยายพลอย ไปนั่งหน้ากับพี่อิฐเลย”
อินทิดากลับเป็นฝ่ายโวยวาย อุตส่าห์วางแผนมาดีดี จะมาเสียแผน
เพราะพี่อิฐไม่ยอมให้ยายพลอยนั่งด้วยได้อย่างไร

“ไม่เป็นไรหรอกอิน ฉันทิ้งหลังก็ได้ แยกไปนั่งข้างหน้าเถอะนะ”
ชายหนุ่มปรายสายตามองสองเพื่อนสนิท คนหนึ่งสีหน้าเอาเรื่อง ส่วนอีก
คนโบหน้าเจื่อนพูดเสียงอ่อย ดูน่าสงสารจนอยากจะใจอ่อนอยู่เหมือนกัน
แต่เขาก็ต้องรักษาสวัสดิภาพของตนเองก่อน แล้วกับแค่นั่งยายอินไม่น่า

จะต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่ เขาจึงบอกเสียงเข้มอีกครั้ง ตัดสินใจได้ว่า ถ้ามันมีปัญหาหนักก็ไม่ต้องไปมันส์คน

“อิน ขึ้นมา หรือจะอยู่บ้านนอนทุกคนก็เลือกเอา” เขาบอกเสียงเรียบ น้ำเสียงเอาจริงจนอินทิดำต้องยอมก้าวขึ้นมา นั่งข้างเขาอย่างกระพืดกระเฟียด

“งก” ยายน้องสาวตัวดีพิมพ์มาเบา ๆ อิศราแอบหัวเราะในลำคอ ก็รู้หรือกว่าแม่ น้องสาวพยายามจะจับคู่ให้เขากับเพื่อนสนิทมาหลายปี ซึ่งเขาก็ยอมให้เธอเจ้ากี้เจ้าการมาตลอด เพราะรู้ว่าอย่างไรก็ไม่มีความสำเร็จ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนี้กลับดูแปลกประหลาดไปกว่าที่เคย

เพื่อความปลอดภัยเขาคงต้องถอยห่างอย่างจริงจังเสียแล้ว
กระมัง

๕

แม้จะออกจากบ้านไม่ตึกนัก แต่กว่าจะฝ่าการจราจรอันแน่นขนัดของคืนวันศุกร์มายังฝ่าใจกลางเมืองหลวงก็ใช้เวลาไปเกือบสองชั่วโมง ทำให้เมื่อทั้งสามเข้าไปนั่งด้านใน นักท่องเที่ยวที่รอกันหน้าตาแล้ว หลังจากพนักงานพาไปนั่งยังโต๊ะที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัว โทรศัพท์มือถือของอิศราภักดิ์ดังขึ้น

“อยู่ไหน” เขากรอกเสียงลงไปโทรศัพท์เมื่อเห็นว่าเป็นใครที่โทร. เข้ามา สองสาวที่นั่งอยู่ด้วยลอบสบตากัน คิ้วขมวดมุ่น ไม่คิดว่าพี่อัฐจะนัดกับใคร ทั้งสองนั่งฟังชายหนุ่มอธิบายจุดที่นั่งกับบุคคลปลายสาย อยู่สักครู่ จากนั้นชายหนุ่มก็วางสาย

ยังไม่ทันได้ถามว่าใครกำลังมา ใครที่ว่านั้นก็ปรากฏกายขึ้นแทบจะทันทีที่ชายหนุ่มพูดโทรศัพท์จบ

“พี่ภูมิ...” สองสาวอุทานเบา ๆ พร้อมกัน สบตาโดยมิได้นัดหมาย

มองเห็นภูมิ เพื่อนสนิทของอิศราเดินเข้าไปสวมกอดชายหนุ่ม ก่อนที่จะหันมาทักทายหญิงสาวทั้งสอง

“สวัสดิ์ครับสาว ๆ พาไอ้อิฐมาปล่อยแก่หรือครับ” ภูมิทักทายน้องสาวของเพื่อนและเพื่อนของเธออย่างสนิทสนม วันนี้สองสาวดูเป็นสาวทรงเสน่ห์ในเสื้อผ้าเซ็กซี่แปลกตา โดยเฉพาะอินทிரาทิปกติจะแต่งตัวค่อนข้างท้าทายอย่างทอมบอย วันนี้ยังอยู่ในชุดเดรสสั้นเหนือเข่า ผ้าพลีวบานอวดเรียวยาวสวย ส่วนบุษราคัมก็อยู่ในชุดที่ทำให้หนุ่มคนไหนเห็นคงเลือดเดือดได้โดยง่าย คิดแล้วก็อดเหลือบไปมองเพื่อนไม่ได้ เพราะรู้ว่าหญิงสาวตามบอกรักเพื่อนเขามาหลายปี แต่ไอ้อิฐก็ไม่เคยจะใจอ่อนสักที ไม่รู้คืนนี้ยายพลอยเวอร์ชั่นเซ็กซี่จะทำให้เพื่อนเขาหวั่นไหวได้หรือไม่

“พี่ภูมิ สวัสดิ์ค่ะ” สองสาวยกมือไหว้ทักทายชายหนุ่มพร้อมกัน ก่อนที่อินทிரาทิปจะไปบอกพี่ชาย

“พี่อิฐกับพี่ภูมิส่งเครื่องดื่มรอไปก่อนนะคะ อินกับพลอยขอตัวไปห้องน้ำก่อน” ว่าแล้วก็คว้าแขนเพื่อนเพื่อออกเดิน หากจะไม่ถูกชายหนุ่มที่เพิ่งมาถึงขวางไว้เสียก่อน

“ให้พี่พาไปดีกว่า”

“ไม่เป็นไรค่ะพี่ภูมิ อินกับยายพลอยไปกันเองได้ พี่ภูมิอยู่กับพี่อิฐเถอะค่ะ” จะตามมาทำไม เขาจะไปเฝ้าที่เรื่องตัวเองนั่นแหละ หญิงสาวบ่นคนหวังดีอยู่ในใจ ก่อนที่จะดึงแขนบุษราคัมพาเดินเลียยชายหนุ่ม

ตรงไปยังห้องน้ำที่อยู่ไม่ไกลจากโต๊ะที่นั่งนัก

“พี่อิฐชวนพี่ภูมิมาดูด้วยหรืออิน” บุษราคัมถามทันทีที่เข้าไปในห้องน้ำได้ หากเป็นก่อนหน้าเธอคงจะไม่วู้สึกอะไร หากจะเห็นพี่ภูมิตามมาเที่ยวด้วย แต่หลังจากที่ยายอินใส่ความคิดที่ว่าสองคนนี้อาจจะนิยมไม้ป่าเดียวกัน ก็ทำให้เธออดคิดมากไม่ได้ เมื่อเห็นว่าพี่อิฐชวนพี่ภูมิมาดูในคืนที่เขาควรจะมาเที่ยวกับเธอ เอ่อ... ก็กับยายอินด้วยนั่นแหละ แต่เธออยากคิดว่าเธอมาเจอกับพี่อิฐสองคนนี้น่า เพราะยายอินบอกว่า จะเปิดโอกาสให้เธอเต็มที

“เออ! ฉันก็ไม่อยากจะคิดมากหรอกนะ แต่ทำไมพี่อิฐต้องชวนพี่ภูมิดูด้วยล่ะ จะมาเที่ยวกับพวกเราโดยไม่มีพี่ภูมิไม่ได้เลยหรือไง” อินทிரาบ่นกระปอดกระแปด เริ่มเหม็นขี้หน้าเพื่อนของพี่ชายขึ้นมาตะหงิด ๆ เพราะเมื่อมาคิดตอนนี้ เธอรู้สึกว่าพี่ภูมิจะอยู่ข้าง ๆ พี่อิฐเสมอ ไม่ว่าจะทำอะไร ไม่ว่าจะไปที่ไหน พี่ภูมิจะเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเธอตลอดมา ตอนแรกก็ไม่ได้คิดอะไร แต่หลังจากที่เริ่มสงสัยในความสัมพันธ์ของชายหนุ่มทั้งสอง ใจที่ไม่เคยคิดก็กลับคิด!

“แล้วเราต้องทำยังไงล่ะอิน ฉันไม่กล้าเลื่อยหรอกนะถ้าพี่ภูมิอยู่ด้วย” บุษราคัมทำหน้าที่ราวกับจะร้องให้ แพนยั่วพี่อิฐผิดพลาดไปหมดเมื่อพี่ภูมิปรากฏตัว

“เดี๋ยวฉันจะกำจัดพี่ภูมิเอง พอสบโอกาสแกล้งได้อยู่กับพี่อิฐสองต่อสอง ต้องเริ่มตามแผนทันทีนะ” อินทிரากำชับด้วยน้ำเสียงจริงจัง แล้วเหมือนกับนึกอะไรขึ้นได้ จึงล่ำทับอีกครั้ง

“แต่ถ้าพี่อัฐเห็นขึ้นแก่อย่าอมนะ!”

“อ้าว ทำไมละ ก็ที่แกให้ฉันอ่อยพี่อัฐก็เพื่อให้พี่อัฐเห็นขึ้นไม่ใช่หรือ”

“ใช่เว้ย แต่ห้ามยอม จำได้เปล่า ทำให้อยากแล้วจากไปนะ”

“ฮึ ชวนพี่ภูมิมาดูด้วยแบบนี้ พี่อัฐคงอยากห rokok”

“แกอย่าเพิ่งใจเสีย เรายังไม่แน่ใจว่าใช่หรือเปล่า แกต้องมองโลกในแง่ดี” อินทिरาให้กำลังใจ แม้ในใจจะเชื่อไปค่อนข้างมากแล้วในสิ่งที่สงสัย แต่เมื่อเห็นหน้าซังกะตายของเพื่อนรัก ก็ทำให้หญิงสาวต้องพูดในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับที่คิด

“ฉันส่งสารตัวเองจ้ะเลยอิน” บุษราคัมรำพึงน้ำเสียงเศร้าสร้อย

“ส่งสารอะไร”

“ก็หลงรักพี่อัฐข้างเดียวยังไม่พอ ยังต้องมาแย่งพี่อัฐกับผู้ชายคนอื่นอีกอะ” ฮึอ...

“ฮ่า ๆ” แทนที่เพื่อนรักจะเห็นใจกลับหัวเราะเสียงดังลั่น

“แกหัวเราะทำไม ฉันเศร้าจริงเจ็บจริงนะ!”

“ก็ขำแก ฮ่า ๆ น่าจะไม่มีใครโชคร้ายเท่าแกแล้วแหละเนอะ”

“ขอบใจ!” ไม่เห็นใจแล้วยังหัวเราะขบขัน ยึดตำแหน่งเพื่อนรักคืนเสียดีไหมเนี่ย ฮึ

“เอา ๆ ตบแบ้งหน่อย เดี่ยวไม่สวย” อินทिरาว่าพลาดคันหัดลับแบ้งในกระเป่าถืออุ๋นวนาย เมื่อเจอก็ยื่นส่งให้เพื่อน ซึ่งบุษราคัมก็รับมา

จัดการเต็มแบ้งบนใบหน้าอย่างว่องไว จนเมื่อพอใจแล้วสองสาวจึงเดินกลับไปยังโต๊ะที่สองหนุ่มนั่งรออยู่

เมื่อไปถึงโต๊ะที่นั่งซึ่งเป็นโซฟาหนังนุ่ม ประกอบไปด้วยโซฟายาวขนาดสองที่นั่งจัดวางหันหน้าเข้าหากัน โดยมีโต๊ะตัวเล็กอยู่ระหว่างกลางสำหรับวางเครื่องดื่ม ซึ่งชายหนุ่มที่รออยู่ที่โต๊ะจับจ้องโซฟากันอยู่คนเดียว อินทிரากิจพาตนเองเดินไปนั่งลงข้าง ๆ ภูมิ บุษราคัมจึงต้องเดินไปนั่งยังโซฟาตัวเดียวกันกับอิสราโดยอัตโนมัติ

“พี่สั่งน้ำส้มให้” อิสราว่าพลางพยักเพยิดไปยังแก้วก้านทรงสูงที่บรรจุน้ำส้มสีสดเต็มแก้ว มีชิ้นส้มฝานเสียบอยู่บนปากแก้วดูน่าดื่ม หากอินทிரากลับโวยวายอย่างชัดใจ

“พี่อิฐ! ทำไมสั่งน้ำส้มคะ อินกับยายพลอยไม่ใช่นางเอกนะ ไม่นาน้ำส้ม ไปคะพี่ภูมิ ไปสั่งเหล้ากัน” ว่าพร้อมคว่ำแขนคนนั่งเคียงให้ลุกขึ้นเพื่อไปสั่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ยังบาร์เครื่องดื่ม ซึ่งจริง ๆ แล้วก็ไม่ได้อยากจะสั่งเครื่องดื่มอะไรหรอก ก็แค่หาเรื่องชิง ยายพลอยจะได้อยู่กับพี่อิฐสองต่อสองต่างหาก แต่ยังไม่ทันได้ลุกไปไหน ผู้เป็นพี่ชายก็ปรามเสียงเรียบ

“ยายอิน เป็นเด็กเป็นเล็กจะกินเหล้าทำไม”

“เด็กที่ไหนคะ พวกเราเรียนจบแล้ว โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แล้วอีกอย่างพี่อิฐกับพี่ภูมิก็อยู่ไม่เห็นเป็นไรเลย หรือพี่อิฐจะให้อินกับยายพลอยไปกินกับคนอื่น”

“เอาน่าอิฐู ให้น้องตี้มเถอะ นาน ๆ ที” ภูมิหันไปพูดกับเพื่อนหวังสงบศึกระหว่างสองพี่น้องที่ทำท่าจะเกิดขึ้น

“ก็ได้ เรียกพนักงานละกัน ไม่ต้องเดินไปสั่ง” ชายหนุ่มว่าพร้อมโบกมือเรียกพนักงานที่เดินให้บริการไปมาอยู่ไม่ไกล และเมื่อเห็นสองสาวสั่งค็อกเทลแอลกอฮอล์ดำก็พยักหน้าอย่างพอใจ

แต่คนที่ไม่พอใจคือคนที่หาทางชิงต่างหาก มันต้องมีโอกาสที่เธอจะทิ้งยายพลอยไว้กับพี่อิฐูตามลำพังสิน่า อินทிரาบ่นอยู่ในใจ ก่อนที่จะยิ้มกว้างเมื่อเห็นพี่ชายลุกขึ้นแล้วบอกกับทุกคนในโต๊ะ

“เดี๋ยวมานะ ไปห้องน้ำ” เยส! ในที่สุดทางก็เปิด หญิงสาวกระหึ่มอยู่ในใจ รอจนคล้อยหลังพี่ชาย คนเจ้าแผนการก็กระโดดผลุงไปนั่งข้าง ๆ เพื่อนสาว แล้วกระซิบกระซาบบอกแผนการในทันที

“ฉันจะพาพี่ภูมิไปที่อื่น แกนั่งอยู่นี้ ออ่ยผู้ชายคนอื่นไปนะ”

“อะไรยายอิน แกบอกให้ฉันออ่ยพี่อิฐู แล้วทำไมตอนนี้มีผู้ชายคนอื่นด้วยละ” บุษราคัมโวยวาย นี่ไม่ได้อยู่ในแผนที่วางกันไว้ก่อนมานี่นา

“แหม แก ทำเป็นตกอกตกใจไปได้ แกก็เห็นว่าพี่อิฐูไม่พอใจที่แกแต่งตัวแบบนี้ คราวนี้เราจะทำให้พี่อิฐูไม่พอใจขึ้นไปอีกที่แกใส่ชุดนี้แล้วมีผู้ชายมาเกาะเกาะ”

“คือแกจะทำให้พี่อิฐูโกรธฉันมากขึ้น แล้วมันจะทำให้พี่อิฐูใจอ่อนไต่ยังงายายอิน” บุษราคัมเริ่มไม่มั่นใจแล้วว่าแผนการที่อินทிரาบ่นเป็นคนวางจะได้ผล เพราะดูเหมือนแม่เพื่อนรักจะนี่อะไรได้ก็บอกให้เธอทำไป

หมด ดูไร้ทิศทางโดยสิ้นเชิง

“เออน่า ฉันเพิ่งอ่านคลีโอมาเมื่อวาน เขาบอกว่าผู้ชายชอบเป็นนักล่า ที่แกจับพี่อิฐไม่ติดสักทีเป็นเพราะว่าแกเป็นคนตามใจ คราวนี้แกต้องเป็นคนถูกตามบ้าง ต้องทำให้พี่อิฐเห็นว่าแกไม่ใช่ของตาย มัวชักช้ำก็จะโดน ม.ค.ป.ด.” หมาคาบไปแต่ก...

“แกแน่ใจหรือว่ามันจะได้ผล ฟังดูแปลก ๆ พี่อิฐจะมากลัว ม.ค.ป.ด. ได้ไง ในเมื่อพี่อิฐไม่เคยสนใจฉันอยู่แล้ว”

“ก็แกทำตัวเป็นของตายไป ตอนนี้อยู่พี่อิฐเห็นว่ามีคนอื่นจะมาาบแก ก็จะทำให้พี่อิฐเสียตาย และหันมามองแกไป” อินทิวายังยืนยันว่าทฤษฎีของตนจะได้ผล ในขณะที่คนที่ต้องทดสอบทฤษฎีที่ว่านั้นไม่มีความมั่นใจเอาเสียเลย แต่ไหน ๆ ก็มากขึ้นไกลขนาดนี้แล้ว แม่เพื่อนรักที่ยืนยันว่าตัวเองทฤษฎีแน่นอนบอกยังงี้ก็คงต้องทำตามนั้น อย่างแย่ที่สุดก็แค่กลับไปเริ่มต้นตามจับพี่อิฐใหม่เท่านั้นเอง

“โชคดี ขอให้พี่อิฐตกเป็นของแกในเร็ววัน” อินทิวาตอบไหล่เพื่อนรักก่อนจะคว้าแขนเพื่อนสนิทของพี่ชายที่ช่างเข้ามาขัดขวางแผนการของเธอจนต้องหาทางกำจัดเขาไปด้วย แต่ก่อนที่จะเดินออกไปจากบริเวณนั้นหญิงสาวก็แวะเข้าไปกระซิบกับผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งดื่มอยู่เพียงลำพัง

“เพื่อนดิฉันนั่งเหงาอยู่คนเดียว ไปนั่งดื่มเป็นเพื่อนหน่อยสิคะ” พูดแล้วก็ชี้มือไปยังแม่เพื่อนรัก เมื่อเดินจากไป ปลายสายตามองเห็นผู้ชายคนนั้นลุกขึ้นหยิบแก้วแล้วเดินตรงไปยังคนนั่งเหงาอยู่คนเดียว อินทิวาแอบยิ้มสรวลใจ พิมพ์เบา ๆ

“อย่าทำเสียแผนนะเว้ยยายพลอย!”

บุษราคัมเห็นแล้วว่าแม่เพื่อนรักแฉกระบิกับผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่ไม่ไกลนักก่อนที่จะลากแขนเพื่อนพี่ชายเดินจากไป และเมื่อผู้ชายคนนั้นเดินมาพร้อมแก้วเครื่องดื่มในมือ เธอก็ยิ้มให้เมื่อเขาทักทาย

“ขอนั่งด้วยคนนะครับ”

“เชิญค่ะ” บุษราคัมตอบรับแล้วขยับที่นั่งให้ คิดว่าเขาจะนั่งลงใกล้ ๆ แต่ไม่คิดว่าจะใกล้จนแนบชิดเช่นนี้ ชายหนุ่มวางมือไปตามพนักโซฟาด้านหลังเธอ ทำให้ดูเหมือนถูกเขาโอบอ้อมอยู่กลาย ๆ สายตาโลมเลียที่เขาส่งมาทำให้หญิงสาวแทบร้องไห้ ยิ่งชุดที่ใส่มาเพื่อยั่วอีกคนมันเป็จนเธอไม่มั่นใจยิ่งทำให้หญิงสาวอยากจะหายตัวออกไปจากสถานการณ์ที่ทำให้อดีตจนแทบหายใจไม่ออกนี้

สิ่งเดียวที่ทำให้บุษราคัมยังนั่งอยู่ ปล่อยให้สายตาเห็นกระหายของผู้ชายแปลกหน้าโลมเลีย คือความจริงที่ว่า ในอีกไม่กี่นาทีที่พิธีจะต้องกลับมาที่โต๊ะ

ต้องทำให้พิธีเห็นว่าแกไม่ใช่ของตาย... คำพูดของเจ้าแม่ทฤษฎีดังก้องอยู่ในหัว หญิงสาวจึงต้องทน อีกไม่กี่อึดใจเท่านั้นพลอย อีกไม่กี่อึดใจพิธีก็จะกลับมาเห็นภาพที่เธอมีผู้ชายคนอื่นสนใจแล้ว หญิงสาวพริบปากตัวเอง

แม้จะรอให้ชายหนุ่มกลับมา แต่เมื่อได้ยินเสียงเคียบขาดที่เรียกชื่อเธอมาจากด้านหลัง บุษราคัมก็รู้สึกวากับถูกราดด้วยน้ำแข็งไป

ตามเข็มนาฬิกา

พิธีกรรมอย่างดูมาก พลอยกลัว แง...

๖

“พลอย!” เสียงเข้มของชายหนุ่มทำให้บุษราคัมถึงกับสะดุ้งแม่จะเตรียมตัวรอเขาอยู่แล้วก็ตาม

“พี่อัฐ... ฮือ...”

ยังไม่ทันได้คิดอะไรมากไปกว่านั้น ชายหนุ่มก็เดินตรงมายังโซฟาที่เธอกับชายหนุ่มแปลกหน้านั่งอยู่ด้วยกัน มือใหญ่ยื่นมาคว้าแขนเธอแล้วดึงให้ลุกขึ้น ก่อนที่จะพูดกับชายหนุ่มที่นั่งอ้าปากค้างกับภาพตรงหน้าด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น

“ขอโทษนะครับ”

“พี่อัฐปลอ้ยนะ!” บุษราคัมโวยวาย แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไรต่อก็ต้องชะงักกึก ใบหน้างามร้อนวบเมื่อคนที่นั่งอยู่กับเธอเมื่อสักครู่นี้ขึ้นแล้วยกมือไหว้ชายหนุ่ม พร้อมขอโทษขอโพย

“ขอโทษครับเสีย ผมไม่รู้ว่าน้องเขาเป็นเด็กเสียครับ” ว่าแล้วก็โกย

อ้าว แม้แต่แก้วเครื่องดีมบนโต๊ะก็ไม่สนใจหยิบไปด้วย ‘เสี่ย’ กับ ‘เด็กเสี่ย’ ถึงกับมองหน้ากัน คนเป็น ‘เด็กเสี่ย’ หน้าแดงไปถึงไหน ๆ ส่วนคนเป็น ‘เสี่ย’ นั้นกึ่งยิ้มกึ่งบึ้ง จนเมื่อไม่สามารถถลันได้อีกต่อไป ชายหนุ่มจึงหัวเราะหึ ๆ

“หัวเราะอะไรคะ” บุษราคัมถามน้ำเสียงเง้งงอด

“หัวเราะเด็กเสี่ย” ชายหนุ่มตอบ นัยน์ต้ายังวิบวับจากการหัวเราะ

“เขาเป็นเด็กเสี่ย ตัวเองก็เป็นเสี่ยล่ะ” แต่ถ้าตัวเองจะเป็นเสี่ยของเขาจริง ๆ ก็จะได้ดีมากเลย แอ้...

“ถึงใครจะมองว่าเป็นเสี่ยพาเด็กมาเที่ยวพี่ก็ไม่มีอะไรเสียหาย แต่พลอยสิ ไม่รู้เด็กไซดีไลน์กับเด็กเสี่ย อะไรแยกว่ากันเนอะ” ชายหนุ่มว่าพร้อมกวาดตาขึ้น ๆ ลง ๆ ไปทั่วเรือนร่างในชุดเปิดเผยเนื้อตัว สายตาที่ทำให้คนถูกมองถึงกับร้อนวูบวาบไปทั้งร่าง สายตาที่เขาไม่เคยใช้มองเธอมาก่อนเลย

“พี่อิฐ อย่ามองพลอยแบบนี้ละ” พุดพลาถลนสายตา จากที่ตั้งใจจะยั่ว แต่เมื่อเจอสายตาลมเดียวจากเขา ความกล้าก็หดหาย เหลือไว้แต่ความเขินอายจนแม้แต่หน้าก็ไม่กล้ามอง

“มองยังไง” ชายหนุ่มถามหน้าตาย

“ก็... ก็มองเหมือนจะ... เอ่อ... เหมือนจะกินพลอย”

“อ้าว ก็แต่งตัวมาให้คนมองไม่ใช่หรือไง ไม่ใช่เฉพาะพี่นะ ผู้ชายทุกคนในนี้ก็มองพลอยแบบนี้ทั้งนั้น”

“รู้แล้ว เลิกบ่นได้แล้ว ก็ถ้าพี่อิฐจะสนใจพลอยบ้าง พลอยก็ไม่

“ต้องมาทำอะไรแบบนี้หรือคะ”

“ทำอะไร”

“ก็ทำแบบนี้ แต่งตัวแบบนี้” เรียกร้องความสนใจ... แหะ ๆ

“คิดว่าแต่งตัวแบบนี้แล้วพี่จะหันมามองเราหรือไม่” ชายหนุ่มถาม น้ำเสียงจริงจัง อยากให้เธอคิดว่ามันไม่ได้ผล ทั้งที่รู้ดีว่ามันได้ผลทีเดียว เพราะเขาจะสาวยตาไปจากรูปร่างเข้ายวน หน้าอกเชิญชวนนั้นแทบไม่ได้ แต่ห้ามให้รู้เด็ดขาด เดี่ยวจะได้ใจ!

“ก็แล้วทำไมพี่อูฐถึงไม่มองพลอยบ้าง” คราวนี้ถามจริงจัง หัวใจปวดหนึบ เธอมีอะไรเสียหายอย่างนั้นหรือ ผู้ชายตรงหน้าถึงไม่เคยมีสายตาให้เธอเลย เขาจะรังเกียจเธอไปถึงไหน และอย่างห้ามตัวเองไม่ทัน บุษราคัมถามในสิ่งที่กำลังคิดทันที

“พี่อูฐรังเกียจพลอยมากหรือคะ” เมื่อคิดว่าเขารังเกียจ น้ำตาก็หยดแหมะอย่างไม่ต้องพยายามเลย

“มานั่งนี่” ชายหนุ่มว่าพร้อมจับจูงคนซี้อย่างนุ่มนวลลงบนโซฟาตัวเดียวกัน จากนั้นถอดเสื้อแขนยาวตัวนอกที่ใส่อยู่ยื่นส่งให้

“เอาไปใส่ก่อน” ถ้าไม่คลุมที่ขา ๆ อบอุ่น ๆ นั้นไว้ก่อนอาจจะคุยกันไม่รู้เรื่อง! แต่คนฟังกลับเข้าใจไปอีกทาง

“ทำไมคะพี่อูฐ รังเกียจพลอยมากจนทนมองไม่ได้เลยหรือคะ” คนใจร้าย ฮือ... อุตส่าห์ข่มความความอายแต่งตัวแบบนี้ นอกจากเขาจะไม่สนใจ เขายังรังเกียจแม้แต่จะมอง ฮือ...

“ไปกันใหญ่แล้ว มันไปมาก พี่ไม่อยากให้คนอื่นมอง” จะให้บอกได้อย่างไรว่าเขาไม่อยากมองเพราะไอ้น้องชายมันแอบผกหัวหงิกหงัก อยู่ี่ต่างหาก พุดปาว ๆ มาหลายปีว่าไม่สนใจ วันนี้น้องชายสุดที่รักกลับทรยศเสียนี้

“ไม่อยากให้คนอื่นมองพี่อิฐก็มองพลอยสิคะ แล้วพลอยจะแต่งตัวให้เรียบร้อยสมใจพี่อิฐเลย” ปากต่อรองแต่เมื่อก็ยื่นไปรับเสื้อที่เขาส่งให้มาคลุมทับชุดที่แทบจะปิดอะไรไม่มีदनันั้นอยู่ดี แม้จะอยากพยศตามที่ยายอินบอก แต่เพราะเธอรักเขา อะไรที่จะทำให้เขาพอใจ เธอก็ยอมทำตามทั้งนั้น

“พลอย เราพูดเรื่องนี้กันหลายหนแล้วนะ”

“ก็พี่อิฐปฏิเสธพลอยทั้ง ๆ ที่ยังไม่ลองเลย พี่อิฐไม่เคยเปิดใจให้พลอยแล้วรู้ได้ไงว่าจะไม่รักพลอยล่ะคะ”

“เพราะพี่รู้”

“รู้ได้ยังไง” คาคันอย่างไม่ยอมแพ้ จะพูดแค่รู้ว่ารู้ว่าจะไม่รักเธอโดยไม่มีเหตุผลเธอไม่ยอมหรอก

“รู้ก็แล้วกันนะ”

“พี่อิฐไม่มีเหตุผล ถ้าพี่อิฐหาเหตุผลดี ๆ ให้พลอยไม่ได้ว่าทำไมเราถึงรักกันไม่ได้ พลอยก็จะตามพี่อิฐอยู่แบบนี้แหละ” หญิงสาวว่าอย่างตื้อตึง คนได้ฟังถึงกับปวดหัวตบ ทำไมเด็กคนนี่ถึงได้ตื้อขนาดนี้นะ

“พี่บอกพลอยไปแล้ว เราต่างกันเกินไป พี่อายุมากกว่าพลอยเกินรอบ พี่ไม่ชอบเด็ก”

“พลอยไม่เด็กแล้ว คุณสิคะ ตรงไหนที่พี่อัฐรู้ว่าเด็ก” หญิงสาวว่าพร้อมถอดเสื้อที่สวมคลุมอยู่ออก

เฮ้ย อย่าถอด! ชายหนุ่มอุทานลั่นในใจ ยอมรับว่าที่เห็นตรงหน้านี้ไม่มีตรงไหน ‘เด็ก’ เลย โดยเฉพาะเนินเนื้ออวบอิมบริเวณหน้าอกที่ซูดเกาะอกรัดอยู่เพียงส่วนน้อย ส่วนส่วน ‘ใหญ่’ นั้นล้นทะลัก ทำเอาเจ้าน้องชายเขาพยักหน้าหงึกหงักอย่างเห็นด้วยว่าหญิงสาวนั้น ‘โต’ แล้วจริง ๆ

“พี่อัฐ คบกับพลอยนะคะ”

“จะเอาให้ได้ไหมะ” ชายหนุ่มถามกลัวหัวเราะ เด็กนี้ไม่ยอมแพ้จริง ๆ

“ก็พลอยไม่รู้จะทำยังไงแล้ว แคพี่อัฐลองคบกับพลอย มองพลอยอย่างผู้หญิงคนหนึ่ง ถ้าลองแล้วพี่อัฐยังยืนยันว่าพลอยไม่ทำให้พี่อัฐรู้สึกอะไรได้เลย พลอยก็จะยอมปล่อยพี่อัฐ จะไม่กวนอีกเลย นะคะ... พลอยขอเวลา...” นิ่งคิดสักพักก่อนจะตอบประโยคให้จบ

“เดือนเดียวนะคะพี่อัฐ ลองคบกับพลอยแค่เดือนเดียว ถ้าพี่อัฐยังไม่รู้สึกอะไรกับพลอย พลอยจะยอมแพ้”

“เดือนเดียวแน่นะ” เฮ้ย ใช้อัฐ! พุดอะไรออกไป

“คะ... เอ๊ะ! เดียว ๆ พี่อัฐ... พี่อัฐตกลงหรือคะ” บุษราคัมถามละล่ำละลัก ไม่คิดว่าชายหนุ่มจะตกลงง่าย ๆ เช่นนี้ ตามมาตั้งหลายปีไม่เคยสำเร็จ แล้วทำไมวันนี้เขาถึงตกลงล่ะ

“แค่เดือนเดียว แล้วถ้าพี่ยังยืนยันว่าไม่รู้สักอะไร พลอยจะเลิกยุ่งกับพี่แน่นอน” เดือนเดียวสบายบรีอ ชายหนุ่มบอกตนเองในใจ แค่ยอมให้เดือนเดียว แลกกับการที่เธอจะเลิกตามเขาตลอดชีวิต โคตรจะคุ้ม

หาไม่รู้... หึหึ...

“พลอยสัญญาอะ พลอยจะไม่กวนใจพี่อีกเลย” หญิงสาวตอบพร้อมยิ้มกว้าง พอเห็นเขายิ้มตอบด้วยสายตาเอื้อเอ็นดูก็ทำให้รู้สึกอีกheim ถึงกับอ้าแขนโอบกอดเขาอย่างดีใจ

“พลอยรักพี่อริสุดเลย” นม! อย่าเอามาสิ ชายหนุ่มอุทานในใจ แต่เจ้าของ ‘นม’ ดูจะไม่รู้ตัวว่าทำอะไรลงไป เพราะยังคงกอดเขาแน่นหน้าอกอวบอิมที่อัดเบียดอยู่กับต้นแขนของชายหนุ่ม ทำให้เขาใจเต้นระรัวอย่างช่วยไม่ได้

“ปล่อยก่อนพลอย พี่หายใจไม่ออก” หายใจไม่ทันต่างหาก...

“พลอยดีใจ” หญิงสาวว่า ไบหน้าขายความสุขจนคนเห็นอดอิมไม่ได้

“สองคนนั้นไปไหน” ชายหนุ่มถามอย่างนึกขึ้นได้ เมื่อมองไม่เห็นน้องสาวและเพื่อนรักอยู่ที่โต๊ะ

“ไม่ทราบสิคะ หายไปกันนานแล้ว” ไม่บอกหรือกว่ายายอินกำจัดพี่ภูมิเพื่อเปิดโอกาสให้เธอ และเมื่อคิดถึงพี่ภูมิ ความกังวลใจที่ว่าเขาอาจจะเป็นคู่เกย์กับพี่อริ ก็ทำให้หัวใจที่เพิ่งฟองฟูเริ่มเหี่ยวพิบ ยิ่งมองเห็นชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์ออกมาแล้วกดหมายเลขหาใครสักคนที่คงจะเป็นพี่ภูมิ ก็ยิ่งอยากร้องไห้

“อยู่ไหน” เสียงที่ส่งไปตามสายฟังไม่รู้หนุ หรือว่าพี่อัฐจะโกรธที่พี่
ภูมิหายไป ทั้ง ๆ ที่หวังว่าจะได้มาใช้เวลาด้วยกันแท้ ๆ หรือว่าที่เขายอม
เปิดโอกาสให้เธอหนึ่งเดือนเป็นเพราะมั่นใจว่า ไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็
เปลี่ยนรสนิยมทางเพศของเขาไม่ได้

ชายหนุ่มนิ่งฟังปลายสายสักพักก่อนจะกรอกเสียงกลับไป

“ฝากยายอินด้วย แล้วค่อยเจอกัน” พูดเสร็จก็วางสายแล้วหันมา
มองหญิงสาว ก่อนจะบอก

“เหลือเราสองคน”

“สองคนนั้นอยู่ที่ไหนหรือคะ”

“กินบะหมี่ข้างถนนอยู่ไหนก็ไม่รู้ เสียงดัง ฟังไม่ค่อยชัด”

“อ้าว...” นี๋ยายอินตั้งใจฟังเธอเลยนี่ ไม่ใช่แค่ฟังเพื่อเปิดโอกาส
อย่างที่คิดเสียแล้ว โธ่ เกิดพี่อัฐโกรธจนฆ่าเธอหมกฝับ ใครจะมาช่วยละนี่
เล่นหนีไปแบบนี้

“พลอยอยากทำอะไร” ชายหนุ่มถาม การลงศึกษากันมันต้อง
ทำอะไรบ้างนะ เขาก็ห่างหายมานาน ตั้งแต่... ไม่เอาน่าอัฐ เรื่องมันนาน
มาแล้ว... ชายหนุ่มบอกตนเอง

“พลอยยังงี้ก็ได้คะ”

“งั้นก็ฟังเพลงอยู่นี้แล้วกันนะ แล้วพี่จะไปส่ง คินนี่สองคนนั้นไม่
กลับมาแล้ว” ชายหนุ่มบอกก่อนจะยกมือเรียกพนักงานเพื่อสั่งเครื่องดื่ม
ส่วนบุษราคัมก็เพียงแต่พยักหน้ารับ สมองว่างเปล่า คิดอะไรไม่ออก รู้แค่

ตอนนี้สุขจนล้น เธอกำลังเดทกับพี่อัฐ

ฝันที่เป็นจริง!!! กรี๊ด...ดด..ดด..ด.ด.ด...

๗

“จะดีอะไร” อิศราถามหญิงสาวที่นั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่ข้าง ๆ ท่าทางเธอดูมีความสุขเหลือเกินจนเขาอดยิ้มด้วยความเอ็นดูไม่ได้ แต่เขาคงจะลองมองเธออย่างผู้หญิงคนหนึ่งก็ทำให้เธอมีความสุขได้ขนาดนี้ หากครบหนึ่งเดือนแล้วเขาคงเป็นคนรักของเธอ หญิงสาวจะมีความสุขแค่ไหนนะ

เฮ้ย! ไอ้อีฐู หยุตเลย แกจะตอบปฏิเสธเมื่อครบกำหนดหนึ่งเดือนจำไม่ได้หรือไง ชายหนุ่มเอ็ดตนเองในใจ จะไปคิดทำไมว่าเธอจะมีความสุขแค่ไหน เพราะเขาไม่ได้ตั้งใจจะตกลงตอบรับความรักจากเธออยู่แล้ว เขาไม่คิดว่าเวลาแค่เดือนเดียวจะทำให้เขาเปลี่ยนความรู้สึกที่มีต่อเธอจากน้องสาวเป็นคนรักได้หรอก

แล้วทำไมน้องชายเอ็งตื่น เสียงเล็ก ๆ ในหัวถามขึ้น

มันเป็นแค่ปฏิกิริยาทางกาย ไม่มีความหมายอะไร เสียงที่

พยายามจะใหญ่กว่าตอบ เสียงที่ชายหนุ่มบอกตนเอง เขาไม่เคยคิดอะไรกับเธอ และจะไม่มีวันคิดอะไร

“พี่อัฐ... พี่อัฐคะ!” บุษราคัมต้องเรียกซ้ำพร้อมขึ้นเสียงดัง เพราะดูเหมือนคนที่กำลังจะสั่งเครื่องดื่มจะหลุดเข้าไปในเมนูตรงหน้า เรียกก็ไม่หันจนต้องตะโกน อิศราสะดุ้งก่อนจะหันมาถามคนนั่งข้าง ๆ หน้าเหลอหลา

“เอ่อ... พลอยว่าอะไรนะ”

“พลอยบอกว่าพลอยเอาพันธ์ก็ได้ค่ะ”

“อ้าว ไหนก่อนหน้านี่โววายจะกินเหล้า”

“ยายอินต่างหากล่ะคะ” ก็ตอนนี้ไม่ต้องทำตามแผนของยายอินแล้วเพราะพี่อัฐตกเป็นของเธอในเบื้องต้นแล้ว หญิงสาวจึงคิดว่าไม่จำเป็นต้องดื่มเพื่อแก้ังเมาแล้วเล็ยชายหนุ่ม แต่เอ๊ะ! เธอยังต้องเล็ยเขาอยู่หรือเปล่านะ ชักจะไม่แน่ใจ คนตึกก็ไม่อยู่ หญิงสาวจึงตัดสินใจเอาไว่ก่อน คืนนี้แคมีเขานั่งดื่มอยู่ข้าง ๆ เธอก็มีความสุขแล้ว เธอมีเวลาดั่งเดื่อนี่นะ ไว้ปรึกษากับยายอินก่อนแล้วค่อยปฏิบัติการณ์ในคราวหน้าก็ยังไม่สาย

เมื่อพนักงานนำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟ และวงดนตรีแสดงสดก็เริ่มบรรเลงเพลงรักจังหวะอ่อนหวาน คลอไปกับบรรยากาศอันน่ารื่นรมย์ บุษราคัมตัดสินใจถามในสิ่งที่คาใจ

“ทำไมพี่อัฐถึงยอมเดทกับพลอยล่ะคะ”

“ไม่ดีหรือไง” ชายหนุ่มถามด้วยท่าทางสบาย ๆ

“ก็ดี แต่พลอยก็สงสัย พลอยตามพี่อิฐมาตั้งหลายปีพี่อิฐไม่เคยหันมามองพลอย แต่ทำไมวันนี้ถึงตกลงให้ออกาสพลอยง่าย ๆ” ก็แค่สงสัยว่าเป็นเพราะซดสุดปีของยายอินหรือเปล่าเท่านั้นเอง แอ้...

“ก็พลอยบอกว่าพี่ไม่เคยให้ออกาสพลอยนี่”

“ก็จริงนี่นา” หญิงสาวว่าพร้อมขำกว้างค้อนวงใหญ่ เขาปฏิเสธโดยไม่คิดจริง ๆ นี่

“พี่ก็เลยตกลงเดทกับพลอยไป พลอยจะได้ว่าไม่ได้ว่าพี่ปฏิเสธทั้ง ๆ ที่ยังไม่ลอง”

“พี่อิฐตั้งใจจะปฏิเสธพลอยหรือคะ” ถามเสียงสูง ตาเบิกกว้าง ก่อนที่จะน้ำตาคลอ ในอกในใจปวดหนึบ จะมีประโยชน์อะไรถ้าเขาตั้งธงไว้แล้วว่าจะปฏิเสธเธอเมื่อครบหนึ่งเดือน

“ไม่ได้วางั้นเสียหน่อย” ชายหนุ่มว่า แต่อดสะอึกในใจไม่ได้ ก็เขาตั้งใจไว้แบบนี้เนาะ

“ถ้าจั้น ะหว่างนี้พี่อิฐสัญญาได้ไหมคะว่าจะมองพลอยอย่างผู้หญิงคนหนึ่ง ไม่ใช่น้องสาว ไม่ใช่เพื่อนยายอิน”

“พลอยคิดว่าพลอยจะเปลี่ยนใจพี่ได้หรือ” ชายหนุ่มไม่ได้ให้สัญญา หากถามกลับด้วยน้ำเสียงจริงจัง จนคนถูกถามรู้สึกหนาวเยือกนั้นสินะ เธอจะเปลี่ยนใจเขาได้หรือเปล่า ถ้าเขาไม่ได้ชอบผู้หญิง ต่อให้ใช้เวลามากกว่าหนึ่งเดือนก็คงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้

“พี่อิฐ... ไม่ชอบผู้หญิงหรือคะ” นั่น! คนปากตรงกับใจถาม

คำถามที่อยู่ในใจออกไปอย่างแทบไม่รู้ตัว ตอนแรกก็ตกใจกับสิ่งที่พูดออกไป แต่เมื่อเห็นคนถูกถามหัวเราะราวกับขบขันเสียเต็มประดาจึงพอใจขึ้นขึ้นบ้าง เขาไม่โกรธเป็นฟินเป็นไฟก็แสดงว่าอย่างน้อยเธอก็ไม่ได้สะกิดปมอะไรของเขา

“ไปเอาความคิดบ้า ๆ นี่มาจากไหน” เขาถามทั้ง ๆ ที่ยังหัวเราะไม่หยุด ยิ่งมองหน้าชื่อ ๆ ตาใส ๆ นั้นยิ่งทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเอ็นดูกับความความคิดบ้า ๆ ของเธอ คิดได้อย่างไรว่าเขาไม่ชอบผู้หญิง

“ก็... พี่อัฐไม่เคยสนใจพลอย แล้วยัง... พลอยไม่เคยเห็นพี่อัฐมีแฟน...”

“พี่มีเหตุผลของพี่... แต่จริง ๆ แล้วยังจะเรียกว่าไม่ชอบผู้หญิงก็ได้แหละ” เขาตอบยิ้ม ๆ หากการที่เขาเซ็ดขยาดกับผู้หญิงจนไม่อยากจะสัมผัสพันธ์กับผู้หญิงที่ไหนอีกเรียกว่าไม่ชอบผู้หญิง เขาก็คงเป็นคนที่ไม่ชอบผู้หญิงกระมัง

ชายหนุ่มไม่ได้รู้ว่าคำพูดของเขาช่วยตอกย้ำสิ่งอื่นที่ราบอกกับเธอ พี่อัฐอาจจะเป็นเกย์ แน่...

ใบหน้าสวยหวานที่ก่อนหน้านี้ยังยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ดูสลดลงเล็กน้อย แต่ก็ไม่รอดสายตาของคนที่จับจ้องอยู่ก่อน

“เป็นอะไรไป”

“บางทีพลอยก็สงสารตัวเอง”

“เรื่องที่พี่ไม่รับรักพลอยหรือ”

“คะ” เรื่องที่พี่อัฐอาจจะเป็นเกย์ด้วย ฮือ...

“เรื่องของหัวใจมันบังคับกันไม่ได้” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงเรียบ
เรื่อย

“คะ พลอยทราบ เหมือนที่พลอยบังคับให้ตัวเองหยุดรักพี่อัฐ
ไม่ได้” ให้อัฐะบ้างว่า เขาฝืนรักเธอไม่ได้ เธอก็ฝืนหยุดรักเขาไม่ได้เช่นกัน

“พลอยมาปักใจอะไรกับพี่นักหนานะ” ชายหนุ่มถามอย่างไม่
จริงจังนัก แต่ก็เป็นการถามที่เขาถามตนเองมาตลอด ไหน ๆ ก็ตกลงจะ
ลองศึกษากันแล้ว เริ่มด้วยคำถามนี้เลยก็แล้วกัน

“ความรักมีเหตุผลด้วยหรือคะพี่อัฐ” ฉีก! คำถามง่าย ๆ ที่ทำเอา
เขาแทบพูดไม่ออก ใช้... ความรักไม่มีเหตุผลเลย เขารู้ดี...

“พี่ขอโทษพลอยสำหรับที่ผ่านมานะ หนึ่งเดือนต่อจากนี้พี่สัญญา
ว่าจะไม่มองความรักของพลอยเป็นเรื่องเล่น ๆ อีก” คำพูดของชายหนุ่ม
ทำให้คนฟังเงยหน้าขึ้นมองเขา สายตาจึงสบกับดวงตาคมเข้มที่จ้องมอง
อยู่ก่อน ประกายตาอ่อนโยนที่เขาส่งมาให้ทำให้หญิงสาวอุ่นไปทั้งใจ แม้
มันจะเป็นประกายของความเคื้อเอ็นดูอย่างพี่ชายมองน้องสาวเจอความ
สงสารที่เธอเฝ้ารักเขาอยู่ข้างเดียว แต่อย่างน้อยเขาก็ไม่เคยเกลียดเธอ
บุษราคัมเชื่อว่าถ้าเพียงแค่ว่าชายหนุ่มเปิดใจ ตัวเธอเองจะสามารถทำให้
เขาเปลี่ยนความรู้สึกอย่างพี่น้องมาเป็นชายหญิงได้อย่างแน่นอน

สองหนุ่มสาวนั่งฟังเพลงอยู่ด้วยกันจนเลยเที่ยงคืนไปเล็กน้อย
เมื่อเปิดใจมองหญิงสาวอย่างผู้หญิงคนหนึ่ง อิศราพบว่าบุษราคัมเป็น
เพื่อนคุยที่ทำให้เขาเพลิดเพลินกับคำคืนนั้นได้ดีทีเดียว แม้หญิงสาวจะยัง

อายุไม่มาก เพิ่งเรียนจบ และประสบการณ์ชีวิตยังน้อย แต่เธอก็ดูมีความคิดความอ่านที่น่าสนใจและเป็นผู้ใหญ่ ไม่ใช่วัยรุ่นที่ได้ตามเขาอย่างเด็กที่ต้องการเอาชนะอย่างที่เขาเคยคิดว่าเธอเป็น

ดูเหมือนว่าคืนนี้ชายหนุ่มจะได้รู้จักบุษราคัมมากกว่าในเวลาหลายปีที่ผ่านมาด้วยซ้ำ เพราะเมื่อเธอพยายามจะเปลี่ยนเขาจากพี่ชายให้เป็นคนรัก ก็ทำให้เขาตีตัวออกห่างและไม่เคยให้ความสนใจเธอมากไปกว่าเด็กข้างบ้าน เพื่อนของน้องสาว ที่ได้ตามบอกรักเขาอย่างน่ารำคาญ

“พลอยมีความสุขจังเลยคะพี่อิฐ”

“หืม”

“เราไม่ได้นั่งคุยกันแบบนี้มาหลายปีเลยนะคะ” หญิงสาวว่าพร้อมเงยหน้าขึ้นยิ้มอย่างเศร้าสร้อยให้กับชายหนุ่ม ก่อนจะพูดต่อ

“พลอยคิดถึงพี่อิฐคนเดิม พี่ชายคนดีที่ตามดูแลพลอยกับยายอินมาตลอด แต่ก็ก็เป็นความผิดของพลอยเองที่ทำให้ทุกอย่างกลายมาเป็นแบบนี้ ทำให้พี่อิฐไม่อยากสนิทสนมกับพลอยอีก” แม้หญิงสาวจะพูดเรื่อย ๆ ไม่ได้มีสำเนียงแตกตัน หากคำพูดง่าย ๆ นั้นกลับบาดลึกเข้าไปในใจของคนฟัง เขารู้สึกราวกับว่า ในระยะเวลาที่ผ่านมา เขาก่อกำแพงหนาแล้วทิ้งเด็กสาวที่เขาเคยเอ็นดูให้นั่งอยู่ภายนอกอย่างเดียวดาย ไม่ว่าเธอจะพยายามเพียงใด ก็ไม่เคยเข้าถึงตัวเขาหลังกำแพงที่เขาสร้างขึ้นมาได้เลย

อย่างไร้รู้ตัว อิศรายกแขนขึ้นโอบไหล่คนนั่งเคียงแล้วกระชับอ้อมแขนอย่างจะช่วยขั้ไขความเปลี่ยนแปลงที่เขาที่เธอรู้สึกในช่วงเวลาที่ผ่านมาให้

จางหาย ชายหนุ่มก้มลงบอกกับคนในอ้อมแขนเสียงแผ่วหากหนักแน่น

“ขอโทษสำหรับที่ผ่านมา ต่อไปนี้พี่สัญญาว่าจะไม่ทิ้งพลอยแบบนั้นอีก ไม่ว่าหลังจากหนึ่งเดือนนี้ความสัมพันธ์ของเราจะเป็นยังไง แต่พลอยจะเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตพี่เสมอและตลอดไป ขอโทษจริง ๆ ที่ทิ้งพลอยมานาน” สิ้นคำของชายหนุ่ม บุษราคัมถึงกับโศกซบอ้อมอกกว้างพร้อมน้ำตาที่ไหลพราก

พี่อัฐพุดซึ่งแบบนี้ พลอยก็น้ำตาแตกสละ อ้อ...

“ง่วงหรือยัง” ชายหนุ่มถามคนที่เริ่มตาปรอย บุษราคัมฝืนยิ้มทั้งที่ตาแทบปิด หญิงสาวตอบเสียงเบา พยายามกลั้นหาวหากก็ลำบากเต็มทน เพราะตอนนี้เลยเวลานอนปกติไปนานโข แต่เพราะได้นั่งอยู่กับพี่อัฐ จึงทำให้หญิงสาวอยากจะนั่งอยู่ตรงนี้ให้นานที่สุด ไม่อยากให้เวลาที่ต้องแยกจากกันมาถึงเลย

“นิดหน่อยค่ะ”

“ไม่นิดหน่อยล่ะ ดุชิ แทบจะลืมตาไม่ขึ้นแล้ว พี่ว่ากลับกันดีกว่า”

“เดี๋ยวสละ พลอยยังไม่อยากกลับเลย อยากอยู่กับพี่อัฐแบบนี้ นาน ๆ” หญิงสาวเผยความใจในไปจนหมดสิ้น ทำให้คนฟังถึงกับยิ้มอย่างเอ็นดู

“พุดเหมือนจะไม่ได้เจอกันอีกอย่างนั้นล่ะ เดี่ยวพุ่นนี้พี่พาออกไปหาอะไรกิน” ความรู้สึกอยากชดเชยที่เขายืนยันกับเธอมานานทำให้ชายหนุ่มเสนอ และก็ต้องยิ้มอย่างพอใจเมื่อคนตาปรือทำท่าจะหลับมิดหลับ -

แหล่งเบิกตากว้าง

“จริงหรือคะพี่อิฐ อย่าล้อพลอยเล่นนะ”

“ล้อเล่นได้ไงไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว”

“งั้นกลับกันเลยก็ได้คะ พลอยวงจวนจะหลับอยู่แล้ว” หญิงสาว
สารภาพ ซึ่งเรียกเสียงหัวเราะจากคนฟังได้ทันที

“งั้นก็ไปกันเถอะ เดินไหวไหม”

“ถ้าไม่ไหวพี่อิฐจะอุ้มพลอยหรือคะ” นี้ อย่าเปิดช่องเสียวนะพี่อิฐ
หญิงสาวคิดในใจอย่างรื่นรมย์ มองเห็นชายหนุ่มมองมาเหมือนจะคั่น
ยังทำให้หัวเราะคิกคักอย่างอารมณ์ดี

“เดินไม่ไหวจะทิ้งให้นอนอยู่ที่นี่” อิศราตอบหน้าตาย แล้วก็ต้อง
กลั้นยิ้มเมื่อคนอารมณ์ดีเมื่อสักครู่นี้จ๋า บ่นพึมพำ

“ใจร้าย...”

“ไปเร็ว” ชายหนุ่มลุกขึ้นแล้วยืนรอ ทำท่าทางให้หญิงสาวก้าวเดิน
ก่อน บุขราคัมภ์มลงมือใหญ่แล้วก็ดริมฝีปากอย่างพยายามห้าม
ตัวเอง ห้าม... ไม่ให้ขอเดินจับมือเขา เพราะเกรงเหลือเกินว่าเขาจะปฏิเสธ
แต่ที่ได้นั่งอยู่กับเขาทั้งคืนนี้ก็เกินฝันไปมากแล้ว หากวันใดที่เขารู้สึกว่าเขา
และเธอควรจะเดินจับมือไปด้วยกัน เขาก็คงจะยื่นมือมาเอง

ทำไมพี่อิฐไม่จับมือพลอยล่ะคะ...

การจรรยาช่วงตึกค่อนข้างบางเบา ทำให้ใช้เวลาไม่นาน อิศรา ก็
พารถเข้าไปจอดยังโรงรถหน้าบ้าน ก่อนที่จะหันไปมองคนที่นอนคอพับ
คออ่อนอยู่บนเบาะที่นั่งผู้โดยสาร ชายหนุ่มพิศมองใบหน้าที่หลับพิ่มราว

เด็ก ๆ ด้วยความรู้สึกเอื้อเอ็นดู เป็นความรู้สึกอันคุ้นเคยที่เขามีต่อเธอมา นับตั้งแต่วันแรกที่ได้พบกัน หากวันนี้เขากลับมองเธอด้วยสายตาที่แตกต่างออกไปจากเดิม

เรือนร่างระหงสมส่วนในชุดเสื้อผ้ายาววนถุกห่อหุ้มด้วยเสื้อแขนยาวของเขา ใบหน้าเรียวตามธรรมชาตินั้นเอียงพับอยู่บนเบาะ ดวงตาที่ปกติจะกลมโตหลับสนิทมองเห็นแพขนตาองหนนา แม้เปลือกตาจะถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางค่อนข้างเข้มหากชายหนุ่มก็รู้ว่าขนตาที่เห็นอยู่ตรงหน้าเป็นขนตาธรรมชาติ ไม่ใช่ขนตาปลอมอย่างที่สาว ๆ สมัยนี้ชอบติดกัน ใบหน้าดูเนียนใสด้วยการแต่งหน้าอย่างประณีต เห็นแล้วก็อยากจะทำมาล้างหน้าให้หมดจดนัก เขารู้ว่าเธอมีผิวแก้มที่เนียนใส ไม่จำเป็นต้องแต่งหน้าปกปิดความงามตามธรรมชาติเลย สายตาของชายหนุ่มจะเรื่อยลงมาถึงริมฝีปากอímที่แต่งแต้มด้วยลิปสติกสีอ่อนระเรื่อเคลือบด้วยลิปกลอสของดูน่า... เอ่อ... น่าจูบ...

เฮ้ย! เขาคิดอะไรออกไป ไหนว่าไม่สนใจ แล้วความคิดนี้ผุดขึ้นมาจากสมองส่วนไหน อิศราสะบัดศีรษะขับไล่ความคิดแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นหลังจากที่พิจารณาคนหลับเพียงชั่วขณะ คงเป็นเพราะบรรยากาศในคืนนี้กระมัง ชายหนุ่มพยายามหาเหตุผลให้ความรู้สึกแปลก ๆ ของตน

ขณะกำลังจะเอื้อมมือปลุก คนหลับก็ลืมตาขึ้นมาอย่างไม่มีสัญญาณเตือน

“พี่อิฐ...” บุขราคัมพิมพำเบา ๆ เมื่อลืมตาขึ้นมาแล้วเห็นใบหน้า

ของชายหนุ่มอยู่ห่างออกไปไม่กี่นิ้ว

“ตื่นแล้วหรือ” คนแอบมองถามเกือ ๆ

“ถึงบ้านแล้วหรือคะ”

“ถึงบ้านพี่ ไป เดี่ยวพี่จะเดินไปส่ง” เขาก่อนจะลงจากรถแล้วเดินอ้อมมาเปิดประตูฝั่งที่นั่งผู้โดยสาร ยืนรอจนคนที่อยู่ข้างในก้าวออกมายืนเคียงจึงปิดประตูรถแล้วผายมือให้หญิงสาวออกเดินนำ ก่อนที่จะเดินตามและก้าวขึ้นไปเดินเคียง

ทั้งสองเดินไปตามทางเดินแผ่นหินข้างตัวบ้านก่อนที่จะลอดผ่านประตูที่เปิดสู่บ้านอีกหลังซึ่งอยู่ติดกัน เดินต่อไปอีกเพียงไม่กี่ก้าวบุษราคัมก็หันมาบอกคนที่เดินมาด้วย

“ขอบคุณนะคะพี่อิฐ คืนนี้พลอยมีความสุขมาก”

“เข้าบ้านดี ๆ นะ”

“ไนท์คะพี่อิฐ” หญิงสาวกล่าวลา อยากทำมากกว่าแค่กล่าววาทรีสวัสดิ์ แต่ทำได้เพียงแค่นี้

“ฝันดีครับ” ชายหนุ่มกล่าว ยืนรอจนหญิงสาวเข้าบ้านเรียบร้อยจึงเดินกลับไปยังบ้านของตน

๖

“แกว่าอะไรนะ!” อินทிரาทามเสียงสูง ดวงตาเบิกมองคนที่นอน ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ด้วยท่าทางมีความสุขอยู่บนเตียงอย่างไม่ค่อยอยากจะทำอะไรในสิ่งที่ได้ยิน

“ฉันบอกว่าฉันกำลังเดทกับพี่อัฐ ชัดยั้งคะ”

“จริงดิ เป็นไปได้ยังไง ฉันแค่หายไปไม่กี่ชั่วโมงแกจะจัดการพี่อัฐ ซะอยู่หมัด”

“อ้าว เพื่อนก็มีความสามารถเหมือนกันนะคะ” บุษราคัม ลอยหน้าลอยตาซึ่งดูน่าหมั่นไส้ในสายตาคนมอง พุดมาได้ว่ามีความสามารถ ตามพี่อัฐมาก็ปิ๊กก็ได้แต่แห้วไปรับประทาน หากพี่อัฐจะยอมเดทกับยายนี้จริง ๆ ก็ต้องเป็นเพราะแผนการของอินทிரาทาอย่างแน่นอน

“แสดงว่าแผนของฉันได้ผล” อินทிரาทาพูดตามที่คิด ก็จะมีเหตุผล

อะไรอีกเล่าที่จะทำให้พี่อัฐยอมคบกับยายพลอย แต่แหม... พี่ชายเธอนี้ก็เห็นใช่เล่น เจอนมหนอยเดียวถึงกับใจอ่อน รู้จักบอกให้ยายพลอยอ่อยไปตั้งนานละ

“ได้ผลบ้างอะไร พี่อัฐแทบจะฆ่าฉันหมกฝับ” บุษราคัมค้อนขวับ ยังจำความรู้สึกสีกเสียวสันหลังวาบได้อยู่เลย

“ใช้อะไรฆ่าอะ แหม...” อินทิดาแตกดันเชิงล้อ น่าสนใจว่าพี่ชายเธอจะใช้อะไร ‘ฆ่า’ ยายนี่ ถึงได้ตกลงเดทกันทั้ง ๆ ที่ไม่มีที่แ้วมาก่อน สงกะสัยฆ่าเสร็จส่งตรงถึงสวรรค์เลยละมังนะ

“ฆ่าจริง ๆ แกไม่เห็นหน้าพี่อัฐตอนนั้นนี่ ผู้ชายคนนั้นแน่นับไม่หันหลังเลย” บุษราคัมยืนยันพลางทำคอย่น

“เล่ามา”

“ก็พอแก่กับพี่ภูมิไปแล้ว ผู้ชายคนนั้นก็มานั่งกับฉัน อย่างไม่กล้าเหมือนนั่งโอบเลย อึดอัดจะตาย สักพักพี่อัฐกลับมาก็ทำหน้าที่เหมือนพร้อมฆ่าคน แล้วผู้ชายคนนั้นก็หันมาขอโทษ บอกว่าไม่รู้ว่าเป็นเด็กเสียแล้วก็ทิ้งฉันให้เผชิญชะตากรรมอยู่คนเดียวเลย” สิ้นคำ อินทิดาถึงกับหัวเราะลั่น

“แกเป็นเด็กเสีย... เสียพี่อัฐนะ” อินทิดาทถามทั้ง ๆ ที่ยังหัวเราะไม่หยุด

“อือ... ข้าใช่ปะ พี่อัฐก็ฆ่า ใต้ที่เหมือนจะฆ่าคนเลยไม่ฆ่าแล้ว หันมาคบกันแทน” บุษราคัมว่าพร้อมฉีกยิ้มกว้างจนตาหยี

“อะไร ง่าย ๆ แบบนี้เลย”

“เปล่า ฉันแค่รวบรัดตัดความ” บุษราคัมว่าพร้อมหัวเราะคิกคัก
ถูกใจที่แกลังเพื่อนได้ รู้นะว่าอยากรู้ เลยแกลังกักเล่น ๆ สมน้ำหน้าอยาก
มาว่าเธอไม่มีความสามารถทำไม

“กวน...” คนถูกกวนว่าพร้อมค้อนเพื่อนแทบตากลับ

“เอา ๆ ไม่กวนแล้วก็ได้ ก็ไม่มีอะไรมาก พี่อิฐก็เทศน์ฉันที่แต่งตัว
โป๊ ฉันเลยบอกว่าคุณพี่อิฐยอมคบกับฉัน ฉันจะแต่งตัวเรียบร้อยตามใจพี่
อิฐเลย”

“พี่อิฐก็ตกลง” อินทிரากถามเสียงสูง

“อ้อ ฉันขอเวลาเดือนเดียว ถ้าพี่อิฐไม่ตอบตกลงเป็นแฟนกัน
ภายในหนึ่งเดือนนี้ ฉันก็จะเลิกยุ่งกับพี่อิฐ จะเตรียมเป็นคนอย่างทรงง”
ว่าพร้อมกับเชิดหน้าประจบ

“เฮ้ย ไม่ได้! มาถึงขั้นนี้แล้วห้ามยอมแพ้เด็ดขาด” อินทிரาว่า ในใจ
อดแปลกใจไม่ได้ที่พี่ชายยอมเดทกับบุษราคัม แต่นั่นก็ถือว่าเป็นการ
เริ่มต้นที่ดี และเวลาหนึ่งเดือนที่มีนี้ เพื่อนของเธอจะต้องทำให้สำเร็จ ไม่
ว่าจะต้องลงทุนแค่ไหนก็ตาม

“ไร้อิน แค่พี่อิฐให้โอกาสฉันก็ดีใจแล้ว ถ้าพี่อิฐยังยืนยันว่าไม่รู้สึก
อะไรกับ ฉันก็จะยอมแพ้แล้วละ อีกอย่าง... บางทีพี่อิฐอาจจะเป็นเกย์จริง
ๆ ก็ได้ ซึ่งถ้าเป็นแบบนั้น ไม่ว่าฉันจะทำยังไงก็คงเปลี่ยนใจพี่อิฐไม่ได้”

“เรื่องเป็นเกย์ตัดไปได้เลย” อินทிரาว่าอย่างแทบไม่ต้องคิด หาก
คนฟังสังเกตสักนิดคงจะเห็นว่าใบหน้าของคนพูดเร็วสีขึ้น แต่เพราะ

ความคิดมัวแต่่วนวายกับเรื่องที่กำลังคุยกันอยู่จึงทำให้บุษราคัมมองไม่เห็นความผิดปกติตรงหน้า

“อ้าว ทำไมล่ะ เมื่อคืนแกยังสวดพีฎิมี่มาเกี่ยวกับพีอิฐอยู่เลย ทำไมวันนี้มาตัดเรื่องเกยไปแล้วล่ะ” บุษราคัมถามอย่างงงวย อินทிர่าเป็นเจ้าของความคิดที่ว่าพีอิฐอาจจะเป็นผู้เกยกับพีฎิมี่แท้ ๆ จนทำให้เธอพลอยคิดมากตามไปด้วย แล้วเพียงแค่ข้ามคืนเกิดกลับคำเสียแล้ว แต่ความรู้สึกของเธอมันกลับมาย่าง ๆ แบบนี้ไม่ได้นะ

“เออน่า เขาเป็นว่าพีอิฐไม่ได้เป็นเกยก็แล้วกัน” อินทிர่าตัดบทอย่ามาถามหาเหตุผลได้ไหม คนยิ่งอยากลืม ๆ มันอยู่

“แน่ใจได้ยังไง” บุษราคัมยังไม่ยอมแพ้ เธออุตสาหักคิดมากอยู่ตั้งหลายวัน สงสารตัวเองที่ต้องแย่งผู้ชายกับผู้ชายอื่นเพราะยายอินเอาความคิดนี้มาใส่หัว แล้วคราวนี้จะมาบอกให้เลิกคิดง่าย ๆ ได้อย่างไรกัน

“แน่ใจก็แล้วกันน่า แกไม่ต้องคิดมากแล้ว พีอิฐแมนทั้งแท้ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ต้องพิสูจน์แล้ว แค่หาทางให้พีอิฐตกเป็นของแกก็พอ” อินทிர่าว่า หญิงสาวหนึ่งไปสักพักก่อนจะเบิกตาโต ถามน้ำเสียงตื่นเต้น

“แกเล็ยปะเมื่อคืน”

“เปล่า”

“อ้าว ไม่เล็ยแล้วพีอิฐยอมคบกับแกได้ไง”

“พีอิฐบอกว่าไม่อยากจะฉันทุดได้ว่าปฏิเสธทั้งที่ยังไม่ได้ลอง ก็เลยลองก่อน... แล้วอาจจะปฏิเสธทีหลังล่ะมั้ง” ปลายประโยคเสียงแผ่ว แม้ศรัทธาจะยอมคบกับเธอ แต่เขาก็ไม่ได้มีท่าทางอะไรที่บอกว่าเขาสนใจ

เธออย่างผู้หญิงคนหนึ่งเลย บางทีพอครบกำหนดเวลาที่เธอขอ เขาก็คงจะปฏิเสธความรักของเธอแล้วตอนนั้นเธอก็จำเป็นต้องรักษาสัญญาว่าจะไม่รบกวนเขาอีกต่อไป คิดแล้วก็เศร้าจั่งเลยแฮะ

“แกเป็นไรนะ สลดเชียว” อินทิราถามเมื่อสังเกตเห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปของเพื่อน เมื่อตะกี้ยังเหมือนทานตะวันแจ่มใสอยู่เลย ตอนนี้นักลับเฉาเหมือนผักขาดน้ำเสียแล้ว

“ฉันคิดว่าพอครบเดือน พี่อิฐคงจะปฏิเสธฉันเหมือนเดิมแหละ อิน”

“อ้าว ทำไมคิดแบบนั้น”

“ไม่รู้สิ พี่อิฐไม่เห็นมีที่ทำอะไรเลย”

“แหม เดทแรก แกจะเอาอะไรมากมาย”

“แค่จับมือยังไม่มีเลยนะ” บุษราคัมว่า ก็ตกลงจะทำความรู้จักกันให้มากขึ้นแล้ว มันไม่ต้องจับมือกันเดินหรือไง

“แกดีใจเถอะ พี่ชายฉันเป็นสุภาพบุรุษ ที่ฉันอ่านมานะ เขาบอกว่าในเดทแรก ไม่ควรจะต้องตื้อตักกันมากกว่าที่จำเป็น มันแสดงให้เห็นถึงการให้เกียรติกัน”

“แค่จับมือก็ไม่ได้หรือ”

“ไม่ได้!” อินทิราตอบน้ำเสียงหนักแน่น รู้สึกพอใจอยู่ลึก ๆ ที่พี่ชายไม่ฉวยโอกาสเข้ากับบุษราคัม... ไม่เหมือนใครบางคน... ฮี!

“แล้วเมื่อไหร่จะได้” ถึงแม้จะไม่ค่อยมั่นใจว่าเพื่อนจะจริงจังอย่างที่

อ้าง แต่เพราะอินทிர่าเป็นที่ปรึกษาเพียงคนเดียวที่เธอมี และยายอินท์อ่านนิตยสารหัวนอกพวกนั้นมากอย่างที่พูดจริง บุษราคัมจึงต้องยกให้แม่เพื่อนรักเป็นผู้เชี่ยวชาญไปโดยปริยาย

“สักสามสี่เดทแล้วถ้าพี่อัฐยังไม่ทำอะไรเราค่อยมาคิดหาทางกันอีกที”

“แล้วแผนเดิมล่ะ”

“แผนเดิมยกเลิก” อินทிர่าตอบทันควัน คนฟังได้แต่อุทานอย่างไม่เข้าใจ

“อ้าว...”

“อ้าวอะไร แกนี่ทำไมหัวช้าแบบนี้ แผนเดิมนั้นมันใช้ในกรณีที่ว่าพี่อัฐไม่สนใจแก แกเลยต้องอ่อย แต่ตอนนี้พี่อัฐยอมเดทกับแกแล้ว เราก็ต้องใช้วิธีการใหม่ที่เหมาะกับสถานการณ์”

“และวิธีการนั้นคือ?” บุษราคัมถามพร้อมเลิกคิ้ว

“ไม่ต้องทำอะไร เป็นตัวของตัวเอง แสดงให้พี่อัฐเห็นว่าแกเป็นผู้หญิงที่ควรเอามาเป็นแม่พันธุ์ เอ๊ย! เอามาเป็นแม่ของลูก”

“ขนาดทำอะไรมาตั้งหลายปียังไม่สำเร็จ แล้วไม่ทำอะไร มันจะสำเร็จใหม่เนี่ย” คนที่พยายามเสนอตัวเป็นแม่พันธุ์ เอ๊ย! แม่ของลูกบ่นงึมงำ

“เอาน่า แกทำใจให้สบาย ๆ ก่อน ตอนนี้แกก็ไปนั่นไปนี่กับพี่อัฐ ยังไม่ต้องคาดหวังอะไรมาก ทำความคุ้นเคยกันสักพักในฐานะชายหนุ่มกับหญิงสาว ฮี๊ย เขินอะ!” ท้ายประโยคอินทிர่ายกสองมือขึ้นประคอง

ใบหน้าแล้วทำตาปริบ ๆ ทำท่าเขินอาย บุษราคัมถึงกับส่ายหน้ากับท่าทางนั้นของแม่เพื่อนรัก

“ว่าแต่คืนนี้จะไปไหนกัน” อินทிரากระตะถาม

“ไม่รู้สิ พี่อิฐบอกว่าจะพาไปหาไรกิน” เมื่อคิดว่าคืนนี้จะได้ออกไปรับประทานอาหารเย็นกับชายหนุ่มอีก คนที่เพิ่งทำหน้าที่สลดไปเมื่อก็ก็กลับมายิ้มกว้างได้อีกครั้ง แต่คิดก็มีความสุขแล้ว ไม่อยากจะทำอะไรถึงเวลาไปจริงเธอจะมีความสุขแค่ไหน

“พร้อมปะ” อินทிரากระชิบกระซิบ น้ำเสียงมีเลศนัย

“พร้อมอะไร” งงจริง ๆ กับท่าทางของแม่เพื่อนรัก ทำไม่ต้องกระซิบ

“ก็พร้อมไป แบบ... เผื่อมีเฟิร์สคิสอะไรแบบเนี่ย” อินทிரาดอบแล้วหัวเราะคิกคัก ส่วนคนฟังถึงกับร้อนหูไปทั้งหน้า เขินอายขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้เมื่อคิดตามคำพูดของเพื่อน เธอกับพี่อิฐนี่จะคิดสิ หืม แต่คิดก็เขินแล้ว แต่ก็อดคิดตามไม่ได้ หากมีโอกาสนั้นจริง ๆ มันจะเป็นอย่างไรนะ

“แน่ะ ตาลอย ๆ” อินทிரาชแวกยิ้มหัวเราะ บุษราคัมถึงกับอึ้งมาพูดให้เพื่อแล้วมาชวนกันทำไมยายินนี้

“อยากรู้จังเลยเนอะอินว่ามันจะเป็นยังไง” บุษราคัมพูดด้วยน้ำเสียงเพ้อ ๆ หญิงสาวมัวแต่หมกมุ่นกับความคิดของตนจนไม่ได้สังเกตว่าคนหน้าเป็นที่แซวเธออยู่เมื่อสักครู่นี้เสียงลงพร้อมหลุบตาลงต่ำ ซึ่งก็ยังมีแต่เจ้าตัวคนเดียวเท่านั้นที่รู้เหตุผลในอาการนั้นของตน

“มันก็ดีแหละ” อินทிரาดูดอ้อมอ้อม ยังคงไม่สบตาอยู่เช่นเดิม หากบุษราคัมมีเรื่องอื่นให้สนใจมากกว่าจึงไม่ได้ใส่ใจในท่าทางที่แปลกไปของเพื่อนเอาเสียเลย

“ฉันไม่ควรถามแกลยเนอะ แกก็เก่งแต่ทฤษฎีแต่ยังไม่เคยปฏิบัติเหมือนกันแหละ” บุษราคัมว่าก่อนจะฉีกยิ้มตาเป็นประกาย “เดี๋ยวฉันได้ลองแล้วจะมาเล่าให้แกฟังนะ”

หาู้ไม่ว่าตัวเองจะเอามะพร้าวห้าวมาขายสวนชัด ๆ!

๑๗

อิศราชัยบรรดเข้ามารับบุษราคัมถึงบ้าน หญิงสาวแต่งตัวรออยู่แล้ว หลังจากพี่ชายหนุ่มส่งข้อความมาบอกเวลาที่จะเข้ามารับ เมื่อเห็นรถขายหนุ่มเลี้ยงเข้ามาภายในบริเวณบ้านก็หันไปยิ้มให้มารดาจนตาหยี

“พลอยไปนะคะแม่” บอกพร้อมสวมกอดมารดา ก่อนจะเดินแกมวิ่งไปหาคนที่เพิ่งจอดรถแล้วก้าวเข้ามาหาสองแม่ลูก เธอบอกมารดาไว้แล้วว่าพี่อัฐจะมารับออกไปรับประทานอาหารเย็นข้างนอก

“สวัสดิ์ดีครับคุณน้ำ” ชายหนุ่มยกมือไหว้ทักทายมารดาของหญิงสาว

“จะไปที่ไหนกันหรือจ๊ะ” คุณไพลินถามไปตามมารยาท ไม่ได้คาดคั้นจริงจัง ด้วยคุ้นเคยกับการที่ชายหนุ่มข้างบ้านจะขับรถมารับบุตรสาวออกไปนั่นนี่พร้อม ๆ กับน้องสาวของเขาอยู่เสมอ

“คงแถว ๆ นี้ละครับคุณน้ำ ผมจะรีบกลับมาส่ง”

“ตามสบายเถอะจ้ะ ถ้าตึกหรือถ้าจะค้างกับยายอินทรีโทร. มาบอกน้ำหนักหน่อยก็แล้วกัน” หลายหนที่บุตรสาวออกไปข้างนอกกับสองพี่น้องแล้วไม่กลับบ้านแต่จะโทร. มาบอกว่าจะค้างกับอินทรีฯ หรือบางที เด็กสาวเพื่อนสนิทของบุตรสาวก็จะมาค้างที่บ้านบ้าง ซึ่งคุณไพลินก็ไม่ได้ถือเป็นเรื่องใหญ่ เพราะเห็นกันมาตั้งแต่เล็กจนโต และบ้านก็อยู่ติดกันแค่นี้เอง จะนอนบ้านนี้หรือบ้านนั้น ก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีคนเป็นบุตรสาวไปไหนไปไหน เพราะก็คุ้นเคยกันดีกับผู้ใหญ่ของบ้านนั้น ด้วยเป็นเพื่อนบ้านที่มีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมาช้านาน

“ครับผม ไปนะครับคุณน้ำ” ชายหนุ่มยกมือไหว้พร้อมกล่าวลาก่อนจะเดินตามหญิงสาวไปยังรถที่จอดอยู่ เมื่อขึ้นนั่งกันเรียบร้อยก็หันไปถามคนที่นั่งยืมเบาะอยู่ข้าง ๆ พร้อม ๆ กับถอยรถออกจากตัวบ้าน

“อยากกินอะไร”

“ตามใจพี่อิฐอะ พลอยอะไรก็ได้” แคน้ได้นั่งกินกับพี่อิฐพลอยก็พอใจแล้ว แอ้

เมื่อได้ยินเช่นนั้นอิฐฯจึงหันไปตั้งใจกับการขับรถโดยไม่ได้พูดอะไรอีก แต่แล้วเสียงเพลงจากวิทยุในรถซึ่งคลออยู่เบา ๆ ทำให้คนที่นั่งเงียบ ๆ อยู่บนที่นั่งผู้โดยสารเริ่มร้องคลอหึ่งหึ่ง

How do I

ฉันจะทำอย่างไร

Get through one night without you

เพื่อให้ผ่านค่ำคืนที่ปราศจากเธอไปได้

If I had to live without you

หากฉันต้องอยู่โดยไม่มีเธอ

What kind of life would that be

ชีวิตฉันจะเป็นอย่างไร

Oh and I, I need you in my arms

โอ... และฉัน... ฉันจำต้องมีเธอในอ้อมแขน

Need you to hold

ต้องกอดเธอไว้

You're my world, my heart, my soul¹

เธอคือโลก คือหัวใจ คือวิญญาณ... ของฉัน

...

“ชอบเพลงนี้หรือ” ชายหนุ่มถาม

“คะ” บุษราคัมหันไปตอบ อยากจะบอกเขาว่า ฟังความหมายมัน
สิ เธอกำลังร้องให้เขาต่างหาก พลอยจะอยู่ได้อย่างไรหากไม่มีพี่อัฐ...

If you ever leave... หากเธอทิ้งฉันไป

อย่าทิ้งพลอยไปไหนนะคะพี่อัฐ...

กว่ารถของชายหนุ่มจะนำคนทั้งสองไปถึงจุดหมาย เพลงในรถก็
จบไปหลายเพลง คนร้องคลอก็ร้องบ้างไม่ร้องบ้างแล้วแต่ว่าเพลงไหนจะ

¹ How do I live : LeAnn Rimes

ถูกใจ ใบหน้าเนียนใสประดับรอยยิ้ม ยิ่งมองคนที่ทำหน้าที่ขับรถด้วยท่าทางตั้งอกตั้งใจยิ่งรู้สึกว่ามีอิฐ 'โคตรหล่อ' ขึ้นไปอีกหลายเลเวล ยิ่งจินตนาการเลยเถิดไปถึงเด็กหญิงเด็กชายที่มีส่วนผสมของเขาและเธอคนละครึ่งว่าจะออกมาน่ารักแค่ไหน ยิ่งทำให้คนแอบคิดยิ้มกว้างขวางจนแทบจะหุบไม่ลง

“มองอะไร” คนที่ทำท่าตั้งใจกับการมองถนนข้างหน้าถามโดยไม่หันมามอง คนคิดไม่ซื่อถึงกับสะดุ้ง ไม่คิดว่าเขาจะรู้ว่าเธอแอบมอง

“เปล่าค่ะ” บุษราคัมตอบอ้อมแอ้ม จะให้ตอบว่าอย่างไร ก็เห็น ๆ อยู่ว่ามองอะไร... มองว่าที่พอของลูก... แฮ่ ตอบแล้วก็เสมือออกนอกหน้าต่างดูรถราที่สวนไปมา ได้ยินชายหนุ่มหัวเราะหึ ๆ แล้วก็เกิดหมั่นไส้ขึ้นมา ไม่มองก็ได้ ฮี! รู้ว่าเขารักก็แกล้งเขาได้ อยู่มาตกหลุมรักเขาบ้างก็แล้วกัน จะเล่นตัวให้หนักเลย บุษราคัมบ่นในใจอยู่คนเดียว รู้ละว่ามันอาจจะไม่มีวันนั้น วันที่เขาตกหลุมรักเธอ แต่คนเราก็ต้องมีความหวังไม่ใช่หรือ

ในที่สุดชายหนุ่มก็นำรถเข้าไปจอดยังลานจอดรถของโรงแรมที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ก่อนที่จะพาหญิงสาวเดินไปยังห้องอาหารซึ่งมีส่วนจัดวางอยู่ด้านนอก มีวิวแม่น้ำที่มองเห็นเรือล่องระเรื่ออยู่หลายลำ

“เรียนจบแล้วพลอยจะทำอะไร” ช่วงหนึ่งระหว่างรับประทานอาหารกันอยู่ชายหนุ่มก็ถามขึ้น

“พลอยอยากหางานทำค่ะ คุณพ่อคุณแม่อยากให้ไปเรียนต่อ แต่พลอยอยากมีประสบการณ์การทำงานก่อน” อีกร่าง... ถ้าไปเรียนต่อ

แล้วพลอยคงไม่ได้เจอพีอัฐิ กว่าที่จะกลับมาเกิดพีอัฐิแต่งงานไปก่อนก็ช่วย
 ลีคะ อันนี้ต้องคิดในใจ จะพูดออกไปได้อย่างไรกัน เกิดพีอัฐิไหวตัวทันได้
 ให้เธอไปเรียนต่อเป็นได้เป่าปีตรงนี้แน่

“อืม พี่ว่าก็ดีนะ ทำงานก่อนสักปีสองปีแล้วค่อยไปเรียนต่อก็ยังไม
 สบาย แต่พลอยบอกว่าจะหางานทำหรือ ไม่ทำงานกับคุณน้าละ”

“ไม่ละคะ พลอยอยากลองหางานด้วยตัวเอง ส่วนทำงานกับพ่อ
 แม่ เรียนจบกลับมาก็ต้องได้ทำอยู่แล้ว ตอนนี้อาประสงค์การณ์ที่อื่นไป
 ก่อนดีกว่า” ตอบพร้อมฉีกยิ้ม ดีใจที่พีอัฐิเห็นด้วยกับการทำงานหา
 ประสงค์การณ์ก่อนที่จะไปเรียนต่อยังต่างประเทศ ดูท่าทางพีอัฐิไม่ได้
 ระวังระคายเคืองเลยเธอตั้งใจจะเป็นเจ้าสาวของเขาต่างหาก หาก
 ปฏิบัติการหนึ่งเดือนนี้สำเร็จ เรื่องเรียนต่อก็พับไปได้เลย

หลังจากรับประทานอาหารกันเสร็จเรียบร้อย อิศรายกนาฬิกา
 ข้อมือขึ้นดูเวลา เมื่อเห็นว่ายังไม่ดีก็หันไปถามคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม

“อยากไปไหนต่อหรือเปล่า”

“ไปเดินเล่นสี่ลมกันไหมคะ” หญิงสาวชวน ด้วยที่ตั้งของโรงแรม
 ที่มารับประทานอาหารนี้อยู่ไม่ห่างจากถนนสี่ลม แหล่งท่องเที่ยวของคน
 กลางคืนมากนัก บุษราคัมไม่ได้ตั้งใจจะไปทำอะไรมากไปกว่าเดินเล่นดู
 แสงสียามค่ำคืนเท่านั้น เพราะแค่เพียงได้เดินกับพีอัฐิ เธอก็ไม่ต้องการ
 อะไรมากไปกว่านั้นอีกแล้ว

“ไปสิ” ชายหนุ่มว่าพร้อมทำท่าเรียกพนักงาน เมื่อจัดการจ่ายเงิน

ค่าอาหารเรียบบร้อย ทั้งสองก็เดินกลับไปยังรถยนต์ของชายหนุ่ม โดยมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ถนนสีลม

เมื่อมาถึงจุดหมายพร้อมหาที่จอดรถได้เรียบบร้อย สองหนุ่มสาวก็เดินไปเรื่อย ๆ มุ่งหน้าสู่ต้นถนนซึ่งเป็นแหล่งรวมผับบาร์มากมาย ช้างทางมีร้านขายสินค้าหลากหลายที่มุ่งเน้นขายนักท่องเที่ยวต่างชาติ แต่ก็เป็นที่ตื่นตาตื่นใจของหญิงสาวที่ไม่ค่อยมีโอกาสออกมาเปิดหูเปิดตาในยามค่ำคืนเช่นนี้บ่อยนัก

ขณะที่เดินเคียงกันไปนั่นเอง บุษราคัมก็ตัดสินใจขอในสิ่งที่อยากทำมาช้านาน

“พีอิจูคะ”

“หืม” ชายหนุ่มขานรับพร้อมหันหน้ามามองคนเรียก เห็นหญิงสาวทำหน้าแปลก ๆ ก็อดยิ้มแล้วถามอย่างสงสัยไม่ได้

“มีอะไรหรือเปล่า”

“คือ... เอ่อ... พลอย... พลอยขอเดินจับมือกับพีอิจูได้ไหมคะ” ถามแล้วก็รอสุนัขจนแทบเป็นลม ยิ่งเห็นเขาไม่ตอบรับหรือปฏิเสธในทันที หากทำหน้านิ่ง ๆ รวากับครุ่นคิดอะไรอยู่ ยิ่งทำให้หญิงสาวแทบอยากจะกั๊กลิ้นตนเอง ไม่น่าหาเรื่องเลยยายพลอย ถ้าพีอิจูปฏิเสธหล่อนต้องใจสลายแน่นอน! คิดแล้วก็อยากจะทำอะไรให้ แต่น้ำตายังไม่ทันไหล มือใหญ่ก็ยื่นมาจับมือเธอเสียก่อน

กรืดดดด...ดดดด...ดด.ดด

ในที่สุด! ในที่สุดเธอก็ได้เดินจับมือกับพีอิจูอย่างที่ฝันมานานแสน

นาน หญิงสาวกรีดร้องอยู่ในใจ คิดถึงแม่เพื่อนรัก อินทிரางจะยินดีแค่ไหนนะถ้ารู้ว่าตอนนี้เธอกำลังเดินจับมืออยู่กับพี่อัฐอย่างคนเป็นแฟนกัน โอ้ยอยากอวดยายอินใจจะขาดแล้ว

พี่อัฐมือนุ่มจ้งเลย บุษราคัมคิดในใจอย่างครึ้มอกครึ้มใจ มือใหญ่ที่เคยคิดว่าไกลเกินเอื้อม บัดนี้กำลังอยู่ในมือเธอ หวังจ้งเลย... หวังว่าหัวใจเขาจะเข้ามาอยู่ในมือเธอในอีกไม่นานนี้เช่นกัน

สองหนุ่มสาวเดินดูของที่วางขายบนทางเท้าไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาถึงร้านแบกะดินที่ขายเครื่องประดับเงินหลายอย่าง อินทราสนใจสร้อยข้อเท้าที่มีตุ้ต้งทำจากดินเผาปั้นเป็นรูปอัฐห้อยอยู่รอบ ๆ หญิงสาวหยุดมองแล้วชี้ให้อิศราดูด้วยท่าทางตื่นเต้น

“พี่อัฐ ดูสร้อยข้อเท้านั้นสิคะ น่ารักจ้งเลย”

“ของเราเป็นงานแฮนด์เมดนะครับ ตุ้ต้งทุกชิ้นผมปั้นและเผาเอง” เสียงคนขายอธิบาย เขาเป็นชายหนุ่มอายุไม่น่าจะมากไปกว่าบุษราคัมสักเท่าไร

“ตัวสร้อยทำจากอะไรคะ” บุษราคัมถาม จากสายตาคิดว่าน่าจะเป็นสร้อยเงิน แต่เพราะเป็นร้านแบกะดิน จึงไม่ค่อยแน่ใจนัก

“ตัวสร้อยเป็นเงินครับ แล้วร้อยตุ้ต้งดินเผาที่บ้านเอง ทุกชิ้นมีอยู่ชิ้นเดียวในโลก ไม่ซ้ำใครแน่นอน” คนขายโฆษณาจุดเด่นของสินค้า

บุษราคัมหยิบสร้อยข้อเท้าที่หมายตาขึ้นมาดูใกล้ ๆ อัฐก็อนเล็ก ๆ แต่ละกอนที่ห้อยอยู่รอบ ๆ นั้นมีลักษณะเหมือนกับอัฐจริงทุกประการ

เพียงแต่ย่อส่วนลงมาห้อยเป็นตุ้ตึงบนสร้อยข้อเท้า สีส้มแดงของอิฐ
รูปเล็ก ๆ สองรูภายในก้อนอิฐ ดูอย่างไรก็ไม่แตกต่างกับอิฐก้อนใหญ่ที่ใช้
สร้างบ้านเลย หญิงสาวรู้สึกทึ่งกับฝีมืออันประณีตของคนทำ แล้วยิ่งเป็น
อิฐที่ไม่ซ้ำใคร... เหมือนพิธีอิฐของเธอ... หญิงสาวยิ่งอยากได้

“เอาเส้นนี้ค่ะ” บุษราคัมตัดสินใจอย่างแทบไม่ต้องคิดพร้อมกับ
ยื่นสร้อยในมือให้คนขาย ในขณะที่คนขายบรรจุสร้อยใส่ในถุงกระดาษ
เล็ก ๆ และบุษราคัมกำลังจะเปิดกระเป๋าสตางค์เพื่อจ่ายเงินอยู่นั่นเอง คน
ที่ยืนเจียมมานานก็ยื่นเงินส่งให้คนขายพร้อมรับถุงกระดาษบรรจุสร้อยข้อ
เท้าเส้นนั้นมาถือไว้เอง

“ขอบคุณค่ะพิธีอิฐ จริง ๆ พลอยซื้อเองก็ได้” หญิงสาวว่า แม้ในใจ
จะกิริตร้องอย่างลึงโลด พิธีอิฐซื้อของให้เธอ! กิริต!!!

“มา... พี่ใส่ให้” ชายหนุ่มว่าพร้อมกับทรุดตัวลงนั่งยอง ๆ อยู่
ตรงหน้าหญิงสาว จากนั้นหยิบสร้อยข้อเท้าออกมาจากถุง บุษราคัมจึง
ต้องยื่นเท้าให้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หญิงสาวทอดสายตามองคนที่ก้มหน้า
สวมสร้อยให้อยู่กับข้อเท้าของเธอ รู้สึกราวกับล่องลอยอยู่บนสรวงสวรรค์
ทำไมพิธีอิฐน่ารักได้ขนาดนี้ กิริต... อยากจะกิริตร้องให้ลั่นสีลม พิธีอิฐคุกเข่า
อยู่แทบเท้าบุษราคัม! ขาดก็แต่แหวนเพชรในมือกับคำถาม “พลอยจะ
แต่งงานกับพี่ได้ไหม”

“เรียบร้อย” เสียงทุ้มพร้อมร่างสูงที่ลุกขึ้นยืนทำให้ฝั้นของ
บุษราคัมสลายไปราวกับสายหมอกกลางแดดจ้า ทิ้งไว้แต่ความรู้สึกอึด
อัดอึดใจที่ทำให้หญิงสาวยิ้มไม่หุบราวกับคนบ้า มีอใหญ่ที่ละจากมือเธอ

ไปเมื่อสักครู่นี้มาจับมือเธอไปกุมไว้อีกครั้ง ก่อนจะพาเดินต่อ

สองหนุ่มสาวเดินกันไปเรื่อย ๆ จนถึงสถานีรถไฟฟ้า ซึ่งอยู่หัวมุมถนนตัดกับถนนพระรามสี่ อิศรายกมือขึ้นดูนาฬิกาอีกครั้ง บุษราคัมเห็นดังนั้นจึงถามเสียงอ่อย

“ถึงเวลากลับบ้านแล้วหรือคะพี่อิฐ”

“กลับดีกว่าไหมก่อนที่จะตึกเกินไป”

“ก็ได้คะ นั่งรถไฟฟ้าดีไหมคะ”

“เอาสิ พี่ก็จำไม่ได้แล้วว่านั่งรถไฟฟ้าครั้งสุดท้ายเมื่อไร” ชายหนุ่มว่า ทั้งสองจึงเดินขึ้นไปบนสถานีเพื่อนั่งรถไฟฟ้ากลับไปยังที่ที่รถของชายหนุ่มจอดอยู่ที่สุดถนนอีกด้าน ใช้เวลาเพียงไม่กี่นาที ทั้งสองก็กลับเข้ามานั่งอยู่ในรถของชายหนุ่มกันอีกครั้ง

ระหว่างทางกลับบ้าน เสียงเพลงจากวิทยุในรถยังคงขับกล่อมแผ่วเบา หากเสียงเพลงในหัวใจของคนมีความรักนั้นกระแทกกระทั้นรุนแรง รุนแรงเสียจนหัวใจจะโผล่ออกมานอกอก การได้ใช้เวลาด้วยกัน การได้เห็นชายหนุ่มแสดงความใส่ใจแม้เพียงเล็กน้อย มีความหมายต่อหัวใจของบุษราคัมเหลือเกิน

พี่อิฐชา รักพลอยบ้างไหมนะ...

๑๐

สัปดาห์กว่า ๆ ผ่านมาแล้วนับตั้งแต่ว่าชายหนุ่มยอมที่จะให้โอกาส บุษราคัมได้ลองเรียนรู้อันอย่างชายหญิง เธอได้มีโอกาสใช้เวลากับเขา มากกว่าในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แต่ถึงกระนั้นความสัมพันธ์ก็คืบหน้า เพียงแค่เดินจับมือ! ซึ่งจะว่าไปแล้วหญิงสาวก็ไม่ได้เดือดร้อนเลย เพียงแค่พิธีไม่ขับไล่ไสส่งอย่างเมื่อก่อน เขาพาเธอไปนั่นมานี่ ได้ออกไปรับประทานอาหารด้วยกันบ่อย ๆ แล้วยังได้เดินจับมือกันตลอดเวลา แค่นี้ก็รู้สึกราวกับได้ขึ้นสวรรค์แล้ว แต่คนที่มีปัญหาคือยายอิน!

“ตั้งเกือบสองอาทิตย์แล้วแกได้แค่จับมือนี้นะ” อินทิราไวยวาย เอากับเธอในวันหนึ่ง ราวกับว่าการที่ไม่ได้ทำอะไรกันมากกว่าการจับมือ คือเรื่องคอขาดบาดตายเสียอย่างนั้น

“แค่จับมือก็ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่” หญิงสาวเถียง เธอก็ไม่ได้อยาก ทำอย่างอื่นนี่นา

“มันก็ไม่เป็นไรถ้ามันเป็นสถานการณ์ปกติ แต่นี่แกจำได้ปะ แกมีเวลาแค่เดือนเดียว นี่ก็เกือบครึ่งเดือนแล้ว พี่อัฐไม่มีท่าทีอะไรอย่างที่บอกว่ายากได้แกไปเป็นเมียเลย มันจะใช้ได้ที่ไหน แกไม่ได้มีเวลาเดินจับมือกันไปเป็นปี ๆ นะ แกต้องเริ่มรุกให้พี่อัฐทำอะไรมากกว่าจับมือได้แล้ว อย่างน้อย ๆ ก็ต้องมีจูบบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ” อินทிரายังคงยืนยันตามความเชื่อเดิม ไม่รู้ว่าคราวนี้เป็นทฤษฎีมาจากไหน

“ทำไมต้องจูบด้วยล่ะ”

“อ๊ย แกจะอินโนเซนต์ไปไหนเนีย ผู้หญิงผู้ชายนะ เวลาอยู่ด้วยกันสองต่อสองมันก็ต้องมีสปาร์ก แล้วก็อยากจะทำ 18+ กันทั้งนั้นแหละ ถ้าแกกับพี่อัฐไม่ได้ทำอะไรแบบนั้น แปลว่าแกไม่มีหวังแน่ๆ พลอย เตรียมตัวออกหักเมื่อครบเดือนได้เลย”

“พี่อัฐอาจจะเป็นสุภาพบุรุษ เลยไม่ทำอะไรก่อนเวลาอันควรก็ได้” หญิงสาวยังพยายามหาเหตุผลมาเถียงอินทรา เหตุผลที่จะมาอธิบายว่าทำไมพี่อัฐไม่ทำอะไรกับเธออย่างที่ผู้หญิงกับผู้ชายที่พึงใจกันควรกระทำ

“นั่นมันพระเอกนิยาย คนจริง ๆ มันต้องหีน” ดูเหมือนอินทราจะมั่นอกมั่นใจกับทฤษฎีของตัวเองเหลือเกิน อะไรทำให้มันมั่นใจขนาดนั้นก็ไม่รู้แฮ้อ...

“แล้วแกจะให้ฉันทำยังไง จะให้ไปไล่จูบพี่อัฐ ฉันไม่กล้าหรอกนะ”

“บ้า ใครจะให้แกไปไล่จูบเล่า แต่มันก็ต้องมีมารยาทกันหน่อย ต้องเปิดโอกาส ส่งสัญญาณว่าแกพร้อมแล้วสำหรับจูบแรก หรือไม่นั้นก็ต้องสร้างบรรยากาศแล้วแกก็เป็นคนเริ่ม”

“บ้าหรือ เกิดมาเคยจูบที่ไหน จะไปเริ่มเป็นได้อย่างไร”

“เอาน่า หลับหูหลับต่ายื่นหน้าเข้าไป เดี่ยวพี่อัฐก็สอนแกลง
แหละ”

การคุยกันในวันนั้นจบลงที่อินทिरากำชับว่าคราวต่อไปที่เธอจะได้
อยู่กับพี่อัฐสองต่อสอง บุษราคัมจะต้องเสียจูบแรกให้ได้!

คิดแล้วก็ได้แต่ทอดถอนใจอยู่เหือก ๆ แคที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ดีแล้ว
เธอพอใจแล้ว แต่เมื่อยายอินมาช่วยเตือนความจำว่าเธอมีเวลาแค่เดือน
เดียว มันก็ทำให้หญิงสาวรู้สึกร้อนรุ่มอยู่เหมือนกัน เหลือเวลาอีกแค่สอง
สัปดาห์กว่า ๆ แต่พี่อัฐไม่ได้มีท่าทางอยากจะสานสัมพันธ์ให้ลึกซึ้ง
มากกว่าที่เป็นอยู่เลย แปลว่าเมื่อครบเดือนเขาก็จะบอกเธอว่าไม่สนใจ ได้
ลองดูแล้วและขอปฏิเสธหรือเปล่านะ

เฮ้อ...

โทรศัพท์มือถือที่กิริตเสียงขึ้นเรียกบุษราคัมให้หลุดจากความคิด
ของตน หญิงสาวยกโทรศัพท์ขึ้นมาดูชื่อคนโทร. เข้า เมื่อเห็นว่าเป็นใครก็
กดรับทันที

“ว่าไงยายอิน”

“โอกาสมาแล้วแก” อินทिरาส่งเสียงมาตามสายด้วยน้ำเสียง
ตื่นเต้น

“โอกาสอะไร”

“โอกาสที่แกจะได้ดูแลพี่อัฐแล้วก็ปฏิบัติกรันต่อไปไง”

“ดูแลยังไง” บุษราคัมยังตามไม่ทัน และอินทिरาก็ก็นอมนอธิบาย

รายละเอียดเสียที่

“พี่อัฐไม่สบาย นีโทร. มาให้ฉันหาอะไรไปให้กิน เลยโทร. มาบอกแก่ให้ไปแทน” อินทிரาบอกพร้อมหัวเราะคิกคัก ท่าทางมีความสุข

“พี่อัฐอยู่คอนโด ๔ หรือ แล้วเป็นอะไรมากหรือเปล่า” บุษราคัมถาม วันนี้เป็นวันทำงาน ปกติพี่อัฐจะค้างที่คอนโดมิเนียมน้ำใกล้ที่ทำงาน สลับกับมาค้างที่บ้านในวันหยุดสุดสัปดาห์ ซึ่งหากเขาโทร. ให้นายอินเอาอาหารไปให้ แปลว่าคงนอนป่วยอยู่ที่คอนโด ๔ คนเดียว

“เห็นบอกว่าเป็นไข้ เสียแรงแยะเชียว เตียวออกไปหาซื้อไอ้จ๊กกัน ฉันจะขับรถไปส่งแก่ถึงที่ แต่ไม่เข้าไปเป็นก้างหรือกนะคะ” อินทிரาสาดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น

“จะน่าเกลียดหรือเปล่าอิน ฉันกับพี่อัฐยังไม่ได้เป็นอะไรกันเลยนะ แล้วพี่อัฐก็บอกให้แกเอาไปให้ มันจะดูว่าฉันสะอึกไปหรือเปล่า” บุษราคัมถามน้ำเสียงเป็นกังวล ใ้อ้อยากไปดูแลพี่อัฐนั้นอยากอยู่แล้ว แต่เธอกลับพี่อัฐจะไม่พอใจต่างหาก

“วู้ย แกนี่ ด่านได้อายอด เข้าใจปะ เสนอตัวไปเลย ยิ่งพี่อัฐอ่อนแออยู่แบบนี้ แกปล้ำไปเลย พี่อัฐไม่มีแรงชัดขึ้นแน่ ๆ” แนะนำแล้วก็หัวเราะคิกคักอย่างถูกใจกับความคิดโหดโผนของตน เมื่อคนปลายสายเงิบไป เพื่อนสนิทที่รู้จักกันดีหมดให้หมดพุงก็เดาได้ว่า บุษราคัมต้องกำลัง ‘คิดไม่ซื่อ’ และหน้าแดงอยู่แน่ ๆ จึงถามล้อ

“แ่นะ เงียบ จริง ๆ ก็อยากทำไข่มุ่แหละ”

“บ้า ใครจะไปทำ” พุดพร้อมค้อนควัก ทำไม่เดี๋ยวนี้ย้ายอินดูห้าม และเห็นมากกว่าปกติจั่งเลยนะ

“ฮ่า ๆ ล้อเล่น รู้แหละว่าแกไม่ทำ ไปแต่งตัวเร็ว ให้เวลาสิบนาที เดี่ยวไปรับ” อินทิวาสั่งก่อนที่จะวางสายไป

หลังจากวางสาย หญิงสาวรีบแต่งตัวตามคำสั่งของแม่เพื่อมารับผู้ เจ้าก็จัดการแต่โดยดี ก่อนที่จะโทรศัพท์หามารดา

“แม่ขา พอลอยจะไปดูพีอีฐูที่คอนโด ๆ เป็นเพื่อนอินนะคะ พีอีฐูไม่สบาย”

“อ้าว เป็นอะไรมากหรือเปล่า” คุณไพลินถามมาตามสาย

“เห็นยายอินบอกว่าเป็นไข้หวัด ไม่ได้เป็นอะไรมากคะ พอลอยไม่ กลับมากินข้าวเย็นนะคะแม่ จะหาอะไรกินข้างนอกกับยายอิน” รู้ตัวว่า กำลังโกหกมารดา อินทิวาสจะไปส่งเธอแล้วกลับเลยต่างหาก ส่วนเธอก็ จะอยู่กับชายหนุ่มจนกว่าอินทิวาสจะไปรับซึ่งคงเป็นตอนดึก แม้จะรู้สึกผิด นิด ๆ ที่โกหก แต่ก็ปลอบใจตัวเองว่าเธอไม่ได้ไปทำอะไรไม่ดีเสียหน่อย ก็ แค่จะไปดูแลพีอีฐูเอง

หญิงสาวคุยกับมารดาต่ออีกพัก จนได้ยินเสียงรถแล่นเข้ามาจอด ภายใต้นบ้าน จึงตัดบท “แม่ขา แคนี่ก่อนนะคะ ยายอินมาแล้ว”

“จ้าลูก ฝากบอกตาอิฐูว่าหายไ้ ๆ นะ” คุณไพลินตอบก่อนจะ วางสายไป พร้อม ๆ กับที่หญิงสาวเดินแกมวิ่งตรงไปยังรถที่เพิ่งเลี้ยวเข้ามาจอด

“ไปเลย พร้อมแล้ว” บุษราคัมว่าเมื่อเห็นหน้ายิ้มแจ่มของแม่เพื่อน

รักที่กำลังโบกมือทักทายเธอ ก่อนที่จะพุดกับเธอท่าทางขึงขังหากนัยน์ตา
เป็นประกายวิบวับ

“โอเค ปฏิบัติการจับผู้ชาย เริ่มขึ้น ณ บัดนี้!”

๑๑

เสียงตีต๋ายาว ๆ ของประตูที่ถูกปลดล็อกด้วยคีย์การ์ดบอกให้คนที่นอนอยู่บนเตียงในห้องนอนทราบว่าน้องสาวนำอาหารมาส่งให้อย่างที่ เขาขอไป อิศราจึงร้องบอกเจ้าของผีเท้าแผนเบาที่เดินเข้ามาในห้องรับแขกด้วยเสียงแหบพว่า

“เอาเข้ามาในนี้เลยอิน”

บุษราคัมหัวใจเต้นโครมคราม พี่อัฐบอกให้เข้าไปหาถึงในห้องนอน ซึ่งหากเขาเห็นว่าคนที่กำลังเดินเข้าไปเป็นเธอ ไม่ใช่ น้องสาว อย่างที่เข้าใจ ชายหนุ่มจะไล่ตะเพิดเธอออกมาหรือไม่

“พี่อัฐ พลอยซื้อไก่มาให้คะ” บุษราคัมบอกคนที่นอนหลับตาอยู่บนเตียง ในใจแอบลุ้นว่าเขาจะว่าอย่างไร หากเมื่อชายหนุ่มลืมตาขึ้นมา เห็นเธอยืนอยู่ข้างเตียงพร้อมถุงอาหารในมือ เขาเพียงทักทายอย่างแปลกใจเท่านั้น

“อ้าว พลอย ยายอินละ”

“พลอย... เอ่อ... พลอยเป็นห่วงพี่อิฐ เลยอาสามาแทนยายอินละ” หญิงสาวบอกตะกุกตะกัก อายนะ ไม่ใช่ไม่อาย ที่เสนอน้ำเสนอตัวมาเองทั้ง ๆ ที่เขาไม่ได้ร้องขอแบบนี้ แต่ยายอินบอกว่า ‘ด้านได้ อายอด’ แหะ ๆ

“เดี๋ยวพลอยเอาไปใส่ชามให้นะคะ แปบเดียวคะ” หญิงสาวอาสาเมื่อเห็นชายหนุ่มพยักหน้าให้จึงเดินกลับไปยังมุมครัวติดห้องนั่งเล่น ไม่นานก็ถือชามโจ๊กที่ยังคงร้อนส่งคืนฉวยกลับเข้ามาในห้อง

“พี่อิฐลูกไหนไหมคะ” บุษราคัมถามเมื่อเห็นเขายังคงนอนนิ่ง ความคิดตีกันวุ่นวาย เธอไม่เคยอยู่กับเขาใกล้ขนาดนี้มาก่อน ยิ่งมองเห็นชายหนุ่มนอนอยู่ราวกับไร้เรี่ยวแรงเช่นนี้ คำเชียร์สุดห้ามของยายอินยิ่งดังก้องขึ้นมาในหัว

“... แกบล้ำไปเลย พี่อิฐไม่มีแรงชัดขึ้นแน่”

บ้า... ใครจะไปกล้า พิมพ์อยู่ในใจคนเดียว รู้สึกหน้าร้อนวูบวาบ คิดเอง เชนเอง จนไม่กล้ามองหน้าคนที่นอนอยู่บนเตียง

อิศรามองหญิงสาวที่วางชามโจ๊กลงบนโต๊ะหัวเตียงแล้วหลบหน้าหลบตา ใบหน้าแดงก่ำอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่เดาเอาเองว่าเธอคงจะเชินที่ได้มาอยู่กับเขาสองต่อสองในห้องนอนของเขา และด้วยความสนิทสนมที่เพิ่มขึ้นในระยะเวลาเกือบสองสัปดาห์ที่ผ่านมา ทำให้ชายหนุ่มนี้สนุกสนานแก๊งคนหน้าแดงที่อยู่ตรงหน้า จึงแก๊งบอกด้วยเสียงระโหย

“ไม่ไหว”

“ถ้าฉัน... เอ่อ... เตียวพลอยช่วยค่ะ พี่อิฐขยับนิดสิคะ” หญิงสาวว่าพร้อมกับยื่นมือเข้าไปประคองชายหนุ่มให้ลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง และตอนนั้นเองที่ฉันรู้ว่าเขาไม่ได้ใส่เสื้อ เพราะเมื่อเขาลุกขึ้นนั่ง ผ้าห่มที่คลุมถึงคอก็ร่นหลุดลงมาคลุมอยู่แค่เอว เผยให้เห็นแผลอกที่แนบไปด้วยกล้ามเนื้อ มีขนอยู่รึไร

กรี๊ดดดดดดดดด... บุษราคัมกรี๊ดร้องอยู่ในใจ เพิ่งเคยเห็นพี่อิฐไม่ใส่เสื้อใกล้ ๆ แบบนี้ ใกล้เสียจนเกรงว่าเขาจะได้ยินเสียงหัวใจเต้นร้าวรังกองของเธอ แล้วดูอกกล้า ๆ นั่นสิ อยากซบ! ดูขนบาง ๆ นั่น โคตรเซ็กซี่ อยากยกมือขึ้นลูบเบา ๆ จังเลย

หญิงสาวมัวแต่่วนวายอยู่กับความคิดของตนเอง จนไม่ได้เห็นว่าเป็นคนบนเตียงมองเธอยิ้ม ๆ อย่างเอ็นดู ดวงตาเป็นประกายวิบวับอย่างขบขันกับท่าทางจ้องหน้าอกเขาอ้าปากค้างของเธอ

“รู้ไหมว่าคุณแลคนป่วยต้องบ่อนอาหารด้วย” เขาถามยิ้ม ๆ รู้สึกชื่นมื่นกับใบหน้าใสที่แดงก่ำนั้นจนอยากจะแก้มองให้หนัก ทำอะไรดีนะ...

“พี่อิฐไม่ได้มือเจ็บนี่คะ” บุษราคัมพึมพำ ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสบกับประกายวิบวับที่ส่งมาจากดวงตาคู่นั้นเลย

“มือไม่เจ็บ แต่ไม่มีแรงยกช้อน” เขาพูดด้วยเสียงระโหย รวากับจะยืนยันว่าเขาไม่มีแรงแม้แต่จะยกช้อนขึ้นตักโจ๊กในชามเข้าปากจริง ๆ ซึ่งหญิงสาวก็อยากจะเชื่ออยู่หรอกนะ หากไม่ติดที่ประกายตาวิบวับนั้น

เขาค้อนเธออย่างนั้นหรือ??

“พี่อสู... เอ่อ... ใส่เสื้อก่อนได้ไหมคะ” คือเขาเห็นหน้าอกตัวเอง
แล้วมือสั่น เดียววิจิกเลอะ!

“ไม่เอา... ร้อน” ชายหนุ่มว่าก่อนจะจับมือเล็กมาวางลงบนอก
แล้วบอกด้วยเสียงออด

“คูสิ ร้อนมาก” ชายหนุ่มว่า ตั้งใจจะแกล้งคนเงินให้เขินหนักขึ้น
ไปอีก แต่ไม่คิดว่าหญิงสาวจะตระหนกจริงจัง

“พี่อสู! ตัวร้อนจี๋เลย ไปหาหมอละคะ” หญิงสาวว่าล่ำลือลัก
ตอนแรกที่เขาทำเสียงอ่อนแรงเธอก็นึกว่าเขาแกล้ง ไม่คิดว่าชายหนุ่มจะ
ตัวร้อนเป็นไฟแบบนี้ หากคนตัวร้อนกลับยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ

“ไม่ต้องห rokok กินข้าวกินยาแล้วนอนพักก็หาย ว่าแต่... จะเริ่ม
ป้อนได้หรือยัง”

“คะ ๗ ป้อนก็ได้” บุษราคัมว่าอย่างยอมจ้านน เขาตัวร้อนเป็นไฟ
แบบนี้ เธอจะมาท่ามากอยู่ได้อย่างไร ريب ๗ ป้อนข้าวจะได้รีบกินยา และ
หากกินยาและนอนพักแล้วยังไม่หาย เธอจะลากเขาไปหาหมอลให้ได้
บุษราคัมบอกกับตนเอง

หลังจากป้อนโจ๊กในสามหมตไปเพียงครึ่ง ชายหนุ่มก็ส่ายหน้า
และไม่ยอมเปิดปากรับอาหารจากช้อนที่เธอยื่นให้อีก

“อ้าว ยังไม่หมดเลย อิ่มแล้วหรือคะ”

“กินไม่ลงแล้ว” ชายหนุ่มบอก หากไม่เกรงว่าคนป้อนจะเสียใจ
เขาคงเลิกกินตั้งแต่คำแรก เพราะอาการไข้ทำให้ปากขมไปหมด กินอะไร

ก็ไม่รู้รูสเลย

“งั้นกินยานะคะ พี่อิฐมียาไหม”

“ในตู้ยาข้างนอก น่าจะมีพารา”

“งั้นสักครู่ นะคะ เดี๋ยวพลอยมา” หญิงสาวบอกก่อนจะหยิบซามโຈິกเดินออกไปจากห้องนอน เพื่อเอาซามโຈິกไปวางในอ่างล้างจานและพยายามให้ชายหนุ่ม

อิฐตามองตามหลังระหงที่เดินออกไปด้วยสายตาอ่อนเชื่องอย่าง ที่เจ้าตัวก็ไม่รู้ตัว ชายหนุ่มไม่รู้ว่าความรู้สึกที่รุ่มร่ามทั้ง ๆ ที่เป็นไข้หนักอยู่นี้ เป็นเพราะอะไร เขาไม่อยากจะยอมรับว่าเป็นเพราะมีหญิงสาวมาคอย ดูแลอยู่ด้วยท่าทางเป็นห่วงเป็นใย ไม่อยากจะยอมรับว่าความรู้สึกอุ่น ๆ อยู่ในหัวใจนี้เป็นเพราะเธอ เพราะหากเป็นเช่นนั้นก็เหมือนกับเขากลับ น้ำลายตัวเอง เพราะเคยยืนยันมั่นเหมาะ เขาไม่ชอบเด็ก! แต่ตอนนี้เขากลับพอใจที่มี ‘เด็ก’ วนเวียนอยู่ใกล้ ๆ

ไม่นาน ‘เด็ก’ ที่ว่าก็กลับมาพร้อมยาแก้ไข้และแก้วน้ำในมือ หญิงสาวยื่นทั้งยาและแก้วน้ำให้ชายหนุ่มแล้วบอกเสียงอ่อนโยน

“พี่อิฐกินยานะคะ แล้วจะได้นอนพัก พลอยจะนั่งเฝ้าอยู่ตรงนี้” บอกแล้วก็ยื่นมองชายหนุ่มหย่อนยาสองเม็ดที่เธอยื่นให้ใส่ปากแล้วดื่มน้ำตาม และขณะกำลังยื่นแก้วกลับมาให้เธออยู่นั้นเขาก็พุดในสิ่งที่ทำให้แก้วเกือบหลุดจากมือของคนฟัง

“เซ็ดตัวให้หน่อยสิ”

“คะ” อะไรนะ เซ็ดตัวหรือ กรีดดดดดดดดดดด พี่อิฐ!

“เขาบอกว่าการเซ็ดตัวจะช่วยลดไข้ พอลอยเซ็ดตัวให้พี่หน่อยนะ ครับ” เขาใช้เสียงแบบนี่อีกแล้ว เสียงออด ๆ เหมือนมอดกินไม้ เหมือนตอนที่เขาขอให้เธอบ้วนใจ แต่ตอนนี้มันไม่ใช่แค่บ้วนข้าว แต่มันคือการเซ็ดตัว!

“พี่อัฐ... พอลอย...” บุษราคัมพูดไม่ออก ไม่ใช่ไม่อยากทำ แต่มันเกินคาดฝัน จนเธอทำอะไรไม่ถูก

“ทำไม พอลอยไม่อยากเซ็ดตัวให้พี่หรือ” ชายหนุ่มถาม น้ำเสียงเง่า ออดอย่างไม่ได้แก้ง ที่แม้แต่ตัวเขาเองก็แปลกใจว่าจะรู้สึกน้อยอกน้อยใจได้แบบนี้ แค่เพียงเห็นเธอทำท่าทางเหมือนลังเล ไม่อยากจะเซ็ดตัวให้เขา

“เปล่าค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้นเสียหน่อย พี่อัฐอย่างอนสิคะ เตี่ยพอลอยไปเอน้ำกับผ้ามาก่อนนะค่ะ” หญิงสาวบอกอย่างตัดสินใจที่สุดในที่สุด เธอมาหาเขาเพื่อดูแลเขานี้มา แค่เซ็ดตัวเองจะเป็นไรไป

หลังเดินออกจากห้องนอนของชายหนุ่มชั่วคราว บุษราคัมก็กลับเข้ามาพร้อมกับชามอ่างใบไม้ใหญ่หนัก ภายในบรรจุน้ำอุ่นพร้อมมีผ้าขนหนูผืนเล็กแซมมาด้วย

อิศรามองท่าทางงก ๆ เงิน ๆ ของพยาบาลจำเป็นด้วยความเอ็นดู หลังจากทีปิดผ้าจนหมด บุษราคัมก็ขยับตัวเข้ามาใกล้เขา แล้วยื่นผ้าหมาดในมือมาเซ็ดเบา ๆ ที่แขนเขา ไบหน้าใสที่ก้มงุดนั้นแดงก่ำ

“ถูทั้งตัวสิครับ แค่แขนมันจะไปลดไข้อะไรได้” ชายหนุ่มว่ากลั้ว

หัวเราะเมื่อคนเซ็ดตัวผู้เฒ่าไปมาที่ต้นแขนเขาไม่ไปไหน

เมื่อได้ยินเช่นนั้นหญิงสาวจึงข่มความอาย ก้มหน้าก้มตาเซ็ดตัวให้ชายหนุ่ม จากต้นแขนเรื่อยไปยังต้นคอ แล้ววกกลับลงไปยังแผงอกกว้าง และค่อย ๆ ขยับตรงไปตามลำตัว ต่ำลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่ง...

“พอแล้ว...” คนถูกเซ็ดตัวพูดเสียงพริ้ว มือใหญ่คว้ามือเล็กที่เซ็ดตัวอย่างตั้งอกตั้งใจไว้ ไม่ให้ขยับลงไปต่ำกว่านั้น... เซตอันตรราย... น้องชายเขากำลังตื่นตัวพร้อมรบ!

บุษราคัมหลุบสายตามองมือที่กุมมือเธออยู่ก่อนจะซึนสายตาขึ้นมองหน้า สบตาเข้ากับดวงตาคู่ที่มีประกายบางอย่างวูบไหว หญิงสาวรู้สึกหายใจขัดขึ้นมาทันที พี่อัฐไม่เคยมองเธอด้วยสายตาแบบนี้มาก่อน สายตาที่ทำให้บุษราคัมรู้สึกกระหืดกระหอยไปทั่วตัวราวกับเทียนที่ถูกไฟลน

หญิงสาวหลุบสายตาลงมองมือที่ยังคงกุมมือใหญ่เกาะกุมไว้ หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ และตอนนี้เธอก็ทำอะไรไม่ถูก จะนั่งคุกเข่าให้เขากุมมืออยู่แบบนี้ หรือต้องทำอย่างไร ทำอย่างไรจึงจะออกจากสถานการณ์ชวนเป็นลมนี้ได้

ลุกขึ้น... หญิงสาวบอกตัวเอง พร้อมกันนั้นก็ทำตามที่คิด แต่เธอเพียงแค่อำมือทำท่าจะยืนเท่านั้น คนบนเตียงที่ยังคงกุมมือเธออยู่ก็กระตุกมือทีเดียว ทำเอาหญิงสาวถึงกับเสียหลักล้มคว่ำลงไปบนเตียง โดยมีคนตัวโตรองรับอยู่

“พี่อัฐ...” บุษราคัมพึมพำเบา ๆ ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสบตาคนที่หัวเราะหึ ๆ ให้ได้ยินอยู่นั้นเลย

“ขอโทษ ไม่ได้ตั้งใจให้พลอยล้มแบบนี้” ชายหนุ่มว่า แต่น้ำเสียงไม่ได้ฟังดูสำนึกผิดสักนิด

“ไม่ได้ตั้งใจก็ปล่อยสิคะ พลอยจะเอาชามกับผ้าไปเก็บ”

“เดี๋ยวค่อยเก็บ อยู่แบบนี้ก่อนได้ไหม พี่หนาว” เขาถามเธอด้วยน้ำเสียงแบบนี้ก็อีกแล้ว น้ำเสียงที่ใช้ขอให้เธอบ่อนโຈิก ขอให้เธอเซ็ดตัวให้ และตอนนี้ก็ขอให้เธอ ‘อยู่แบบนี้’ นอนทับเขาอยู่ทั้งตัวแบบนี้... พี่อสู... ทำไมป่วยแล้วถึงขยันทำให้พลอยหัวใจจะวายจ้งเลยคะ... ฮือ...

“หนาวอะไรคะ ก่อนหน้านี้บอกว่าร้อนอยู่หยก ๆ” ในที่สุดหญิงสาวก็หาคำพูดเจอ

“ก็ตอนนั้นร้อน แต่ตอนนี้หนาวแล้ว”

“พี่อสูไม่สบาย หนาว ๆ ร้อน ๆ นอนพักเถอะนะคะ”

“พี่นอนพักแล้วพลอยจะไปไหน”

“พลอยจะนั่งเฝ้าอยู่ที่นี้ ไม่ไปไหนหรอกคะ”

“จะนั่งเฝ้าทำไม นอนด้วยกันก็ได้” ชายหนุ่มว่าก่อนจะพลิกตัวส่งผลให้คนที่นอนอยู่บนตัวเขาหล่นลงไปนอนบนเตียง มือใหญ่ยื่นมาโอบรอบเอวแล้วกอดกระชับ ก่อนจะกระซิบติดใบหู

“นอนเถอะ พี่ไม่ทำอะไรหรอก”

อ้าว! ทำไมไม่ทำ เขาอุตส่าห์ลื้อน บุษราคัมอุทานอยู่ในใจกึ่งโล่งอก กึ่งเสียดาย ในหัวเห็นภาพแม่เพื่อนรักส่ายหน้าระอา พอจะเดาได้ว่าอินทิวราจะว่าอย่างไรหากเธอเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้ฟัง

โอกาสมาขนาดนี้ยังไม่ทำอะไรเกิดขึ้นอีก ยายพลอยเขี่ย!

๑๒

บุษราคัมนอนเกร็งตัวอยู่ในอ้อมแขนของคนตัวโต แม้เธอจะตามบอกรักเขามาหลายปี แม้จะอยากให้เขาคิดและปฏิบัติกับเธออย่างคนรักกัน หากเมื่อได้มานอนอยู่ในอ้อมแขนเขา บนเตียงของเขาจริง ๆ หญิงสาวกลับรู้สึกหวาดหวั่น แม้เขาจะบอกว่าจะไม่ทำอะไรก็ตาม ถึงอย่างไรสามัญสำนึกก็บอกเธอว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นตอนนี้เป็นสิ่งไม่ควร แต่ลึก ๆ ในใจก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าเธอพอใจที่ได้นอนอยู่ในอ้อมแขนเขา เป็นความรู้สึกสองอย่างที่ดีกันจนวายไปหมด

หญิงสาวไม่คิดว่าจะนอนหลับได้ ด้วยความคิดวุ่นวายในหัว อีกทั้งตอนนี้เป็นเวลาบ่าย เธอไม่ใช่คนนอนกลางวัน หากเพียงนอนนุ่ม ไอนเย็นจากเครื่องปรับอากาศ ไอนุ่นจากคนข้างกาย อีกทั้งเสียงหายใจ

ตา

“พี่อัฐ...” หญิงสาวพิมพ์ำเบา ๆ เมื่อลิ้มตาขึ้นมาแล้วเห็นใบหน้าของชายหนุ่มอยู่ห่างจากใบหน้าของเธอไม่ถึงคืบ

“ตื่นแล้วหรือ”

“คะ พี่อัฐตื่นนานแล้วหรือคะ”

“สั๊กพั๊กแล้ว”

“ทำไมไม่ปลุกพลอยล่ะคะ” หญิงสาวว่าพลางขยับตัวลุกขึ้นนั่งรู้สึกวูบวาบเมื่อตระหนักว่าเขาและเธออยู่ที่ไหน และอยู่ในสภาพอย่างไร

“เห็นพลอยหลับสนิท พี่เลยไม่อยากรบกวน”

“แล้วนี่พี่อัฐตื่นหรือยังคะ”

“ตื่นขึ้นมากแล้ว ไม่มีไข้ แค่วิดหัวนิดหน่อย” ชายหนุ่มตอบพร้อมกับลุกขึ้นจากเตียง แล้วบอกคนที่ยังคงนั่งมองเขาตาแป๋ว

“พลอยนอนเล่นไปก่อนก็ได้ พี่ขออาบน้ำสักเดี๋ยวนะ” ว่าแล้วก็เดินเข้าห้องน้ำซึ่งอยู่ติดกับห้องนอน ทั้งคนบนเตียงไว้เพียงลำพัง บุขราคัมจึงลุกขึ้นบ้าง

หญิงสาวจัดการปูเตียงจนเรียบร้อยแล้วจึงเดินออกจากห้องนอนไปยังห้องนั่งเล่น ยังคงรู้สึกงอแงทำอะไรไม่ถูกกับความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในชั่วพริบตา เธอไม่เคยใกล้ชิดกับพี่อัฐในลักษณะนี้มาก่อน แม้จะรู้จักกันมานานแต่เขาก็เป็นพี่ชายของเพื่อน แต่คราวนี้ทุกอย่างดูแตกต่าง พี่อัฐไม่ได้ทำตัวเป็นพี่ชายจอมแครงครัดที่ดูทุกครั้งเวลาที่เธอทำ

อะไรไม่งามในสายตาเขา... อย่างเช่นการบอกรักเขา... แต่กลับปฏิบัติต่อเธออย่างผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังคบหาดูใจ ออดอ้อน โกล่ขิด จนเป็นหญิงสาวเสียเองที่เริ่มวางตัวไม่ถูก

บุษราคัมหยาบรีโมทคอนโทรลมากดเปิดโทรทัศน์ที่ติดอยู่บนผนัง กดหาช่องไปเรื่อยเปื่อย จนในที่สุดก็หยุดไว้ที่ช่องภาพยนตร์ ซึ่งจริง ๆ แล้วก็ไม่ได้ตั้งใจดูมากนัก เพราะหิวแต่เสียดังเสียงอาบน้ำที่แว่วออกมาจากห้องนอนนั่น

“ดูอะไรอยู่” เสียงทุ่มถามมาจากด้านหลัง เขาโน้มตัวอยู่เหนือศีรษะเธอ สองแขนวางบนพนักโซฟา บุษราคัมรู้สึกถูบวากับความโกล่ขิดที่ชายหนุ่มแสดงออก หัวใจในอกพองโต ดูเหมือนเมื่อครบกำหนดหนึ่งเดือน เธออาจจะได้รับคำตอบที่ต้องการก็ได้

“พลอยหิวไหม พี่หิวจังเลย” ชายหนุ่มว่าพลางเดินอ้อมโซฟามาทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวเดียวกัน

“งั้นออกไปหาอะไรกินไหวไหมคะ พี่อิฐหายใช้หรือยัง”

“ไม่อยากออก พลอยทำอะไรให้พี่กินได้หรือเปล่า” เขาอีกแล้วเสียงออด ๆ นั้นมาอีกแล้ว...

“พลอยทำกับข้าวไม่เป็น” สารภาพไปเลย เขาจะได้ไม่คาดหวัง

“อะไรพี่ก็กินได้ อยากกินฝีมือพลอย ไข่เจียวก็ได้” ชายหนุ่มว่า

“ไม่อร่อยอย่าว่าพลอยนะ” หญิงสาวออกตัวไว้ก่อน แล้วก็แทบจะอดใจทูปคนอยากกินฝีมือเธอไม่ไหว เมื่อเขาตอบมาหน้าตาย

“ไม่คาดหวังอยู่แล้ว”

“พี่อสู!”

“ฮ่า ๆ ล้อเล่น ทำมาเถอะน่า พี่กินได้ทั้งนั้นแหละ หิวจะตาย”

ชายหนุ่มว่าพร้อมลุกขึ้นแล้วยื่นมือดึงคนนั่งเคียงให้ลุกตาม ก่อนจะจับจูงพาเดินไปยังมุมครัวที่ติดอยู่กับห้องนั่งเล่น

“สื่ไบพอไหม” ชายหนุ่มถาม หลังจากหยิบไข่จากในตู้เย็นมาวางบนโต๊ะ

“พอมั้งคะ ว่าแต่ พี่อสูมีข้าวหรือเปล่า”

“อ้าวลืม งั้นหุงข้าวก่อนก็แล้วกัน หุงข้าวเป็นหรือเปล่าเรา” ชายหนุ่มถามอย่างไม่จริงจังนัก หากคนถูกถามกลับส่ายหน้าจริงจังพร้อมหัวเราะแหยะ ๆ

“อ้าว งั้นเดี๋ยวพี่หุงให้ก็ได้ พลอยไปนั่งดูทีวีรอ ข้าวสุกแล้วค่อยมาเจียวไข่” ชายหนุ่มบอกอย่างใจดี พร้อม ๆ กับหยิบหม้อหุงข้าวไฟฟ้าขนาดกะทัดรัดออกมาจากในตู้ แล้วตวงข้าวใส่หม้อ กะให้รับประทานได้สองคน

“ทำไมพี่อสูหุงข้าวเป็น พลอยรู้นะว่ายายอินทำไมเป็น” เรื่องอะไรจะยอมทำไมเป็นคนเดียว ยายอินน้องสาวเขาก็ทำไมเป็นเหมือนเธอนั้นแหละ

“ก็ตอนไปเรียนมันต้องหัดทำเองหมดนั่นล่ะ ไม่มีร้านข้าวแกงหน้าปากซอยให้ไปซื้อนี่” ชายหนุ่มว่ายิ้ม ๆ นึกถึงสมัยไปเรียนที่ต่างประเทศ ก่อนที่รอยยิ้มจะเลือนหายเมื่อความคิดเลยไปถึงใครบางคน

บุษราคัมมัวแต่มีความสุขอยู่กับการที่ได้อยู่กับพีธูส ได้ทำอาหารร่วมกันก็กกก จนไม่ได้สังเกตว่าชายหนุ่มเงยไป เมื่อกดหูงิ้วขาวเรียบร้อย เขาก็เดินนำเธอไปยังโซฟาหน้าทีวีโดยไม่ได้ยื่นมือมาจับจูงอย่างตอนแรก แต่หญิงสาวก็มีความสุขเสียจนไม่รู้สึถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้น

ไม่นานกลิ่นหอมฉุยของข้าวในหม้อก็เริ่มกำจายไปทั่วห้อง สักพักก็ได้ยินเสียงสวิตช์ของหม้อหุงข้าวดังขึ้นมา บุษราคัมจึงลุกขึ้น

“เดี๋ยวพลอยเจียวไข่แป้นะคะ” หญิงสาวบอกก่อนจะเดินตรงไปยังครัว อดยิ้มไม่ได้เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าหนัก ๆ เดินตามมา

ใช้เวลาไม่นาน ไข่เจียวหอมฉุยก็ถูกวางโปะลงไปบนข้าวสองจาน ซึ่งชายหนุ่มเป็นคนตักไว้รอ

“พีธูสมีสอสพริกไหมคะ”

“น่าจะอยู่ในตู้ แป้นะหนึ่ง” เขาบอกพร้อมเปิดตู้หาขวดซอสที่เก็บไว้ในนั้น พักเดี๋ยวก็เดินมาวางขวดซอสลงบนเคาน์เตอร์ครัวที่ข้าวไข่เจียวสองจานวางอยู่เคียงกัน

“ราดลงไปเลยไหมคะ หรือจะใส่ถ้วย”

“ราดเลยก็ได้” ชายหนุ่มบอก บุษราคัมจึงเหวี่ยงซอสจากในขวดราดลงไปบนไข่เจียวสี่เหลี่ยมทองนํารับประทาน เสร็จเรียบร้อยชายหนุ่มก็หยิบช้อนล้อมออกมาจากในตู้ วางลงไปในงาน

“นั่งกินตรงนี้ละกัน” ชายหนุ่มว่าพลางเลื่อนสตูลตัวหนึ่งให้หญิงสาว เมื่อกลับมาที่นั่งของตนและตักข้าวไข่เจียวคำแรกเข้าปาก เขาก็ทำหน้าปูเลียน... เค็ม!

“ฟี่อัฐ... ไม่อร่อยหรือคะ” บุษราคัมถามทันทีที่เห็นสีหน้าชายหนุ่ม คือถ้าจะทำหน้ากัลลัคนขนาดนั้น หยุดกินก็ได้นะ!

“เปล่า มันแค่... เอ่อ... เค็มไปนิด” ชายหนุ่มบอกอ้อมแอ้ม เห็นหน้าตาออกดีดี ทำไมเค็ม ชายหนุ่มนึกในใจ

“นี่ไม่เค็มแล้ว อี เค็มปี่!” หญิงสาวว่าหลังจากที่ลองชิมดูบ้าง มีน้ำลະฟี่อัฐถึงได้ทำหน้าแบบนั้น แต่ก็รู้สึกหัวใจพองโต ก็เค็มขนาดนี้เขายังพยายามกัลลัคน คงเพราะไม่อยากให้เธอเสียใจ โคตรปดี่!

“กินได้ กินข้าวเยอะ ๆ ไขมันน้อย ๆ มันจะพอดี” ชายหนุ่มบอก แม้ในใจจะอยากหยุดแล้วออกไปหาอะไรกินข้างนอกให้รู้แล้วรู้รอด แต่ก็ไม้อายจะทำร้ายจิตใจคนทำ หากกลับเป็นคนทำเองที่ทนไม่ได้

“ทิ้งไปเถอะคะฟี่อัฐ พลอยยังไม่อยากเป็นโรคไต ออกไปหาอะไรกินกันดีกว่า ฟี่อัฐออกไปข้างนอกไหวไหมคะ” หญิงสาวถามพลางยกมือขึ้นอังหน้าผากชายหนุ่ม

“ตัวยังรุ่ม ๆ อยู่เลย หรือฟี่อัฐจะรออยู่ที่นี่ เดี่ยวพลอยจะออกไปหาซื้ออะไรเข้ามาให้ตีใหม่คะ”

“ไม่เป็นไร ลงไปกินร้านข้างล่างก็ได้” ชายหนุ่มหมายถึงร้านอาหารที่อยู่ติดกับคอนโดมิเนียมของเขา ซึ่งเขาเข้าไปฝากท้องอยู่บ่อย ๆ

เมื่อตกลงกันได้เช่นนั้น ทั้งสองช่วยกันเก็บล้างจานเรียบร้อยแล้ว จึงลงไปรับประทานอาหารเย็นที่ร้านอาหารด้านล่าง เมื่อเสร็จแล้วก็กลับ

ขึ้นมาอยู่ในห้องนั่งเล่นของชายหนุ่มอีกครั้ง

“ฟီอัสสิวกินยาก่อนนะคะ” บุษราคัมว่าพร้อมยื่นยาและน้ำให้ชายหนุ่ม ซึ่งเขาก็กินไปอย่างว่องไว จากนั้นจึงนั่งดูโทรทัศน์อยู่บนโซฟาตัวเดียวกัน จนกระทั่ง...

“ง่วงจัง” ชายหนุ่มพูดขึ้น

“ยากคงออกฤทธิ์ ฟီอัสสิวเข้าไปนอนในห้องสิคะ”

“นอนตรงนี้ได้ไหม” ชายหนุ่มว่า และไม่รอคำตอบ เขาก็เอนตัวลงทอดตัวไปตามความยาวของโซฟา และวางศีรษะบนตักของคนที่นั่งอยู่อย่างไม่มีอาการแฉะเตือน

“ฟီอัสสิว...” บุษราคัมพึมพำ คิดไม่ถึงว่าเขาจะทำเช่นนี้ วันนี้ฟီอัสสิวช่างทำให้หัวใจเธอกระเดิงกระดอนบ่อยเหลือเกิน

“นอนแบบนี้ได้ไหม” เขาถาม หน่วยไตคมจ้องมองใบหน้าแดงก่ำของเจ้าของตัก ริมฝีปากกระบายยิ้ม

“ได้... ได้ค่ะ” ใครจะปฏิเสธ! บุษราคัมไม่รู้ว่าอะไรทำให้ฟီอัสสิวให้ความสนิทสนมถึงเนื้อถึงตัวกับเธอเช่นนี้ แต่หญิงสาวก็พอใจ ด้วยเห็นอนาคตที่รออยู่ข้างหน้า เมื่อครบหนึ่งเดือนแล้ว ฟီอัสสิวคงจะไม่ปฏิเสธ หากเขาเริ่มเปิดใจและปล่อยตัวกับเธอเช่นนี้

บุษราคัมปล่อยให้ชายหนุ่มนอนหนุนตักอยู่เช่นนั้น ส่วนตัวเองก็ดูโทรทัศน์ไปเรื่อย ๆ ผ่านไปครู่ใหญ่ ๆ ก็ได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอของชายหนุ่ม

“ฟီอัสสิว... หลับแล้วหรือคะ” หญิงสาวก้มลงกระซิบถาม เมื่อชาย

หนุ่มไม่ตอบ มองเห็นเพียงดวงตาที่ปิดสนิทและหน้าอกขยับขึ้นลงเป็นจังหวะ จึงคิดว่าเขาคงหลับไปเรียบร้อยแล้ว คนตื่นจึงนั่งมองคนหลับอย่างสบายอารมณ์

ในวัยสามสิบห้า พี่อัฐยังคงหล่อเหลาอย่างที่เธอเห็นมาตลอด ใบหน้าคมสันดูเข้มขึ้นตามอายุ หากยังดูไร้ริ้วรอย มีเพียงรอยเคราเขียวครึ้มที่วันนี้คงจะไม่ได้โกน และมันทำให้เขาดูเซ็กซี่ขึ้นไปอีกหลายเท่าตัว ดวงตาคมเข้มที่ทำให้เธอใจเต้นไม่เป็นลำดับได้เสมอเมื่อสบตาบัดนี้หลับพิริ้ม มองเห็นแพขนตาที่องุ่นด ๆ จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหนา...

จูบจากริมฝีปากคู่นั้นจะเป็นอย่างไรนะ... บุษราคัมแอบคิดในใจ แล้วก็หน้าแดงอยู่คนเดียว

“พี่อัฐ... พลอยรักพี่อัฐจังเลยคะ...” หญิงสาวพึมพำเบา ๆ ยังมีเขานอนอยู่บนตักเช่นนี้ หญิงสาวยังแน่ใจในความรู้สึกของตนเอง

อย่างห้ามตัวเองไม่ทัน บุษราคัมโน้มตัวลงเหนือใบหน้าของคนบนตัก จรดริมฝีปากลงไปแผ่วเบาบนริมฝีปากอุ่นของคนหลับไหล โดยไม่ได้รู้เลยว่า คนที่ถูกเธอขโมยจูบต้องกลั่นหนายใจ และหักห้ามตนเองแทบตายที่จะไม่ขยับริมฝีปากมอบจูมพิตอ่อนหวานที่เธอเฝ้ารอคอย

ยังไม่ถึงเวลา... อัฐ... ยังไม่ถึงเวลา... คนถูกขโมยจูบบอกตัวเองซ้ำ ๆ ในใจ

๑๓

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะหน้าโซฟาปลุกให้สองคนที่นอนหลับอยู่ตื่นขึ้น เมื่อเห็นว่าตนอยู่ในสภาพใด บุษราคัมจึงได้รู้ตัวว่าเธอผลอยหลับตามชายหนุ่มไป และเมื่อตื่นขึ้น เขาก็ยังนอนหนุนตักเธออยู่เช่นเดิม

“ฮัลโหล” หญิงสาวกรอกเสียงไปตามสาย พลังหันไปกระซิบบอกคนที่เพิ่งโง่หัวขึ้นจากตักเธอว่า ‘ยายอิน’

“ทำอะไรกันอยู่คะ กว่าจะรับสายได้” อินทிரาทามพร้อมหัวเราะคิกคัก เจ้าแม่ 18+ คงคิดไปไกลแล้ว แต่คนที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นแม้จะมีโอกาสมากมายเพียงตอบสั้น ๆ

“หลับอยู่” ตอบแล้วก็ต้องรีบยกโทรศัพท์ออกห่างจากหูเพราะเสียงกริ่งติดกราดแสบแก้วหูที่แม่เพื่อนรักส่งมาให้ ดังจนคนที่ตอนนี้ขยับลุกขึ้นนั่งบนโซฟาเคียงเธอหันมามองอย่างสงสัย

“เบา ๆ ลีวายอิน กรีดอะไรขนาดนั้น” บุษราคัมเอ็ด

“อ้าว ก็ตื่นตื่น แกหลับอยู่ในห้องพีอีฐุ บอกมาเดี๋ยวนี้ละว่าก่อนหลับเกิดอะไรขึ้น” อินทிரาคาดคั้น

“ไม่มีอะไร หลับอยู่บนโซฟา” ไม่บอกหรือกว่าหลับบนโซฟาโดยมีพีอีฐุนอนหนุนตัก ไม่เข้าใจตนเองเหมือนกันทำไมจึงอยากเก็บเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ไว้กับตัว แม้แต่อินทราที่เธอไม่เคยมีความลับด้วย บุษราคัมก็ยังไม่รู้ลึกอยากจะทำเป็น

“อ้าว อะไรของแกเนี่ย อยู่กับพีอีฐุทั้งวันแล้วแกหลับบนโซฟาเนี่ยนะ” เสียงบ่นอย่างขัดใจที่มาจากแม่เพื่อนรักทำให้บุษราคัมยิ้มอย่างอดไม่ได้ น้ำเสียงผิดหวังมากเชียวยายอิน

“อืม นิ่งดูทีวีแล้วผลอยหลับ แกใกล้ถึงยังเนี่ย ดึกแล้วนะ” หญิงสาวแก้งไว้วาย

“อยู่ข้างล่าง กำลังจะขึ้นลิฟท์ จะบอกให้ว่าผิดหวังมากเลย นึกว่าแกจะกำลังซ่มดิงกับพีอีฐุอยู่เลยโทร. ขึ้นมาก่อนเนี่ย”

“เซี่ยวใหญ่แล้วยายอิน ฉันจะไปทำอะไรกับพีอีฐุ”

“ต้องให้บอกด้วยหรือไง”

“เออ ต้องขอโทษด้วยที่ทำให้แกผิดหวัง แค่นี้ละ” หญิงสาวว่าแล้ววางสายก่อนจะหันมาบอกชายหนุ่ม

“ยายอินกำลังขึ้นมาคะ พलयต้องกลับแล้ว พีอีฐุเป็นไงบ้างคะ”

“ดีขึ้นแล้วละ พलयจะกลับบ้าน ไม่ดึกไปหรือ” ชายหนุ่มถาม

หลังจากเหลือบตามองเวลาจากนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนังแล้วพบว่าเป็นเวลาเลยเที่ยงคืนไปแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ก็กลับกับยายอิน”

“ผู้หญิงสองคนขับรถดี ๆ ดึ้น ๆ พี่เป็นห่วง เดียวพี่ขับไปส่งดีกว่า”

“ได้ยังไงคะ พี่อัฐไม่สบายอยู่”

“นั่นก็ค่างที่นี่กันทุกคนเลย ดีไหมคะ” เสียงคนที่เพิ่งมาถึงส่งมาจากหน้าประตูก่อนที่เจ้าของเสียงจะปรากฏตัว ซึ่งผู้เป็นพี่ชายก็เห็นด้วยในทันที

“ถ้าไม่ให้พี่ไปส่งก็ค่างที่นี่ก็ดี เดียวพี่จะโทร. ไปบอกคุณน้ำให้” ชายหนุ่มว่าพลางหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาดูหมายเลข แม้จะรู้สึกเกรงใจมารดาของหญิงสาวที่โทร. ไปค่อนข้างดีก แต่ถ้าบุษราคัมจะไม่กลับบ้าน เขาซึ่งเป็นผู้ใหญ่กว่าก็ต้องแจ้งให้ผู้ปกครองของเธอทราบ และนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่บุษราคัมตามอินทிரามานอนค่างที่คอนโดมิเนียมของเขา ซึ่งคุณไพลินก็ไม่ได้มีปัญหาใด ๆ ด้วยความไวเนื้อเชื้อใจที่มีให้เขามาตลอด เพราะสำหรับมารดาของหญิงสาวแล้ว บุษราคัมก็เหมือนน้องสาวของเขาอีกคน

เสียงสัญญาณรอสายดังเพียงครั้งเดียว ชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงมารดาของบุษราคัมรับสายในทันที

“สวัสดิ์ครับคุณน้ำ อัฐนะครับ” ชายหนุ่มทักทายคนปลายสาย

“สวัสดิ์ดีจะตาอัฐ ยายพลอยอยู่กับอัฐหรือเปล่า ดีแล้วยังไม่กลับ

บ้าน”

“ครับผม พอดีผมเห็นว่าดีก็ เลยเป็นห่วงถ้าน้องจะขับรถกลับบ้านกันสองคน เลยโทร. มาขออนุญาตคุณน้ำให้พลอยค้างที่คอนโด ฯ ผมครับ... ยายอินก็อยู่” ทำยประโยคเขาบอกให้ผู้เป็นมารดาของหญิงสาวสบายใจ ว่าเธอไม่ได้ค้างอยู่ที่คอนโดมีเนียมกับเขาตามลำพัง ยังมีน้องสาวของเขาอยู่ด้วยอีกคน

“งั้นหรือจะ งั้นก็ดีเหมือนกัน ขับรถกลางค้ำกลางคืนกันสองคน น้ำก็เป็นห่วง ถ้ายังงี้ก็ฝากน้องด้วยนะ ว่าแต่อิฐเป็นไงบ้าง เห็นยายพลอยบอกว่าไม่สบาย” คุณไพลินถามสารทุกข์สุกดิบ

“ดีขึ้นมากแล้วครับคุณน้ำ ขอบคุณครับ”

“จะ ขอน้ำพูดกับพลอยหน่อยได้ไหม”

“ครับผม สักครู่ครับ” ชายหนุ่มตอบก่อนจะยื่นโทรศัพท์ส่งให้หญิงสาว

“คะแม่... คะ... คะ... กลับกับยายอินคะ... คะ... แล้วเจอกันคะ... ในที่คะแม่” บุษราคัมพูดกับมารดาสลับกับนึ่งฟัง และในที่สุดกล่าวลาและยื่นโทรศัพท์คืนให้ชายหนุ่ม

“แกนอนกับพี่อิฐก็ได้นะ เดี่ยวฉันนอนคนเดียวได้” อินทิรากระซิบซึ่งทำให้คนฟังถึงกับค้อนขยับ

“ห้ามไม่มีใครเกินเลยแกนี่ ฉันจะไปนอนกับพี่อิฐได้ยังไง ไปเร็ววงแล้ว” หญิงสาวว่าพร้อมรุมหลังแม่เพื่อนรักให้เดินตรงไปยังห้องนอน

อีกห้อง ขณะที่หันมากล่าววาทรีสวัสดิ์กับเจ้าของบ้าน

“แล้วเจอกันนะคะพี่อัฐ”

บุษราคัมตื่นมาแต่เช้า เห็นเพื่อนที่นอนร่วมเตียงยังหลับสนิท หญิงสาวจึงเดินเข้าห้องน้ำเพื่อล้างหน้าแปรงฟัน ซึ่งเจ้าของบ้านมีแปรงสีฟันสำรองอยู่ในตู้เสมอ เสร็จเรียบร้อยแล้วนั่งคิดสักพัก จึงตัดสินใจอาบน้ำเพื่อความสบายตัว ถึงเธอจะไม่มีเสื้อผ้าให้เปลี่ยนก็ไม่ใช่ว่า เพราะอินทราทิ้งเสื้อผ้าไว้ที่คอนโดมิเนียมของพี่ชายหลายชุด เมื่ออาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อยหญิงสาวเดินกลับมาดูเพื่อนและเห็นว่ายังไม่ตื่น จึงตัดสินใจเดินออกจากห้องนอนไปยังห้องนั่งเล่น ตั้งใจว่าจะชงกาแฟดื่มระหว่างรอคนอื่น ๆ ตื่น แต่ดูเหมือนจะมีคนตื่นก่อนเธอเสียอีก

“ตื่นแล้วหรือ” ชายหนุ่มที่เดินออกมาจากห้องนอนในตอนที่เขาเดินออกไปพอดีทักขึ้น เขาอยู่ในชุดสำหรับออกไปทำงาน บนแขนขวามีเสื้อนอกพาดอยู่

“คะ พี่อัฐจะไปทำงานหรือคะนั่น หายแล้วหรือคะ”

“หายแล้วละ เมื่อวานนอนซะเยอะ ขอขอบคุณนะที่มาดูแลพี่” ชายหนุ่มบอกก่อนจะถามต่อ

“ออกไปหาอะไรกินกันไหม”

“ยายอินยังไม่ตื่นเลยคะ”

“ปล่อยให้เธอนอนเถอะ พี่ว่าเรากินเสร็จจนกลับขึ้นมา ก็ยังไม่ตื่นเลยมั้งขานั่นนะ” ชายหนุ่มว่าอย่างรู้จักผู้เป็นน้องสาวดี บุษราคัมจึงพยัก

หน้าตกลอยอย่างว่าง่าย โอกาสที่จะได้อยู่กับพี่อัฐสองต่อสองไม่ได้มีบ่อย ๆ เมื่อมีขึ้นมาก็ต้องรีบคว้าไว้

อิศราวางเสื่อนอกพาดไว้บนพนักโซฟาแล้วยื่นมือมาจับข้อมือคนตัวเล็กกว่าพาเดินออกจากห้องตรงไปยังลิฟท์ ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากประตูหน้าห้องมากนัก ใช้เวลาไม่นาน ทั้งสองก็ลงมาเดินจูงมือกันไปตามถนนที่มีผู้คนค่อนข้างขวักไขว่ ส่วนใหญ่เป็นหนุ่มสาววัยทำงานที่ยืนรอรถเมล์อยู่หน้าตา

“กินอะไรดี” ชายหนุ่มถาม ข้างถนนมีพ่อค้าแม่ขายอาหารเข้าอยู่คราคร่ำ ทั้งร้านเจ๊ก ต้มเลือดหมู ข้าวเหนียวหมูบั้ง ไก่ทอด และอาหารอื่น ๆ อีกมากมาย

“พี่อัฐเบื่อเจ๊กหรือยังคะ” นุชราคัมถาม เมื่อวานเธอก็ซื้อเจ๊กมาให้เขาในฐานะคนป่วย เลยไม่แน่ใจว่าเขาจะอยากรับประทานเจ๊กเป็นอาหารเข้าอีกหรือไม่

“พลอยอยากกินเจ๊กหรือ พี่กินอะไรก็ได้ เพิ่งกินไปมือเดียวเมื่อวาน ไม่เบื่อหรอก” ชายหนุ่มว่าพลางพาหญิงสาวเดินไปจับจองที่นั่งบนเก้าอี้พลาสติกของร้านเจ๊กซึ่งมองเห็นอยู่ไม่ไกล ก่อนที่จะลุกไปสั่งอาหารสำหรับทั้งสองคน

ไม่นานเจ๊กหมูร้อน ๆ สองชามก็ถูกนำมาวางลงตรงหน้าหนุ่มสาวทั้งสอง เสิร์ฟมาพร้อมปลาท่งโกตัวเล็ก ๆ บนจานขนาดจิ๋ว กลิ่นขิงซอยและพริกไทยที่หอมกระทบจมูกทำให้คนนั่งรอถึงกับน้ำลายสอ

“หอมอร่อยจังเลยคะ” บุษราคัมว่าหลังจากตักใจักคำแรกเข้าปาก

“ถ้าชอบเดี๋ยวพี่จะพามากินบ่อย ๆ เขาขายช่วงเช้ากับเย็น” ชายหนุ่มเสนอนอย่างใจดี ทำให้คนฟังฉีกยิ้มกว้างอย่างถูกใจ

“พี่อีฐุมากินบ่อยหรือคะ”

“มาบ้าง แต่จะแวะกินตอนเช้าก่อนออกไปทำงานมากกว่า” ชายหนุ่มว่าก่อนจะยื่นมือตักปาหน่องโก๋บนจานเล็กตรงหน้าใส่ในชามให้หญิงสาว

“เอานี้ ปาหน่องโก๋เขาร่อยดี”

“ขอบคุณคะ” บุษราคัมเพิ่มพำขอบคุณเบา ๆ รู้สึกอบอุ่นในหัวอกกับการดูแลเอาใจใส่เล็ก ๆ น้อย ๆ จากชายหนุ่ม

“ไม่กินดับหรือ จุ้นพี่กินเอง” เขาว่าเมื่อสังเกตเห็นเธอตักดับหมูในชามวางรวมกันไว้มุมหนึ่ง ก่อนที่จะตักดับเหล่านั้นมาใส่ชามของตนอย่างไม่รังเกียจ เขาระทำกริยานั้นด้วยท่าทางสบาย ๆ รวากับว่าเป็นเรื่องปกติที่จะตักอาหารจากชามของกันและกัน มีเพียงเจ้าของชามเท่านั้นที่หน้าแดงแล้วหน้าแดงอีกกับความสนทนมนที่ชายหนุ่มมีให้ หัวใจดวงน้อย ๆ ของคนที่รักเขาข้างเดียวมานานพอโต เขาคงไม่ใจร้ายกับเธอเมื่อครบกำหนดหนึ่งเดือนที่เธอขอ ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่ให้ความสนทนมนเช่นนี้ ซึ่งเพิ่มมากขึ้นกว่าวันแรกมากที่สุดทีเดียว

“ขอแวะซื้อข้าวเหนียวหมูπίงไปฝากยายอินหน่อยได้ไหมคะ”

บุษราคัมถามขณะเดินกลับหลังจากที่จัดการอาหารเข้ากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“เอาสิ” ชายหนุ่มว่าพลางหยิบกระเป๋าต๋างค้อออกมาจากกระเป๋า

กางเกง แล้วหยิบเงินออกมาเตรียมจ่าย

“พลอยซื้อเองได้คะพี่อัฐ ไม่ก็บาทเอง” หญิงสาวว่า รู้สึกเกรงใจที่
เขาเป็นคนจ่ายตลอด ทุกครั้งที่อยู่กับเขา เธอไม่เคยได้ใช้เงินตัวเองซื้อ
อะไรเลย

“ไม่เป็นไร เดี่ยวพี่จะไปทวงกับยายอิน” ชายหนุ่มว่ายิ้ม ๆ อย่าง
ล้อเล่น บุษราคัมคร้านจะตอปากตอคำ จึงปล่อยให้เขาจ่ายเงินแต่โดยดี
หากยื่นมือรับถุงใส่อาหารเองเมื่อแม่ค้ายื่นมาให้

เมื่อได้อาหารเข้าสำหรับแม่เพื่อนรักแสนซี้ซ่าแล้ว ทั้งสองก็เดิน
กลับไปยังคอนโดมิเนียมของชายหนุ่ม เมื่อเข้ามาอยู่ภายในห้อง บุษราคัม
วางถุงข้าวเหนียวหมูปิ้งไว้บนเคาน์เตอร์ครัวแล้วเดินเข้าไปดูอินทிரานใน
ห้องนอน เมื่อเห็นว่าแม่เพื่อนรักยังไม่ตื่น จึงเดินกลับออกมาหาชายหนุ่ม

“ยายอินยังไม่ตื่นเลยคะ”

“พี่ต้องไปทำงานแล้ว พลอยดูทีวีรอยายอินตื่นก็แล้วกันนะ” ชาย
หนุ่มว่าพร้อมกับเดินไปยังโซฟาซึ่งมีเสื่อออกของเขาวางพาดอยู่ ชายหนุ่ม
หยิบเสื่อขึ้นมาสวมแล้วหันไปบอกคนที่ยังยืนอยู่ในห้อง

“แล้วพี่จะโทร. หานะ” พุดเสร์จก็หมุนตัวเดินตรงไปยังประตู
ทางออกแล้วเปิดประตูออกไปจากห้องโดยไม่รอฟังคำตอบ แต่เขาคงจะ
เห็นล่ะว่าคนฟังมีรอยยิ้มประดับใบหน้าอย่างมีความสุขเพียงใด

พุดเหมือนคนเป็นแฟนกันเลย บุษราคัมคิดใจในอย่างมีความสุข
ใบหน้าประดับรอยยิ้มกว้างอย่างห้ามตัวเองไม่ได้

พี่อัฐิโคตรน่ารัก!!!

๑๔

“พี่อิฐ น้า... พาอินไปเที่ยวหน่อย” น้องสาวที่รบเร้าอย่างน่ารำคาญทำให้อิศราถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย เพราะตามใจกันมาตั้งแต่เด็ก ยายน้องสาวเขาถึงได้ไม่เข้าใจคำปฏิเสธ และรบเร้าจนกว่าเขาหรือบิดามารดาจะยอมตามใจทุกคนไป

ทุกคนในบ้านกำลังนั่งคุยกันอยู่ในห้องนั่งเล่นหลังจากรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว ซึ่งจะเป็นเช่นนี้ในทุกครั้งที่เขากลับมานอนค้างที่บ้านในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ โดยจะกลับมาในคืนวันศุกร์แล้วกลับไปนอนที่คอนโดมิเนียใจกลางเมืองใกล้บริษัทในคืนวันอาทิตย์ นอกจากสัปดาห์ที่เขาท่องเที่ยวกับภุมิเพื่อนสนิท แล้วตึกดินเกินกว่าจะกลับมารบกวนคนที่บ้าน

เขาควรจะได้พักผ่อนและพูดคุยกับบิดามารดาอย่างสบายใจหากไม่เป็นเพราะแม่ น้องสาวบังเกิดเกล้าเกิดอยากจะไปเที่ยวขึ้นมา แล้ว

จะเป็นใครไปได้ที่จะต้องพาไปหากไม่ใช่เขา ซึ่งยายตัวดีก็รับเราตั้งแต่เขาก้าวขาเข้าบ้าน จนบัดนี้ผ่านไปแล้วหลายชั่วโมงก็ยังไม่หยุด ซึ่งเขาคิดว่าน่าจะหยุดก็ต่อเมื่อเขาตอบตกลงแล้วนั่นเอง

“อิฐพาน้องไปหน่อยเถอะลูก ตั้งแต่เรียนจบก็ยังไม่ได้ไปไหนเลยนี่” ผู้เป็นมารดาพูดขึ้นหลังจากที่นั่งดูสองพี่น้องมานาน อิศราถึงกับกลอกตา เดาไม่ผิดจริง ๆ ถึงเขาไม่ยอม มารดาก็ยอมอยู่ดี ยิ่งเห็นยายตัวดีหัวเราะคิกคักภูมิใจ อีกทั้งซบไปหน้าลงบนตักมารดาอย่างอดอ้อนเขายังหมั่นไส้ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

“ผมขอแต่งงานก่อนนะครับแม่” ชายหนุ่มแบ่งรับแบ่งสู้ หากผู้เป็นน้องสาวไม่ยอม

“พี่อิฐตกลงมาเลยคะ อินจะได้ไปบอกยายพลอย”

“พลอยไปด้วยหรือ” ชายหนุ่มถาม

“คะ ถ้าพี่อิฐไม่ตกลง อินจะไปกับพลอยสองคน... นะคะแม่” ท้ายประโยคหันมาบอกมารดา ก่อนที่จะยิ้มในหน้าเมื่อผู้เป็นมารดาหันไปหาพี่ชาย

“จะปล่อยน้องไปกันสองคนได้ยังไง อิฐพาน้องไปหน่อยก็แล้วกัน ให้ติดเสาร์ – อาทิตย์ จะได้ไม่ต้องหยุดงานหลายวัน”

“ครับแม่” เขาจะพูดอะไรได้มากไปกว่านั้นแล้ว

เสียงเคาะประตูอย่างเร่งเร้าราวกับเกิดเรื่องปลุกบุษราคัมให้ตื่นขึ้น หญิงสาวหันไปมองนาฬิกาตั้งโต๊ะที่วางอยู่บนโต๊ะหัวเตียงแล้วต้อง

ขมวดคิ้ว ใครมาเคาะประตู มารดาก็ไปทำงานแล้วนี่นา แต่คนเคาะก็ไม่
ปล່อยให้หญิงสาวสงสัยอยู่นาน เพราะเสียงเจ็ดยแจ้วที่ส่งเข้ามานั้นบ่ง
บอกผู้เป็นเจ้าของได้เป็นอย่างดี

อินทิดา...

“แกจะเคาะจนชาวบ้านตื่นทั้งซอยเลยหรือไง” บุษราคัมถาม
ประศตขณะเปิดประตูให้คนที่อยู่ภายนอกเข้ามา

“ใครจะตื่น คนอื่น ๆ ตื่นกันไปถึงไหน ๆ แล้ว มีแกนี่ละมั้งนอนกิน
บ้านกินเมืองอยู่คนเดียว” คนถูกประศตตอกกลับอย่างไม่ยอมแพ้
บุษราคัมทำได้เพียงส่ายหน้า ก่อนจะเดินนำแขกยามเข้าตรงไปยังเตียง
นอน หญิงสาวเอนตัวลงนอนหลับตาทันทีที่ถึงเตียง

“เฮ้ย ลูกขึ้นมากุยกั๊กก่อน” อินทิดาไวววาย เตียวไม่บอกข่าวดีเลย
นี่ คนอุตส่าห์แหกขี้ต้อมาหาแต่เช้า

“คุยกอะไร ง่วง จะนอน เดียวค่อยคุยก” บุษราคัมว่าพลงดิ่งหมอน
ขึ้นมาปิดใบหน้า ไม่สนใจคนรบกวนที่พยายามจะดิ่งหมอนออกจากหน้า
เธอ

“ถ้าแกไม่ลุกมากุยกั๊กนะ ฉันจะกลับ แล้วแกจะเสียใจ” น้ำเสียง
เง้งอของเพื่อนรักทำให้บุษราคัมยอมแพ้ในที่สุด หญิงสาวลุกขึ้นนั่งพิง
หัวเตียงทั้ง ๆ ที่ยังหาวหวิด

“มีอะไรก็ว่ามา”

“แกไม่สนใจ ฉันไม่บอกก็ได้ แค่นี้ละ กลับละ” คนที่คิดว่าตัวเอง

กำลังเป็นต่อเริ่มจะเล่นตัว แต่กลับไม่ใช่อย่างที่คิด เมื่อคนฟังไม่ได้มีที่ท่าว่าจะง้อ

“ตามใจ ไม่บอกก็ไม่บอก นอนละงั้น” บุษราคัมว่าพลางเอนตัวลงนอนบนเตียงอีกครั้ง แล้วก็ต้องแอบยิ้ม เมื่อคนที่เพิ่งบอกว่าจะกลับกระโดดขึ้นมาบนเตียงแล้วคว้าตัวเธอให้หันหน้าไปหาตนเอง

“พอเลย หันหน้ามานี่ แหกตาตื่นแล้วไปอาบน้ำแต่งตัวเลย ออกไปซอปปิ้งกัน”

“แค่นี้เป็นเรื่องที่ทำให้แกมากวนฉันแต่เช้า ชวนไปซอปปิ้งนี่นะ”

“บ้า ไม่ใช่ แค่เกี้ยว ๆ กันนิดหน่อย ส่วนเรื่องจริง ๆ คือ พี่อัฐจะพาเราไปเที่ยว!” อินทิราว่าด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ซึ่งคราวนี้เรียกความสนใจจากคนซีซ่าได้ทันที

“แกว่าอะไรนะ พี่อัฐจะพาเรา... แกกับฉันหรือ ไปเที่ยวไหน”

“แหม พอได้ยินชื่อพี่อัฐละถามยาวเป็นชุดเชียวนะยะ” อินทิราเหินบ เมื่อตะกี้ยังทำเป็นวงอ้อยเลย พอได้ยินชื่อผู้ชายเท่านั้นละ ตาสว่าง!

“แกก็รู้ ถ้าอะไรที่เกี่ยวกับพี่อัฐสำคัญสำหรับฉันหมดแหละ ว่าแต่ทำไมอยู่ ๆ พี่อัฐถึงจะพาไปเที่ยวละ”

“ก็ไม่อยู่ ๆ นะสิ ฝีมืออินทิราต่างหาก ฉันรบเร้าจนพี่อัฐยอมเองแหละ” อินทิราว่าพลางหัวเราะคิกคักก่อนอธิบาย

“ก็แกกับพี่อัฐนะดู ๆ กันมาจะสามอาทิตย์อยู่แล้ว ไม่เห็นมีอะไรคืบหน้า ฉันเลยคิดว่าถ้าได้ไปเที่ยวด้วยกัน ในบรรยากาศโรแมนติกอาจจะทำให้พี่อัฐเสริ้งแก่ได้ไง” คำพูดสุดห้ามของเพื่อนทำให้คนฟังหน้า

ร้อนวูบ อดคิดถึงพฤติกรรมของชายหนุ่มในตอนที่อยู่กับเธอสองต่อสองไม่ได้ แม้จะไม่ได้มีจูบแรกอย่างที่ยายอินต้องการ แต่พิธีฐก็ไม่ได้ทำตัวเป็นพระอิฐพระปูนกับเธอสักเท่าไร จะว่าไม่มีอะไรคืบหน้าก็คงไม่ใช่ แต่เพราะยายอินไม่รู้ ถึงได้หาทางกระชับความสัมพันธ์ให้เช่นนี้

“แล้วจะไปไหนกันหรือ”

“ยังไม่คิดเลย เกวว่าไปไหนดี... ไปเสม็ดดีมะ เขาว่าเสม็ด... เสร็จทุกราย” เจ้าแม่ 18+ ถามพลางหัวเราะคิกคักอย่างชอบใจกับความคิดของตน หากคนฟังกลับส่ายหน้า

“ไปจนเบื่อแล้วเสม็ดนะ คิดอะไรไม่ออกก็เสม็ด”

“อ้าว จั๊นช่วยกันคิด หาที่ที่ไม่ไกลมากเพราะพิธีฐไปนานไม่ได้ อาจะหยุดงานวันสองวันติดกับเสาร์ – อาทิตย์” เมื่อได้ยินเช่นนั้น บุษราคัมนั่งคิดสักพัก ก่อนจะถาม

“จั๊นไปเกาะล้านไหม ฉันเคยเห็นรูปในเฟซ สวยมากเลย ไม่ไกลด้วย แค่ว่าพายเรือเอง”

“เกาะล้านหรือ อืม น่าสนใจ เคยได้ยินเหมือนกันว่าสวย”

“จั๊นก็ตกลงว่าเกาะล้านละกันเนอะ”

“อือ เดี่ยวฉันโทร. บอกพิธีฐก่อนนะ” อินทิวราว่าพลางหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋ากางเกงเพื่อโทร. หาพี่ชาย รอสายอยู่ไม่นานก็ได้ยินเสียงพี่ชายส่งมาตามสาย หญิงสาวจึงบอกข่าวเสียงแจ่มแจ้ง

“พิธีฐ อินกับยายพลอยตกลงจะไปเกาะล้านกันนะคะ” ตอบแล้ว

ก็เงิบพังเสียงปลายสาย ก่อนจะโต้ตอบอีกสองสามประโยค เรียบร้อยก็วางสายแล้วหันมาบอกเพื่อน

“เรียบร้อย พี่อิฐบอกว่าจะให้เลขฯ ของห้องพักให้ ออกเดินทางเข้าวันศุกร์ พักสองคืน กลับวันอาทิตย์”

“เราרבกวนพี่อิฐมากเกินไปหรือเปล่าอิน ทั้งต้องหยุดงานวันศุกร์แล้วกลับมาวันอาทิตย์ ยังไม่ได้พักก็ต้องไปทำงานวันจันทร์แล้ว”

“ฉันรู้ว่าแกร็กพี่อิฐมาก ไม่อยากให้เห็นบ่อย แต่นี้เป็นโอกาสที่แกจะได้เคลมพี่อิฐ ซึ่งฉันอุตส่าห์จัดให้แก แกจะมาเรื่องมากทำไม” อินทิวราว่าอย่างขัดใจ แทนที่จะยินดีที่จะได้ไปเที่ยวกับพี่อิฐ ยายพลอยกลับมาห่วงกลัวพี่อิฐจะเหนื่อยอยู่ได้

“ก็ไม่ได้เรื่องมาก... ขอขอบคุณนะที่จัดให้” บุษราคัมพูดเสียงอ่อนหากดวงตาเป็นประกาย แค่คิดว่าจะได้ไปเที่ยวกับพี่อิฐ แถมค้างคืนกันด้วย เธอก็ตื่นเต้นจนแทบล้มหายใจแล้ว มันจะเป็นอย่างไรนะ พี่อิฐจะลืมหิว แสดงความรักกับเธออย่างที่ยายอินคาดหวังหรือเปล่านะ

“เฮ้ย! ตื่น ๆ แหม พูดถึงพี่อิฐแล้วฝันหวานเซียวนะยะ” อินทิวราจิกกัดเล็กน้อยเมื่อเห็นเพื่อนรักทำท่าราวกับหลุดเข้าไปในภวังค์ บุษราคัมจึงค้อนแต่พองาม ก่อนจะลุกขึ้นจากเตียง

“ฉันไปอาบน้ำดีกว่า แกลงไปบอกป้าสมรตั้งโต๊ะรอหน่อยสิ” หญิงสาวหมายถึงแม่บ้านที่ดูแลเรื่องภายในบ้านทุกอย่างให้กับครอบครัวของเธอ เพราะบิดามารดาทำงานนอกบ้านด้วยกันทั้งคู่จึงมีป้าสมรนี่ล่ะที่คอยดูแลเธอแทน

หลังจากรับประทานอาหารเช้าซึ่งอินทிரาก็ไม่ปฏิเสธที่จะร่วมโต๊ะสองสาวออกจากบ้านไปหาซื้อของอย่างที่ตั้งใจ ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นการเตรียมการสำหรับไปเที่ยวในช่วงสุดสัปดาห์ที่จะถึงนี้ และสิ่งสำคัญที่สุดที่อินทிரาดต้องการจัดการให้เรียบร้อยและถูกใจตนที่สุดคือชุดว่ายน้ำของบุษราคัม

“ไปมาก!” คนเรียบบร้อยโอดทันทันทีที่ลองชุดว่ายน้ำแบบบิกินีสองชิ้นสีแดงสด ขึ้นบนค้ำยชั้นในไร้สาย มีตะขอติดด้านหลัง ส่วนชั้นล่างก็เว้าสูงจนแทบจะปิดอะไรไม่มิด

“เขาเรียกเซ็กซี่อะ ไปอะไร” อินทிரารู้ได้ พอใจกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า บุษราคัมมีผิวที่ขาวเนียน เมื่ออยู่ในชุดว่ายน้ำสีแดงสด ยิ่งช่วยส่งให้ผิวดูผ่องมากยิ่งขึ้น หน้าอกขนาดมหึมาทึบกว่าสาว ๆ ทั่วไปดูอิมเต็มภายในชุดว่ายน้ำขึ้นบนนำมาลอง

แต่งแบบนี้เล่นน้ำกับพี่อัฐแล้วจะไม่เห็นแตกก็ให้มันรู้ไปสิ!

“ฉันไม่กล้าใส่หรอกอิน มันไปเกินไป”

“ไม่ไป เอาแบบนี้เลย เอาสองชุด สีดำกับสีแดง” อินทிரาว่าอย่างเจ้ากี้เจ้าการ

“แล้วแกะ ถ้าจะให้ฉันเอาแบบนี้ แกก็ต้องเอาเหมือนกัน แบบไป ๗ เนี่ย ดูซิจะกล้าใส่หรือเปล่า”

“เฮ้ย ฉันนมเล็ก ใส่ไม่สวย” อินทிரารู้สึกแสบใจคิดว่าชุดที่เลือกให้

เพื่อนนั้นสุดแสนจะเปรียบปฏิเสธทันทีที่รู้ว่าอาจจะต้องใส่ชุดที่ว่า แต่ดูเหมือนบุษราคัมจะไม่ยอมให้รอดตัวไปง่าย ๆ

“แกไม่ใส่ฉันก็ไม่ใส่” เมื่อเจอคำขาดเช่นนั้น คนนมเล็กก็จำใจต้องซื้อชุดว่ายน้ำสุดเซ็กซี่แบบที่เลือกให้แม่เพื่อนรัก โดยตั้งใจว่าจะไม่ยอมใส่ให้ใครเห็นเด็ดขาด เธอไม่ต้องใส่เพื่อให้ใครเห็นแตกเหมือนยายพลอยนี่

เมื่อตกลงกันได้ สองสาวก็เดินออกจากร้านขายชุดว่ายน้ำน้ำพร้อมกับได้ชุดว่ายน้ำสุดเซ็กซี่ที่คนละสองชุด เสริจแล้วจึงเดินหาซื้อของอย่างอื่นที่จำเป็นอีก จนเมื่อได้ของครบแล้วจึงพากันเอาไปเก็บในรถ

ขณะกำลังจัดถุงช้อปปิ้งที่ซื้อมามากมายใส่ท้ายรถอยู่นั่นเอง อินทிரากี้ถาม

“ใกล้เที่ยงแล้ว ไปกินข้าวกลางวันกับพี่อริสตีใหม่” ด้วยห้างสรรพสินค้าที่ทั้งสองเข้ามาจับจ่ายซื้อของนี้อยู่ไม่ห่างจากที่ทำงานของชายหนุ่มมากนัก บุษราคัมยิ้มกว้างและพยักหน้าเห็นด้วยในทันที

สองสาวจอดรถทิ้งไว้ยังลานจอดรถของห้างสรรพสินค้า จากนั้นเดินไปใช้บริการรถไฟฟ้าซึ่งเดินทางเพียงสถานีเดียวก็ถึงที่ทำงานของชายหนุ่ม ในตอนที่ไปถึงนั้น อิศรากำลังเดินออกจากตึกเพื่อไปรับประทานอาหารกลางวันพอดี เพราะอินทราโทร. แจ้งแล้วว่าจะมารับประทานอาหารกลางวันด้วย หากชายหนุ่มกลับไม่ได้เดินมาคนเดียวอย่างที่คิด

“พี่ภูมิ...” อินทราพิมพ์ำเรียกชื่อชายหนุ่มที่เดินเคียงกันมากับพี่ชายด้วยไม่คิดว่าจะเจอเขาที่นี่

อิสราพาคนทั้งหมดไปรับประทานอาหารยังห้องอาหารของ

โรงแรมใกล้ ๆ และในบทธสนทนาระหว่างรับประทานอาหารกันนั่นเอง
อินทிரาก็ได้รู้ว่า

ทริปกระชับสัมพันธ์พี่ชายกับเพื่อนสนิทที่เธอจัดการ... มีพี่ภูมิ
เป็นติ่งเพิ่มมาอีกแล้ว!!!

๑๕

ในที่สุดวันเดินทางไปเกาะล้านก็มาถึง บุษราคัมตื่นมาเตรียมตัว แต่เช้าเพราะพีอัฐต้องการไปให้ถึงเร็ว ๆ จะได้มีเวลาพักผ่อนทั้งวัน เขาให้เลขานุการจองห้องพักตั้งแต่คืนก่อนหน้า จึงสามารถเช็คอินเข้าที่พักได้ทันทีที่ไปถึงในตอนสาย ซึ่งหญิงสาวก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรอยู่แล้ว ต่อให้ต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่เธอก็ไม่มีปัญหา ถ้าจะได้เดินทางไปเที่ยวกับพีอัฐ

กระเป๋าเสื้อผ้าถูกจัดไว้ตั้งแต่เมื่อคืน เช้านี้เธอจึงเพียงตื่นมาอาบน้ำแต่งตัว ลงไปรับประทานอาหารเช้า แล้วนั่งรอสองพี่น้องอยู่ในห้องนั่งเล่นพร้อมกระเป๋าเดินทาง เมื่อถึงเวลาที่นัดไว้ ก็มองเห็นรถยนต์ของชายหนุ่มเขียวเข้ามาจอดในบ้าน บุษราคัมถือกระเป๋าเดินทางตรงไปยังรถที่เพิ่งจอดสนิท แล้วก็ต้องแปลกใจ เมื่อไม่มีอินทிரาดิตตามมาด้วยอย่างที่คิด

“อ้าว ยายอินละคะพีอัฐ”

“อินไปกับภูมิ พลอยไปกับพี”

“ไปกันคนละคันหรือคะ”

“อืม ภูมิไม่ยอกนั่งรถไปกับพี มารับยายอินออกไปแล้ว มาสิ ขึ้นรถ” ชายหนุ่มว่าพร้อมยกบั้นมือมารับกระเป๋าเดินทางจากมือเธอแล้วเดินอ้อมไปท้ายรถเพื่อเก็บในกระเปาะโปรงหลัง บุชราคมจึงก้าวขึ้นไปนั่งในรถอย่างว่าง่าย แม้จะขัดเงินที่จะได้เดินทางกับชายหนุ่มเพียงลำพัง แต่ก็พอใจที่จะได้ใช้เวลาด้วยกันไปตลอดการเดินทางชั่วโมงกว่า ๆ กว่าจะถึงพัทยา หญิงสาวคิดว่านี่คงเป็นแผนการเปิดโอกาสให้เธอของยายอิน โดยไม่ได้รู้เลยว่าแม่เพื่อนรักก็ไม่มีทางเลือกเหมือนกัน...

อิสราพารถขึ้นทางด่วนมุ่งหน้าถนนบางนา – ตราด ซึ่งเป็นถนนสายตะวันออก โดยมีจุดหมายอยู่ที่พัทยาใต้อันเป็นที่ตั้งของท่าเรือไปเกาะล้าน ตั้งใจไว้ว่าจะขับรถยาวรอดเดียวโดยไม่แวะที่ใด

เพียงชั่วโมงกว่า ๆ รถยนต์ของชายหนุ่มก็นำคนทั้งสองมาถึงพัทยาจนได้ อิสราขับรถตรงไปยังท่าเรือแหลมบาลีฮาย ซึ่งเป็นท่าเรือให้บริการรับส่งผู้โดยสารไปยังเกาะล้าน จุดหมายปลายทางในวันนี้

เมื่อไปถึงท่าเรือนั้นเป็นเวลาเกือบเก้านาฬิกา ซึ่งทำให้พลาดเรือเที่ยวแรกที่ออกเดินทางในเวลาเจ็ดนาฬิกา และยังเหลือเวลาอีกชั่วโมงกว่าจึงจะถึงเวลาออกเดินทางของเรือเที่ยวต่อไปในเวลาสิบนาฬิกา อิสราหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดหมายเลขหาเพื่อนสนิทที่ยังมาไม่ถึงท่าเรืออย่างที่นั่งดักไว้

“ถึงไหนแล้ว” ชายหนุ่มถามไปตามสายเมื่อได้ยินเสียงตอบรับจากปลายสาย

“หาอะไรกินอยู่พี่ยา” ภูมิตอบมาด้วยน้ำเสียงไม่ทุกซักร้อน

“ไอ้ภูมิ! เอ็งบอกข้าให้มาเจอกันที่ท่าเรือ แล้วเอ็งหาอะไรกินอยู่พี่ยาสบายใจเจ็บนี่นะ” ชายหนุ่มถามอย่างไม่อยากจะเชื่อ

“ก็กว่าเรือจะออกก็สิบโมง นายจะรีบไปท่าเรือทำไมเล่า” ภูมิถามกลับอย่างไม่อยากจะเชื่อเช่นกัน ไอ้จิฐมันไม่น่าจะโง่ขนาดนี้

“ก็นัดกันท่าเรือ ก็มาท่าเรือสิวะ” อิศราพูดอย่างฉุน ๆ

“เออ พาน้องพลอยไปหาอะไรกินก่อนไป เหลือเวลาอีกตั้งชั่วโมงกว่า พอใกล้สิบโมงค่อยเจอกัน แค่นี้จะเว้ย ชัดความสุขจริง ๆ” ทำยประโยชน์ภูมิบ่นมาตามสาย อิศราถึงกับส่ายศีรษะ นิสัยแบบนี้ไม่สนับสนุนดีไหมนะ ชายหนุ่มคิดในใจอย่างฉุนไอ้เพื่อนรัก หากไม่ติดว่าสัญญาสัญญากันดีบ่ดี เขาจะกลับคำเสียให้เข็ด

“พี่ภูมิกับยายอินยังมาไม่ถึงหรือคะ” บุษราคัมถามคนที่เพิ่งเก็บโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋าด้วยท่าทางหัวเสีย

“ถึงแล้ว เวะกินอะไรที่พี่ยา กว่าเรือจะออกก็สิบโมง ไปหาอะไรกินกันบ้างดีกว่าเรา”

“ไปสิคะ แต่พลอยยังไม่หิว ขอไม่กินอะไรนะ”

“อ้าว จุ้นหรือ จุ้นก็ไปนั่งร้านกาแฟกันดีกว่า” ชายหนุ่มตัดสินใจเพราะจริง ๆ แล้วเขาก็ไม่ได้หิวอะไร ก็รับประทานอาหารเช้ามาแล้วก่อนออกจากบ้าน นี่เพิ่งผ่านมาไม่กี่ชั่วโมงจะให้หิวได้อย่างไร

อิสราจับหญิงสาวพาเดินกลับไปยังรถยนต์ที่จอดอยู่ในลานจอดรถของท่าเรือ จากนั้นขับเลยท่าเรือไปหน่อยก็ถึงห้างสรรพสินค้า ซึ่งมีร้านกาแฟสัญชาติอเมริกันตั้งอยู่

สองหนุ่มสาวเข้าไปสั่งกาแฟพร้อมขนม แล้วนั่งดื่มกินจนเกือบถึงเวลาเรือออกจึงได้กลับมาที่รถอีกครั้ง ชายหนุ่มนำรถไปจอดยังอาคารจอดรถของห้างสรรพสินค้าซึ่งมีบริการรับฝากรถแบบค้างคืน จึงจัดการฝากไว้สองคันที่พักอยู่บนเกาะ แล้วหิ้วกระเป๋าเดินทางสองใบทั้งของตนและของหญิงสาวเดินกลับไปยังท่าเรือ ซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างกันนัก เมื่อเดินไปถึงท่าเรือก็พบกับภุมิและอินทिरานั่งรออยู่แล้ว

“ไอ้ธู ไปไหนมาวะ” ภุมิตักทันทีที่เห็นสองหนุ่มสาวเดินเข้ามายังศาลาท่าเรือ

“ก็ไปหาอะไรกินอย่างนายไง” อิสราตอบด้วยท่าทางไม่ทุกซ้อร่อนก่อนจะถามต่อ “ซื้อตัวยัง”

“เรียบร้อย” ผู้เป็นเพื่อนตอบพร้อมกับยื่นตัวให้เขาสองใบ แล้วถามเหมือนเพิ่งนึกได้

“เออ นายจอดรถที่ไหนวะ”

“บาลีฮาย พลาซ่า นายล่ะ”

“ลานจอดรถของท่าเรือ”

“เราไปกันตั้งสองคันนะ จอดทิ้งไว้เนี่ยจะปลอดภัยหรือเปล่า” ชายหนุ่มท้วง ซึ่งทำให้คนเป็นเพื่อนเริ่มมีสีหน้ากังวล

“เออ นั่นสิ เอาไงดีวะ”

“เอาไปจอดที่เดียวกับฉันไป เหลือเวลาอีกสิบห้านาทีที่เรือจะออก
วิ่งกลับมาให้ทันละกัน” ชายหนุ่มว่า รู้สึกสะใจที่แกล้งเพื่อนได้ อยาก
ปล่อยให้เขามารอโดยไม่บอกไม่กล่าวว่าจะไม่มาเจอกันตามนัด คราวนี้ก็
วิ่งแข่งกับเวลาเรือออกแล้วกันไอ้ภูมิ

“เอาจริงหรือ... เออ... เดี่ยวมานั่น” ภูมิตัดสินใจก่อนจะวิ่งไปยัง
รถยนต์ที่จอดอยู่หน้าท่าเรือเพื่อย้ายไปจอดยังอาคารจอดรถที่เดียวกับอิต
รา

“สมน้ำหน้า...” เสียงพิมพ์เบา ๆ ของน้องสาวทำให้อิศราถึงกับ
หัวเราะขัน ยายอินนี่ไม่กินเส้นกับไอ้ภูมิอย่างไรก็อย่างนั้น เขาอยากรู้จริง
ๆ ว่าสองคนนี้จะเป็นอย่างไรต่อไป

“ไปกันเถอะ” ชายหนุ่มกล่าวชวนหญิงสาวทั้งสอง ก่อนจะยื่นมือ
ไปหยิบกระเป๋าเดินทางของภูมิที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมาถือ แล้วเดินตามสอง
สาวลงเรือ

หลังจากได้ที่นั่งเรียบร้อยและรอเรือออกสักพัก ภูมิก็กระหืด
กระหอบตามมา ชายหนุ่มยื่นมือมาคว้าแขนอินทราแล้วกระซิบกระซาบ
บางอย่าง ก่อนที่หญิงสาวจะลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วเดินไปนั่งคู่กับเขายังที่นั่ง
แถวหลัง บุชราคมรู้สึกแปลกใจกับท่าทางของคนทั้งสอง หากเมื่อเหลือบ
สายตามองชายหนุ่มที่นั่งเคียงกับเธอ เขาไม่มีทีท่าอะไรกับการที่พี่ภูมิพา
ยายอินไปนั่งอีกแถว หญิงสาวจึงไม่ได้พูดอะไร บางทียายอินอาจจะเปิด
โอกาสให้เธอกับพี่อสูรอย่างที่เคยกระมัง

รอไม่นานเรือก็เคลื่อนออกจากท่า บุษราคัมมองผืนน้ำสีน้ำเงิน
เข้มตรงหน้าอย่างตื่นตาตื่นใจ แต่หลังจากที่เรือเริ่มออกเดินทางสักพัก
หญิงสาวก็รู้สึกแปลก ๆ และดูเหมือนชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้าง ๆ จะสังเกตเห็น

“พลอยเป็นอะไรหรือเปล่า หน้าซีดเขียว”

“พี่อัฐ... พลอยรู้สึกแปลก ๆ ค่ะ... เวียนหัว... จะอ้วก”

“อ้าว เมารื้อละสิ” ชายหนุ่มพึมพำ เขาก็มลงมองใบหน้าซีดเขียว
ของหญิงสาวแล้วถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย

“ลูกไหวไหม พี่จะพาออกไปปรับลม” เมื่อเห็นหญิงสาวพยักหน้า
เขาจึงประคองคนเมารื้อให้ลุกขึ้นก่อนจะหันไปบอกสองคนที่นั่งอยู่
ด้านหลัง

“พลอยเมารื้อ เดี่ยวพี่จะพาออกไปปรับลมด้านนอก” เขาบอกกับ
น้องสาวก่อนจะประคองบุษราคัมให้เดินไปตามทางเดินระหว่างแถวที่นั่ง
มุ่งตรงสู่ด้านข้างลำเรือซึ่งอากาศถ่ายเทกว่า และหวังว่าจะช่วยให้หญิง
สาวรู้สึกดีขึ้น

เมื่อออกมาจากตัวเรือได้ ชายหนุ่มพาหญิงสาวยืนเกาะระเบียง
เรือ ลมทะเลที่พัดผ่านค่อนข้างแรงทำเอาผมยาวของบุษราคัมปลิวสยาย
ชายหนุ่มจึงจับรวบไว้ก่อนจะก้มลงถาม

“พลอยมีอาการวิงเวียนหรือเปล่า”

“อยู่ในกระเปาะค่ะ” หญิงสาวตอบเสียงระโหย แม้จะรู้สึกดีขึ้นกว่า

ตอนอยู่ในเรือ แต่เธอก็ยังรู้สึกหัวหมุนตัว อาการพะอืดพะอมไม่จางหาย จึงยืนหลับตาอยู่อย่างนั้น พร้อม ๆ กับเอียงศีรษะชบอยู่กับอกกว้างของคนข้าง ๆ หากไม่รู้สึกละเมอเรือจนแทบยืนไม่อยู่ การได้ยืนชบออกพี้อิสฐจะ ทำให้เธอมีความสุขไม่น้อย

“ไหวไหมพลอย กลับเข้าไปนอนในเรือดีกว่าไหม” ชายหนุ่มถาม หลังจากที่ยืนรับลมกันสักพัก หญิงสาวยังคงยืนโง่งนงนง หลับตาพริ้ม เมื่อมองเห็นเธอพยักหน้าทั้ง ๆ ที่ยังหลับตา ชายหนุ่มจึงก้มลงซ้อนอุ้มหญิงสาวไว้ในวงแขนแล้วพาเดินกลับเข้าไปยังที่นั่งภายในเรือ เขาบรรจงวางหญิงสาวลงบนเก้าอี้ที่นั่งก่อนที่จะนั่งลงบ้าง แล้วประคองร่างที่โง่งนงนงให้เอนตัวลงบนตักเขาแล้วจะก้มลงกระซิบเสียงอ่อนโยน

“หลับชะนะ อึกไม่นานก็ถึงแล้ว” มองเห็นเธอพยักหน้า หลับตาพริ้ม ใบหน้าขาวซีดจนน่ากลัว แต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้ ได้แต่ภาวนาให้เรือถึงฝั่งเร็ว ๆ

สักพักผ้าขนหนูสีขาวสะอาดชุบน้ำหมาดถูกส่งมาให้จากด้านหลัง ชายหนุ่มหันไปยิ้มให้น้องสาว กล่าวขอบคุณเบา ๆ ก่อนจะรับผ้ามาเช็ดหน้าเช็ดตาให้คนที่นอนอยู่บนตักเขาอย่างเบามือ

“ยายพลอยเป็นยังไงบ้างคะพี้อิสฐ” อินทிரากามมาจากด้านหลัง หลังจากเวลาผ่านไปครู่ใหญ่ ๆ อิศราก็มลงมองคนที่ยังหลับตาพริ้ม แก้มใสดูมีสีขึ้นกว่าเมื่อก่อนหน้านี้นี้ ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงเป็นจังหวะสม่ำเสมอ จึงหันไปตบน้องสาวเสียงไม่ดังนัก

“น่าจะหลับ... พี้อิสฐเลยว่ายพลอยเมาเรือ”

“อินก็ไม่รู้ ปกตินั่งสปีดโบทก็ไม่เห็นเป็นอะไร” ผู้เป็นน้องสาวว่า หญิงสาวทอดสายตามองเพื่อนที่นอนหลับอยู่บนตักพี่ชายด้วยสายตา เป็นกังวล

“ยายพลอยไม่สบายแบบนี้จะเที่ยวได้หรือเปล่าคะเนี่ย”

“ไม่เป็นไรหรอก ขึ้นฝั่งแล้วพักผ่อนสักพักก็คงหาย” ชายหนุ่ม บอกพร้อมยิ้มปลอบโยน ก่อนจะหันกลับมาทอดสายตามองคนบนตักอีกครั้ง

เรือใช้เวลาเดินทางราว ๆ 45 นาทีก็มาถึงท่าเรือบนเกาะ เมื่อเรือเทียบท่าเรียบร้อย อิศราก็ลงปลุกคนหลับเสียงเบา

“พลอย... ตื่นเถอะ... ถึงแล้ว” บุษราคัมตื่นเพราะเสียงเรียก หากเมื่อลืมตาขึ้นมาก็พบว่าโลกยังคงหมุนตัว หญิงสาวต้องหลับตาลงอีกครั้ง รู้สึกถึงอาการระอืดระอุมที่ทำท่าจะขยับออกมาภายนอกอยู่ตลอด

“ลูกไหนไหม” ชายหนุ่มถาม

“เวียนหัวมากคะพี่อิฐ พลอยลืมตาไม่ได้เลย” หญิงสาวตอบเสียงระโหย น้ำตาไหลออกมาจากหางตาโดยควบคุมไม่ได้ เธอไม่เคยรู้มาก่อนว่าอาการเมาเรือมันแย่มากขนาดนี้

“ภุมิ จัดการกระเป่าให้หน่อยนะ ฉันจะอุ้มพลอย” ชายหนุ่มหันไปบอกเพื่อนที่ยืนอยู่ด้านหลัง ภุมิกับอินทิดาเตรียมพร้อมขึ้นจากเรือแล้ว รอแค่เพียงบุษราคัมเท่านั้น เมื่อได้ยินเช่นนั้น ภุมิจึงหยิบกระเป่าเดินทางของชายหนุ่มและหญิงสาวที่วางอยู่บนพื้นมาถือเสียเอง

“นายพาลอยออกไปก่อน” ภูมิบอก อิศราจึงประคองบุษราคัมให้ลุกขึ้นนั่งพิงพนักเก้าอี้ที่ๆ ที่ยังหลับตา ก่อนที่ตัวเขาเองจะยืนขึ้นแล้วก้มลงซ้อนอุ้มหญิงสาวขึ้นมาในวงแขน แล้วพาเดินไปตามทางเดินมุ่งสู่ทางออก โดยมีภูมิจึงและอินทิดาเดินตามมาติด ๆ

เมื่อออกจากเรือโดยสารมายืนบนสะพานท่าเรือ ภูมิมองหาเรือสปีดโบทของรีสอร์ทที่นัดมารับทั้งสี่ไปยังที่พักที่จองไว้ เมื่อเห็นแล้วก็จัด – แจงให้อิศราพาบุษราคัมลงไปก่อน ก่อนที่ตัวเขาและอินทิดาจะเดินตามเมื่อนั่งกันเรียบร้อย เรือสปีดโบทก็พาคนทั้งหมดไปยังรีสอร์ทที่พัก ซึ่งใช้เวลาไม่กี่นาทีก็มาถึงจุดหมาย

อิสราถอนหายใจโล่งอกที่ในที่สุดก็มาถึงกันเสียที ชายหนุ่มขอพาคนป่วยเข้าห้องพักทันทีระหว่างที่ภูมิจึงกับอินทิดาทำหน้าที่เช็คอิน ซึ่งทางรีสอร์ทก็ไม่ขัดข้องเมื่อเห็นสภาพของคนในอ้อมแขนของชายหนุ่ม

เมื่อเข้าไปในห้องพักได้ อิศราวางคนในอ้อมแขนลงบนเตียงอย่างอ่อนโยน เขาก้มลงบอกคนที่นอนหลับตาพร้อมเบา ๆ

“ถึงแล้วนะพาลอย นอนพักก่อนนะ พี่จะดูแลพาลอยเอง”

๑๖

อิสราทอดสายตามองคนที่นอนหลับตาพร้อมบนเตียงด้วย
 ปรักายตาอ่อนโยนที่เจ้าตัวดูจะไม่รู้ตัว เมื่อเห็นเธอนอนอยู่อย่างหมด
 เรี่ยวหมดแรงเช่นนี้ ทำให้ความคิดชายหนุ่มกระหวัดไปถึงตอนที่เขาไม่
 สบายและมีเธอดูแลอยู่ไม่ห่าง ไม่คิดว่าเขาจะได้เป็นฝ่ายดูแลเธอในเร็ว
 วันเช่นนี้ ซึ่งก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีผิดความรู้สึกสักนิดเดียว

ชายหนุ่มเดินไปหยิบผ้าเช็ดหน้าในห้องน้ำ ชุบน้ำอุ่น บิดหมาด ๆ
 แล้วเดินกลับมาเช็ดหน้าเช็ดตาให้คนบนเตียง ขณะกำลังพิศใบหน้าซีด
 เชียวอยู่นั่นเอง อิสราทก็ต้องตกใจ เมื่อคนบนเตียงทะเล็งพรวด บอกเขา
 ละล่ำละลักในขณะที่ยกสองมือปิดปาก

“พี่อิฐ พलयจะอ้วก!” เมื่อได้ยินเช่นนั้น อิสราเคลื่อนไหวอย่าง
 รวดเร็วไปคว้าถังขยะที่วางอยู่ในห้องน้ำแล้วกลับมาวางรองหน้าหญิง
 สาวอย่างทันเวลา

บุษราคัมโก้งคอคออาเจียนจนหมดไส้หมดพุง โดยมีคนดูแลลูบหลัง ลูบไหล่อยู่ไม่ห่าง เมื่อหญิงสาวทำท่าว่าอาเจียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มเอาถังขยะกลับไปวางในห้องน้ำ จากนั้นเดินไปหยิบขวดน้ำเย็นจาก ตู้เย็นมินิบาร์ในห้องแล้วรินใส่แก้วให้

“ดื่มน้ำก่อนพลอย เป็นไงบ้าง” ชายหนุ่มบอกพร้อมช่วยประคอง แก้วให้คนบนเตียง บุษราคัมดื่มน้ำจนเกือบหมดแก้วแล้วจึงตอบ

“ดีขึ้นค่ะ” อาการผะอืดผะอมที่รู้สึกมาตั้งแต่อยู่บนเรือดูเหมือนจะ หายไปทันทีที่เธออาเจียนออกมา

“พลอยนอนพักสักนิดนะ ตื่นมาน่าจะหายแล้วล่ะ” ชายหนุ่มบอก พร้อมกับประคองหญิงสาวให้เอนตัวลงนอนบนเตียงอีกครั้ง ซึ่งบุษราคัมก็ ทำตามอย่างว่าง่าย เพราะแม้จะรู้สึกดีขึ้นมากหลังจากอาเจียน แต่อาการ มีน ๆ ศีรษะยังคงอยู่

ไม่นานหลังจากที่หญิงสาวกลับไปนอนอีกครั้ง เสียงเคาะประตูก็ ดังขึ้น

“เข้ามา ประตูไม่ได้ล็อก” อิศราร้องบอกเพราะคิดว่าน่าจะเป็น น้องสาวกับเพื่อนสนิท ซึ่งอินทिरาก์เปิดประตูเข้ามาทันที โดยมีภูมิดิน ตามมาติด ๆ

“พลอย เป็นไงบ้างแก” หญิงสาวถามเพื่อนที่นอนอยู่บนเตียง ซึ่ง ลืมตาขึ้นมาในตอนที่เราเดินเข้าไปในห้อง

“ดีขึ้นแล้ว นอนพักแป๊บนึงคงหาย” คนป่วยบอกเสียงระโหย ซึ่ง คนถามก็พยักหน้าอย่างพอใจ ก่อนจะหันไปหาพี่ชาย

“อินเอากระเป๋าขึ้นมาเก็บนะคะ พี่อัฐจะไปห้องตัวเองก่อนไหมคะ”

“ไม่เป็นไร พี่จะอยู่กับพลอยก่อน” ชายหนุ่มว่า

“งั้นอินไม่กวนแล้วคะ ตามสบาย” ว่าพร้อม ๆ กับปิดประตูตู้เสื้อผ้าหลังจากเก็บกระเป๋าเดินทางไว้ในนั้น

“อินจะไปไหน” ผู้เป็นพี่ชายถาม

“ไปเข้ามอเตอร์ไซค์” ภูมิซึ่งยืนเงียบ ๆ มาสักพักตอบแทน อิศราพยักหน้ารับรู้ก่อนจะเตือนอย่างเป็นห่วง

“ซึกันระวัง ๆ ด้วยล่ะ”

“คร้าบคุณพี่...” ภูมิตอบอย่างล้อเลียน ใจอยากจะพูดว่าคุณพี่เขย หากไม่กลัวไก่อ่ตีน แล้วก็อดหัวเราะหึ ๆ ไม่ได้ เมื่อเห็นเพื่อนหันมองด้วยสายตาเขี้ยวบัด

“ไปล่ะเว้ย ไม่รบกวนแล้ว” ภูมิว่าพลางคว้ามือน้องสาวของเพื่อนมาเดินออกจากห้อง อินทิวราหันมายิ้มแหย้ให้พี่ชายพลางแกะมือที่คว้ามือเธอออก แต่เจ้าของมือถากก็ไม่ยอมปล่อย และหากคนในห้องมีตาพิพม์คงเห็นว่า หลังจากประตูปิดลง นอกจากจะไม่ยอมปล่อยมือแล้ว ภูมียังวาดแขนเกี่ยวเอวเจ้าของมือให้เดินไปด้วยกันอย่างสนิทแนบแน่นเสียด้วย!

อิสราปล่อยให้คนบนเตียงนอนพักผ่อน ส่วนตัวเขานั่งอยู่บนโซฟาเดี่ยวมุมห้อง หยิบโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมาอ่านอะไรเรื่อยเปื่อย ปล่อยให้

หญิงสาวหลับโดยไม่รู้ตัว

บุษราคัมหลับไปนานแค่ไหนก็สุดรู้ หากเมื่อตื่นมาอย่างหิวโหย ก็เห็นคนที่อยู่กับเธอตลอดลุกขึ้นมาจากโซฟามุมห้องก้าวยาวตรงมายังเตียง แล้วถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ตื่นแล้วหรือ รู้สึกดีขึ้นไหม”

“ดีขึ้นมากเลยคะพี่อัฐ ก็โหมงแล้วคะเนี่ย หิวจังเลย” ถามแล้วก็รู้สึกหน้าร้อนวูบอย่างขวยเขิน เมื่อได้ยินเสียงท้อร้องโครกครากของตน อย่างจะช่วยยืนยันว่าเธอนั้นหิวจริง ๆ ยิ่งเห็นเขามองมายิ้ม ๆ พลางเลิกคิ้วราวจะถามว่า ‘นั่นเสียงอะไร’ ยิ่งทำให้บุษราคัมแทบอยากแทรกแผ่นดินหนีรู้แล้วว่าจะถาม!

“บ่ายโหมงแล้ว ออกไปหาอะไรกินไหวไหม” ชายหนุ่มบอกพร้อมถาม

“ไหวคะ พล่อยว่าพลอยหายแล้วละ ถ้าได้กินอะไรแซ่บ ๆ หัวคงโล่งขึ้นเยอะเลย”

“จะล้างหน้าล้างตาก่อนไหม พี่จะโทร. หาสองคนนั้น กินข้าวกันหรือยังก็ไม่รู้” ชายหนุ่มบอกพลางหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดหาหมายเลขเพื่อโทร. ออก บุษราคัมจึงขยับตัวลุกขึ้นจากเตียง

“งั้นพลอยล้างหน้าแป็บนึงนะคะ” บอกแล้วก็เดินตรงไปยังห้องน้ำ ปล่อยให้ชายหนุ่มจัดการโทรศัพท์ตามลำพัง เมื่อกลับออกมาจากห้องน้ำอย่างพร้อมจะออกไปข้างนอกนั้น ก็เห็นชายหนุ่มยืนรออยู่แล้ว

“สองคนนั้นว่าไงคะ”

“ซีมอเตอร์ไซค์เล่นรอบเกาะ บอกให้เรากินกันตามสบาย”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปกินเถอะคะ พลอยหิวมากเหมือนจะกินช้างได้ทั้งตัวเลย” หญิงสาวว่าพร้อมกับยื่นมือให้ชายหนุ่มอย่างเคยชิน ก่อนที่จะชะงักไปเล็กน้อยเพราะไม่แน่ใจว่าเขาจะยื่นมือมาจับมือเธอหรือเปล่า แต่แล้วก็ยิ้มสนใจ เมื่อมือใหญ่ยื่นมาคว้ามือเธอไปกุมไว้แล้วพาเดินออกจากห้อง

รีสอร์ตที่พักตั้งอยู่ริมหาดซึ่งค่อนข้างเป็นส่วนตัว มีนักท่องเที่ยวเล่นน้ำอยู่ไม่หนาแน่นนัก ใกล้เคียง ๆ ชายหาดเป็นร้านอาหารของรีสอร์ตซึ่งกระดูกะจกทำให้มองเห็นผืนน้ำได้รอบทิศทาง เปิดให้บริการตลอดทั้งวัน เมื่อเดินผ่านอิศราก็เห็นมาตามคนที่เดินเคียงอยู่

“กินที่นี้ดีไหม”

“ไม่ล่ะคะ พลอยอยากกินส้มตำแซ่บ ๆ” หญิงสาวว่าพลางรู้สึกน้ำลายสอ เมื่อนึกภาพส้มตำแซ่บ ๆ เผ็ด ๆ ที่จะมาไล่ความมันงจากอาการเมาเรือให้หายไปโดยสิ้นเชิง ชายหนุ่มจึงพาไปติดต่อที่เคาน์เตอร์เช็คอินเพื่อให้เรือสปีดโบทของรีสอร์ตไปส่งยังหาดตาแหวน ซึ่งเป็นจุดหมายหมายหมายของนักท่องเที่ยว และมีร้านขายอาหารเรียงรายอยู่หลังแนวเตียงผ้าใบหน้าชายหาด

ใช้เวลาไม่กี่นาที เรือสปีดโบทของรีสอร์ตก็ส่งสองหนุ่มสาวลงที่ท่าเรือแล้วนัดแนะจะมารับกลับในอีกสองชั่วโมง จากนั้นทั้งสองจึงจูงมือกันเดินไปตามสะพานท่าเรือมุ่งหน้าสู่ชายหาดซึ่งมีผู้คนพลุกพล่าน โดยมี

จุดหมายอยู่ที่ร้านขายอาหารด้านหลัง

บุษราคัมสั่งส้มตำไทยสำหรับชายหนุ่มและส้มตำหอยดอง สำหรับตัวเอง นอกจากนั้นแล้วยังมีกุ้งเผา ปลาหมึกย่าง และลูกชิ้นปลาทอดอีกจานใหญ่ กลิ่นหอม ๆ ของหอยดอง รสชาติเปรี้ยว ๆ หวาน ๆ ของส้มตำ คล้าย ๆ จะทำให้อาการเมาเรือที่ยังหลงเหลืออยู่หายไปในทันที

อาหารมื้อนั้นแม้จะเป็นเพียงอาหารจากร้านที่ไม่ได้หรูหรา แต่เมื่อมีมือใหญ่คอยแคะกุ้งให้ อาหารทะเลสด ๆ น้ำจิ้มซีฟู้ดรสชาติดี กับส้มตำที่รู้สึกอยากมาแสนนานก็ทำให้อาหารธรรมดากลายเป็นอาหารอันโอชะไปได้

หลังจัดการกับอาหารมากมายบนโต๊ะเรียบร้อย สองหนุ่มสาวพากันเดินเล่นไปบนชายหาดระหว่างรอเวลาที่เรือสปีดโบทของริสอร์ทมารับ แม้ผู้คนจะมากมาย แต่ผืนน้ำสีเขียวมรกต ผืนทรายละเอียดสีขาวราวกับแป้ง ก็ทำให้ตื่นตาตื่นใจได้ไม่น้อยเลย

“ถ่ายรูปกัน” อิศราว่าพร้อมกับล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกง ชายหนุ่มเดินไปยืนชั้นหลังหญิงสาว จับโทรศัพท์มือถือถือทั้งสองมือแล้วยื่นแขนไปด้านหน้า ใบหน้าคล้าย ๆ จะซุกบริเวณกอกหูของหญิงสาว เขากะชิบเบา ๆ

“ยิ้มหน่อย” ไม่ใช่ว่าบุษราคัมไม่อยากรยิ้ม แต่ความใกล้ชิดที่เขาแสดงออกมันทำให้คนที่อยู่ในอ้อมกอดของชายหนุ่มกลายเป็นใจเต้นโครมคราม พุดไม่ออก และคงจะทำหน้าแปลก ๆ เป็นแน่แท้

และไม่ใช่ว่าเพียงแค่นั้นครั้งเดียว หลายหนที่เดินไปด้วยกันแล้ว เขาหันมาคว้าเธอมากอดแนบอกด้วยมือหนึ่งแล้วใช้อีกมือยื่นโทรศัพท์ที่ไปด้านหน้าเพื่อถ่ายรูป ‘เซลฟี’ ซึ่งทำให้บุษราคัมใจสั่นได้ทุกครั้งเลยทีเดียว

สปีดโบทของวีรสอร์ทมารับตรงเวลาที่นัดกันไว้ เมื่อกลับมาถึงวีรสอร์ท อิศราโทร. หากุมิกับอินทிரาก็อีกครั้ง แล้วก็ต้องส่ายศีรษะเมื่อสองคนนั้นยังคงสนุกสนานกับการขี่มอเตอร์ไซด์รอบเกาะ และยังไม่แน่ใจว่าจะกลับมาที่วีรสอร์ทเมื่อไร อิศราจึงลุ่มลึกความคิดที่จะออกเที่ยวกับสี่คน หากหันมาหาคนที่อยู่ด้วยกันแทน

“อยากขี่มอเตอร์ไซด์เที่ยวรอบเกาะเหมือนสองคนนั้นไหม” ชายหนุ่มถามอย่างนឹกลูก แล้วก็ต้องระบายยิ้มอย่างเอ็นดู เมื่อคนถูกถามตาเป็นประกาย

“ถ้าพี่อัฐจะไม่บอกแม่” คำตอบของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มหลุดหัวเราะเสียงดัง เธอจะให้เรากลายเป็นหัวหน้าแก๊งค์เด็กชนแล้วหรือนี่

“โอเค แล้วก็พยายามไม่รถคว่ำด้วย ไม่อย่างนั้นคุณน่าจะจู้จู้ดีที่เราแอบทำอะไรกัน” เขาพูดยิ้ม ๆ มองเห็นคนฟังเงยหน้ามองเขาตาโต

“พี่อัฐขี่มอเตอร์ไซด์เป็นแน่นะคะ”

“แนสิ พี่ไม่ทำอะไรที่อาจจะเกิดอันตรายกับพลอยหรอกน่า” เขาว่าพร้อมกับคว้าแขนคนไม่แน่ใจให้เดินไปยังร้านเช่ารถจักรยานยนต์ซึ่งอยู่ติดกับวีรสอร์ทด้วยกัน

“กลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนใหม่ หรือไปแบบนี้เลย” ชายหนุ่มถามหลังจัดการเช่ารถเรียบร้อยแล้ว บุษราคัมเกือบจะบอกว่าไปทั้งอย่างนี้ได้ แต่แล้วก็คิดถึงชุดว่ายน้ำที่อินทிரาคูตสำหรับพาไปซื้อ เอาน่า... อาจจะไม่ได้อะไรแต่เตรียมพร้อมไว้หน่อยก็ไม่เสียหาย หญิงสาวบอกตนเองแล้ว จึงหันไปบอกชายหนุ่ม

“กลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนดีไหมคะ เผื่อจะได้ลงเล่นน้ำ”

“เอานั่นก็ได้” เขาว่าก่อนจะบอกให้เธอขึ้นชั้นรถจักรยานยนต์ แล้วพาขับไปจอดยังหน้าล็อบบี้ของรีสอร์ทแล้วพากันเดินเข้าไปภายใน

“พลอยไปเองก็ได้นะคะ พี่อัฐไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องเถอะค่ะ”

“ไม่เป็นไร พี่ไปกับพลอยก่อนแล้วพลอยไปกับพี่” ชายหนุ่มว่า แล้วพาหญิงสาวเดินตรงไปยังห้องพักของเธอซึ่งพักร่วมกันกับอินทราโดยไม่พูดอะไรอีก และบุษราคัมก็ไม่ได้ทักท้วงอะไรมากไปกว่านั้น การมีพี่อัฐจูงมือไปนุ่งมานี้เป็นยอดปรารถนาของเธอแล้ว

เมื่อมาถึงห้องพัก บุษราคัมหยิบชุดว่ายน้ำจากกระเป๋าเดินทางเข้าไปเปลี่ยนในห้องน้ำ โดยมีชายหนุ่มนั่งรออยู่บนเตียง สักพักก็ออกมาในชุดกางเกงขาสั้นนุ่ง เสื้อยืดรัดรูปสีขาว โดยมีชุดว่ายน้ำที่อินทราเลือกให้อยู่ข้างใน

เวิร์คไม่เวิร์คเดี๋ยวได้รู้กัน หญิงสาวพูดกับตนเองในใจ

“พร้อมยัง” ชายหนุ่มถามคนที่เดินออกมาจากห้องน้ำ เมื่อเห็นเธอพยักหน้าจึงพาเดินออกจากห้อง ตรงไปยังห้องพักของเขาซึ่งอินทรา

กับภูมิที่กฤษณ์แจ่วไว้ให้พร้อมแจ้งหมายเลขห้องในตอนที่สองคนนั้นเข้ามา
ในห้องพักของบุษราคัม

บุษราคัมเดินเข้าไปในห้องพักของชายหนุ่มอย่างชัดเจน เมื่อ
มองเห็นเตียงขนาดคิงไซส์กลางห้องก็อดคิดถึงเตียงใหญ่ที่คอนโดมิเนียม
ของเขาที่เธอมีโอกาสดำเนินไปนอนในตอนที่ได้ดูแลชายหนุ่มตอนเขาป่วย
ไม่ได้

“พี่อัฐจะขอให้นอนด้วยเหมือนวันนั้นหรือเปล่านะ... คิดแล้วก็หน้า
ร้อนวูบวาบและต้องรีบห้ามตนเอง แค่เห็นเตียงในห้องพักของเขาเธอก็คิด
เป็นตุเป็นตะเสียแล้ว ดูท่าทางแล้วชายหนุ่มไม่เห็นจะคิดอะไรอย่างเธอ
เลย

เห็นหลบในจริง ๆ เลยพลอย เธอนี้! หญิงสาวเอ็ดตัวเองในใจ

“ตามสบายนะ พี่เปลี่ยนเสื้อผ้าไม่นาน” ชายหนุ่มบอกพร้อมกับ
เปิดกระเป๋าเดินทางที่ภูมิคงนำมาไว้ให้ที่มุมห้อง ค้นหาสิ่งที่ต้องการอยู่
สักครู่แล้วจึงยึดตัวขึ้น เขาถอดกางเกงยีนส์ที่ใส่อยู่ออกแล้วต้องอมยิ้มเมื่อ
ได้ยินเสียงหวีดเบา ๆ มาจากคนที่นั่งรออยู่บนโซฟามุมห้อง

“พี่อัฐ! ทำอะไรคะ”

“เปลี่ยนกางเกง” ชายหนุ่มตอบหน้าตาย ตาเป็นประกายระยับ
เมื่อเห็นใบหน้าระริบของคนถาม

“แล้วทำไมไม่เข้าไปเปลี่ยนในห้องน้ำ!”

“ผู้ชายที่ไหนเปลี่ยนกางเกงในห้องน้ำ” เข่ากั๊กหัวเราะ เมื่อ

เห็นหญิงสาวค้อนประหลับประหลือกจึงบอก

“ดูไว้ จะได้ชิน” ดูไว้จะได้ชิน! ดูเหมือนคนพูดจะไม่ได้คิดอะไร แต่
คนฟังนั้นคิดไป ไกลถึงไหนต่อไหนแล้ว

ดูไว้จะได้ชินนั้นหรือ หมายความว่า... เขาจะถอดกางเกงให้เธอดู
บ่อย ๆ หรือไง

กรืดดดดดดดด อย่าผิดคำพูดนะ!

๑๗

อิศราเปลี่ยนกางเกงจากกางเกงยีนส์มาเป็นกางเกงว้ายน้ำแบบ
 ขาสั้นความยาวแค่เข่า ส่วนท่อนบนเป็นเสื้อยืดผ้าฝ้ายเนื้อบางสีขาว
 ขนาดพอดีตัว ดูเข้ากับเสื้อของหญิงสาว ส่วนรองเท้าเป็นรองเท้า
 แบบคิบบ เท่านั้นเขาก็สลัดคราบผู้บริหารหนุ่มออกไปได้อย่างสิ้นเชิง กลาย
 มาเป็นเพียงหนุ่มนักท่องเที่ยงที่ตอนนี้กำลังจะออกไปชิงมอเตอร์ไซค์กับ
 สาวเท่านั้น

“ไปกันเถอะ” เขากล่าวชวนพร้อมยื่นมือคว้าแขนคนที่นั่งรออยู่บน
 โซฟา หากหญิงสาวกลับขึ้นตัวไว้

“เดี๋ยวก่อนค่ะ ทาครีมกันแดดก่อน” หญิงสาวว่า ชายหนุ่มชะงัก
 ไปนิดก่อนสารภาพเสียงอ่อย

“พี่ไม่ได้เอามา”

“ไม่เป็นไรค่ะ พลอยมี” บอกพลางค้นหาครีมกันแดดในกระเป๋าที่

หิวมาด้วย สักพักก็ยื่นหลอดครีมกันแดดให้ชายหนุ่ม อิศราจับไปแล้วทาครีมกันแดดตามแขนขาและใบหน้า ก่อนจะหันมาถามเจ้าของครีมด้วยน้ำเสียงที่ทำให้คนถูกถามร้อนชู้ไปทั้งตัว

“ให้พี่ทาครีมให้ไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ พลอยทาเองได้” พี่อัฐ อ๋อมาทำแบบนี้ละ พลอยใจสั้น! หญิงสาวโวยวายอยู่ในใจขณะก้มหน้าก้มตาทาครีม เมื่อเสร็จแล้วจึงเก็บหลอดครีมใส่กระเป๋าแล้วกล่าวชวนโดยไม่มองหน้า

“เสร็จแล้ว ไปกันเถอะค่ะ” พูดแล้วก็ยื่นมือไปจับกับมือใหญ่ที่ยื่นมา แล้วเดินไปตามการจับจูงของชายหนุ่มไปยังรถจักรยานยนต์ที่จอดอยู่โดยไม่พูดอะไรอีก

เมื่อมาถึงรถจักรยานยนต์ ชายหนุ่มก้าวขึ้นคร่อมแล้วรอให้หญิงสาวขึ้นซ้อนท้าย เรียบร้อยก็สตาร์ทเครื่องแล้วหันไปพูดกับคนด้านหลังด้วยน้ำเสียงกั๊กหัวเราะ เพราะสัมผัสได้ถึงระยะห่างกันบนเบาะ

“นั่งห่างแบบนั้นเดี๋ยวก็ตกหอรอก ขยับเข้ามาใกล้ ๆ พี่ลิ กอดเอาไว้ด้วย” บุษราคัมค้อนประหลับประหลোকกับแผ่นหลังของคนที่ออกคำสั่ง แต่ก็ขยับเข้าไปนั่งชิดชายหนุ่มตามคำบอกแต่โดยดี พร้อมกับยกมือขึ้นเกาะหลวม ๆ ที่ด้านข้างลำตัวของเขา

“กอดแน่น ๆ ลิ เดี่ยวตกไม่รู้ด้วยนะ” อิศราว่า บุษราคัมจึงยื่นสองแขนขึ้นกอดรอบเอวของชายหนุ่ม รู้สึกถึงมือใหญ่ที่วางลงบนสองมือของเธอ แต่ไม่ได้รู้ว่าอกอิมที่แนบอยู่กับแผ่นหลังกว้างนั้น ทำให้เจ้ามือองมือหัวใจแกว่งเพียงใด

จะรอดไหมวะไอ้อิฐ... ชายหนุ่มถามตนเอง ยิ่งอยู่ใกล้ ยิ่งอยากใกล้ซิด ยิ่งเห็นเธอเงินอาย ยิ่งอยากแก้มิ่ง รู้สึกที่ร่นรมย์ทุกครั้งที่มีเธออยู่ใกล้ ๆ จากที่เคยมองเห็นเป็นน้องนุ่ง ตอนนี้อย่างหนุ่มเริ่มไม่แน่ใจ ไอ้ที่ตั้งใจว่าจะปฏิเสธเมื่อครบหนึ่งเดือน ดูเหมือนเขาจะติดกับดักตัวเองเสียแล้ว

“ออกรถสิคะพี่อิฐ” เสียงแผ่วที่ส่งมาจากด้านหลังทำให้อิฐราารู้สึกตัว ชายหนุ่มจัดการใส่เกียร์ก่อนจะพารถจักรยานยนต์ค่อย ๆ เคลื่อนที่ไปตามถนนทางเข้ารีสอร์ท ไม่นานก็พารถเลี้ยวขึ้นถนนใหญ่ และเร่งความเร็วขึ้น

บุษราคัมกระชับอ้อมแขนรอบเอวของชายหนุ่มเมื่อรถเพิ่มความเร็วขึ้น ถนนลาดยางเส้นเล็ก ๆ ที่ขึ้น ๆ ลง ๆ ตามสภาพภูมิประเทศที่เป็นเนินเขา ทำให้เห็นความสวยงามของผืนน้ำที่อยู่ล้อมรอบเกาะขนาดไม่ใหญ่นักแห่งนี้ ผืนน้ำสีครามเข้มตัดกับผืนฟ้าสีสด เมื่อรถเคลื่อนผ่านบริเวณที่เป็นชายหาดด้านล้าง ก็มองเห็นผืนทรายสีขาวทอดยาว สวยงามจนแทบลืมหายใจ

“สวยจังเลยคะพี่อิฐ” บุษราคัมส่งเสียงแข่งกับเสียงรถ

“ลงไปชายหาดกันไหม” ชายหนุ่มถาม ชายหาดที่มองเห็นอยู่ด้านล่างมีผู้คนไม่พลุกพล่านนัก อาจจะเพราะเริ่มเป็นเวลาบ่ายคล้อย ผู้คนที่มาเที่ยวแบบเช้าไป – เย็นกลับ คงจะกลับไปขึ้นเรือเข้าฝั่งกันหมดแล้ว

“ไปสิคะ” บุษราคัมตอบรับอย่างยินดี ชูดวายน้ำของยายอินจะได้ทำงานแล้ว!

ใช้เวลาไม่นาน ชายหนุ่มก็พาหญิงสาวมาจอดรถจักรยานยนต์ในบริเวณที่จอดรถซึ่งอยู่ไม่ห่างจากชายหาดมากนัก จากนั้นจึงเดินตรงไปยังชายหาดที่เริ่มจะร้างไร้ผู้คน สองหนุ่มสาวจับจองเก้าอี้ชายหาดที่ตอไม้คั่นข้างว่างคนละตัว ก่อนจะหย่อนตัวลงนั่ง หันหน้าเข้าหาผืนทะเลยาวไกลสุดสายตา แสงอาทิตย์ยามบ่ายคล้อยกระทบผืนน้ำเป็นประกายระยิบ

“เล่นน้ำกันไหม” อิศราชวน

“ดีเหมือนกันค่ะ” บุษราคัมตอบรับ ก่อนที่จะถอนหายใจยืดยาวถึงเวลาแล้วสินะ... เมื่อทำใจได้ หญิงสาวก็ยืนขึ้นแล้วถอดเสื้อยืดออกเผยให้เห็นชุดว่ายน้ำแบบเกาะอกสีแดงสดที่เปิดเปลือยผิวเนื้อขาวผ่อง

เขิน... จนไม่กล้ามองหน้าคนข้าง ๆ จึงไม่เห็นว่าเขาแทบอ้าปากค้างกับภาพที่เห็นก่อนที่จะค่อย ๆ กลืนน้ำลายลงคออย่างลำบาก

เอ็งตายแน่คราวนี้ไอ้อิฐ ชายหนุ่มพึมพำกับตนเองในใจ เขาจะเล่นน้ำกับเธออย่างเก็บอาการได้หรือไม่หนอ ทำไมเขาไม่เคยเห็นบุษราคัมในมุมนี้มาก่อนนะ มุมที่เป็นหญิงสาวทรงเสน่ห์ที่ทำให้เขาแทบละลายตาไปจากเธอไม่ได้

“พี่อิฐ... เอ่อ... ช่วยทาคริมกันแดดที่หลังให้พลอยหน่อยได้ไหมคะ” ในที่สุด! ในที่สุดเธอก็กล้า! ยายอินต้องภูมิใจอย่างแน่นอน บุษราคัม

หนุ่มยื่นมือคว้ามือเล็กที่ยื่นมาตรงหน้าแล้วยื่นขึ้นบ้าง จากนั้นจึงจูงคนในชุดว่ายน้ำที่ทำให้หัวใจเขาหกคะเมนไม่เป็นจังหวะเดินลงทะเลเบื้องหน้า

เมื่ออยู่ในชุดว่ายน้ำขึ้นน้อยและน้อยขึ้น อิศราได้เห็นแบบเต็มตาว่าบุษราคัมมีรูปร่างที่ชวนหลงใหลเพียงใด ในตอนที่หญิงสาวอยู่ในชุดเดรสแบบเนื้อเปิดเผยเนื้อตัวว่าทำให้เขาหัวใจเต้นผิดจังหวะได้แล้ว เมื่อเห็นเธออยู่ในชุดว่ายน้ำสีแดงสดที่ส่งให้ผิวขาวเนียนดูผุดผ่องมากยิ่งขึ้นยิ่งทำให้เขาละลายตาจากความงามตรงหน้าไม่ได้เลย

หญิงสาวมัดผมขึ้นเป็นหางม้าสูง เผยให้เห็นลำคอระหง ทรวงอกอิมขนาดใหญ่กว่าสาว ๆ ทั่วไปที่ถูกโอบอุ้มด้วยบิกินีแบบไร้สาย เผยเนินเนื้ออวบอิมน่ามอง บุษราคัมมีรูปร่างที่ปราศจากไขมันส่วนเกิน หน้าท้องขาวเนียนแบนราบ สะโพกผายเต็มอิมในบิกินีแบบไฮคัท อวดขาเรียวยาวที่กำลังเดินเท้าเปล่า ก้าวย่างไปบนผืนทรายมุ่งสู่ผืนน้ำเบื้องหน้า

อิสราถอนหายใจยืดยาวเมื่อคนในชุดบิกินีเผลอตัวไปข้างหน้าเมื่อเดินลงน้ำไประยะหนึ่ง หญิงสาวแหวกว่ายในผืนน้ำใสแจ๋วหากช่วยบดบังความมดงามที่ตรึงสายตาชายหนุ่มนับตั้งแต่เธอถอดเสื้อผ้าที่ใส่ทับชุดว่ายน้ำออก เขาเผลอตัวจ้วงแขนว่ายน้ำตามเธอไป จนทั้งสองมาหยุดอยู่ห่างจากคนอื่น ๆ ในระดับน้ำที่สูงเพียงอก บุษราคัมกระโดดเล่นกับคลื่นน้ำขนาดไม่เล็กนักที่ซัดเข้าหาฝั่ง ในขณะที่อิสราเพียงยืนซึมซับความมดงามของเงื่อนน้อยตรงหน้า ท่ามกลางคลื่นน้ำ สายลม และแสงแดดยามเย็นที่เริ่มราแสง

บุษราคัมสนุกสนานกับการกระโดดโต้คลื่น เมื่อคลื่นซัดเข้าหาหญิงสาวจะกระโดดให้คลื่นส่งตัวลอยเข้าสู่ฝั่ง แล้วเดินกลับไปรอคลื่นลูกใหม่ซัดแล้วซัดเล่า แต่แล้วเมื่อมีคลื่นขนาดใหญ่กว่าปกติและกะจังหวะพัดทำให้แทนที่ตัวเธอจะถูกยกให้ลอยเหนือน้ำ กลับถูกกดลงได้น้ำแทน คนที่ยืนมองอยู่ไม่ไกลเฝ้าเข้าหา พร้อมคว้าร่างได้น้ำเข้าหาออกแกร่ง โอบกอดร่างแบบบางหากอวบอิมไว้เต็มอ้อมแขน

เมื่อคลื่นลูกยักษ์พัดผ่าน ทิ้งไว้เพียงหญิงสาวในชุดบิกินีสีแดง ที่ถูกโอบกอดแนบชิดในอ้อมแขนแข็งแรงของชายหนุ่ม ออกอิมแนบสนิทกับอกแข็งแรงเปล้าเปลือย ที่มีหัวใจทั้งสองดวงกระเดิงกระดอนอยู่ภายในอย่างที่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุการณ์เมื่อสักครู่หรือความสนิทแนบแน่นที่เกิดขึ้นตอนนี้นักแน่น

อิศราทอดสายตาลงมองคนในอ้อมแขน หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขา ปากอ้าค้างนิด ๆ เขาเดาว่าคงจะตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หากในสายตาเขา รวากับริมฝีปากอิมที่เผยอค้างอยู่ตรงหน้ากำลังเชิญชวนให้เขาก้มลงไปหา และเขาก็ทำตามที่คิด อย่างแทบไม่รู้ตัวเลย

“พี่อิฐ... ขอขอบคุณนะคะ” เสียงแผ่วที่ส่งมาจากริมฝีปากคู่ที่เขาหมายตาทำให้ชายหนุ่มได้สติ จากที่กำลังโน้มใบหน้าเข้าหาใบหน้าที่แขนงเงยอยู่จึงชะงัก และบอกเก้อ ๆ

“ระวังหน่อย คลื่นลูกค่อนข้างใหญ่”

“คะ... ขึ้นกันใหม่คะ”

“พระอาทิตย์กำลังจะตก ดูพระอาทิตย์ตกกันก่อนก็ได้” ชายหนุ่มบอก ยังไม่ปล่อยคนในอ้อมแขนให้เป็นอิสระ เพียงคลายอ้อมกอดแล้วโอบไว้หลวม ๆ เท่านั้น

“พี่อูฐ...”

“หืม...”

“ปล่อยพลอยสิคะ”

“ไม่”

“คะ” พุดง่าย ๆ แบบนี้เลยหรือ เขาจะรู้ไหมว่ายิ่งเธออยู่ในอ้อมแขนของเขานาน ความคิดเธอยิ่งทะยานไปไกล ไกล... ไปถึงไหนต่อไหนแล้ว!

“เดี๋ยวโดนคลื่นพัดไปอีก พี่กลัวว่าไม่ทัน” เขาตอบหน้าตาเฉย หากดวงตาเป็นประกายระยับ แล้วคนที่โหยหาอ้อมกอดของเขามานานแสนนานจะทำอะไรได้ นอกจากกรี๊ดร้องในใจอย่างยินดี

บุษราคัมปล่อยให้ชายหนุ่มโอบกอดอยู่อย่างนั้น หญิงสาวขยับตัวหันหน้าไปยังฝั่งทะเลทอดยาว อันมีพระอาทิตย์สีส้มดวงโตที่ค่อย ๆ ลดต่ำจุ่มตัวลงสู่ผืนน้ำ ท้องฟ้าที่ไร้เมฆทำให้มองเห็นพระอาทิตย์ตกได้อย่างชัดเจนและสวยงาม

หญิงสาวเอนศีรษะพิงแผ่นอกของเจ้าของอ้อมแขนอุ่นจนไม่รู้สึกรถึงความเย็นของน้ำทะเลที่โอบอ้อมอยู่โดยรอบ ปล่อยกายและใจไปกับความงดงามซึ่งรังสรรค์โดยธรรมชาติตรงหน้า

“สวยจัง...” เสียงทักพูดซัดตติบโหนุ ซึ่งมีเพียงคนพูดเท่านั้นที่รู้ว่าสวยที่ว่านั่นหมายถึงพระอาทิตย์ตกตรงหน้าหรือคนในอ้อมแขนกันแน่

บุษราคัมสะท้านไปทั้งกาย ในอกในใจสั่นไหว เมื่อรู้สึกถึงริมฝีปากนุ่มที่เคลี่ยอยู่ข้างแก้ม แม้ที่ผ่านมาจะตั้งตารอ อยากรับจูบแรกจากเขา แต่เมื่อได้มาอยู่ในอ้อมอกอุ่น ถูกโอบด้วยสองแขนแข็งแรง แผ่นหลังสัมผัสได้ถึงความแข็งแกร่งของแผ่นอกที่แนบชิด ความใกล้ชิดที่สนิทแนบแน่นยิ่งกว่าครั้งใด ๆ สองข้างแก้มถูกคลอเคลียด้วยริมฝีปากนุ่ม แม้จะไม่ใช่จูบอย่างที่เธอตั้งตารอ แต่ก็ทำให้หัวใจไหวหวิวได้อย่างคาดไม่ถึงเลย

เพียงชิดใกล้เท่านั้นเธอยังอ่อนระทวยขนาดนี้ หากได้รับจูบแรกจริง ๆ เธอจะเป็นอย่างไรหนอ บุษราคัมแอบคิดกับตนเองอยู่ในใจ

“หนาวหรือ” ชายหนุ่มถามพลางกระชับอ้อมกอดเมื่อรู้สึกว่าคุณในอ้อมแขนดูสั่นสะท้าน ใจอยากมอบความอบอุ่น... เหว้าร้อน... ให้มากกว่าเพียงอ้อมกอด แต่ก็ต้องหักห้ามใจ ด้วยยังไม่ถึงเวลา...

“คะ...” รับสมอ้างเสียงแผ่ว จะบอกได้อย่างไรเล่าว่าที่สั่นอยู่นี้เพราะอ้อมกอดและสัมผัสจากริมฝีปากที่คลอเคลี่ยอยู่ข้างแก้มต่างหาก!

“นั่งหลับกันเถอะ เดี่ยวตอนขี่มอเตอร์ไซค์กลับจะหนาวเกินไป” ชายหนุ่มชวน

“คะ” บุษราคัมตอบรับแล้วเดินตามการจับจูงของมือใหญ่ขึ้นจากน้ำ ตรงไปยังเก้าอี้ชายหาดที่หึ่งสัมภาระไว้ หญิงสาวจัดการสวมเสื้อผ้า

ทับชุดว่ายน้ำ ในขณะที่ชายหนุ่มเพียงสวมเสื้อยืดที่ถอดทิ้งไว้บนเก้าอี้ จากนั้นก็พร้อมเดินทางกลับไปยังรีสอร์ทที่พัก

บรรยากาศยามพลบมีเพียงแสงสลัวจมนองเห็นผืนน้ำเป็นสีดำ ไฟจากเรือหาปลาส่องประกายวิบวับ สองข้างทางสลัวลงเสียจมนองแทบไม่เห็นสิ่งใด อิศราจึงขี่รถจักรยานยนต์กลับรีสอร์ทด้วยความเร็วที่มากกว่าขามา เพราะไม่มีวิวสองข้างทางให้มอง ใช้เวลาไม่นานก็นำรถจักรยานยนต์มาจอดไม่ห่างจากห้องพักของตนเองมากนัก

“เดี๋ยวพี่เดินไปส่งพลอยก่อน” ชายหนุ่มบอกพร้อมยื่นมือมาจับข้อมือเล็กพาเดินไปยังห้องพักของหญิงสาว เมื่อมาถึงห้องพักซึ่งพักด้วยกันกับอินทิดา บุษราคัมต้องแปลกใจเมื่อพบกับห้องที่ว่างเปล่า

“อ้าว ยายอินไม่อยู่คะพี่อิฐ”

“ออกไปกินอะไรกับภูมิกะมัง” ชายหนุ่มว่าอย่างไม่ทุกซอร์น

“จ้ะพลอยโทร. หาอินก่อนนะคะ” ว่าพลางค้นหาโทรศัพท์มือถืออยู่ในกระเป๋าสะพาย ก่อนที่จะชะงักไปเมื่อได้ยินเสียงทุ้มเอ่ยห้าม

“อย่าเลย ปล่อยสองคนนั้นไปเถอะ พลอยไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าไป เดี่ยวพี่จะมารับไปหาอะไรกิน”

“เอานั่นหรือคะ” ถามไปจ้ะ ในใจอยากกรี๊ดจะตายอยู่แล้ว พี่อิฐพูดเหมือนอยากกินข้าวเย็นกับเธอสองต่อสอง โดยไม่มีพี่ภูมิกะมังและยายอินเป็น ก.ข.ค.!

“เอานั่นสิ ไปเร็ว เดี่ยวพี่มา” ชายหนุ่มว่าก่อนจะปิดประตูตามหลัง

เมื่อบุษราคัมก้าวเข้าไปภายใน และเมื่อลับหลังชายหนุ่ม คนที่แกลังสงบ
นั่งต่อหน้าเขาก็รีดร้องอยู่คนเดียวร่ำวกับคนบ้า...

ดินเนอร์สองต่อสองกับพี่อัฐ ก็รีดดดดดดด!!!

๑๘

เสียงเคาะประตูหนัก ๆ ที่ดังอยู่ด้านนอก ทำให้บุษราคัมที่แต่งตัวรออยู่แล้วรีบเปิดประตูออกไปในทันที มองเห็นชายหนุ่มในชุดกางเกงขาสั้น เสื้อคอโปโล และรองเท้าแตะยืนรออยู่

“เสร็จหรือยัง” เขาถามเมื่อเห็นเธอยื่นหน้าออกไป

“เสร็จแล้วค่ะ ไปกันเลยไหมคะ”

“ไปสิ” ชายหนุ่มว่า บุษราคัมจึงเดินกลับเข้าไปในห้องเพื่อหยิบกระเป๋าสะพายที่วางอยู่บนเตียงแล้วเดินออกไปจากห้อง หลังจากล็อกประตูเรียบร้อยแล้ว มีโอใหญ่ก็ยื่นมากุมมือเธอไว้ในทันที จากนั้นจึงพาเดินไปตามทางเดินปูอิฐ มุ่งสู่วานอาหารของรีสอร์ท

ห้องอาหารที่มองเห็นอยู่ตรงหน้าถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเป็นอาคารติดเครื่องปรับอากาศหากลุกระจกรอบทิศทำให้มองเห็นทัศนียภาพด้านนอก ได้เท่า ๆ กับส่วนด้านนอกที่สร้างเป็นเทอเรซยื่นลง

ไปในทะเล มีโต๊ะที่นั่งจัดวางท่ามกลางแสงตะเกียงที่วางอยู่รอบบริเวณ กับแสงเทียนที่ถูกจุดไว้บนโต๊ะแต่ละโต๊ะ อบอวลไปด้วยบรรยากาศ โรแมนติก ด้านหนึ่งของเทอเรซเป็นที่ตั้งของบาร์เครื่องดื่มที่มี บาร์เทนเดอร์หลายคนทำงานผสมเครื่องดื่มอยู่อย่างแข็งขัน

ไม่ว่าจะเป็นส่วนภายในตัวอาคารหรือเทอเรซด้านนอก ผู้คนที่มารับประทานอาหารที่ห้องอาหารแห่งนี้สามารถมองเห็นผืนน้ำทอดยาว ซึ่งในยามค่ำคืนเช่นนี้ดูดำทะมึนน่าเกรงขาม หากมีแสงไฟจากเรือหาปลาส่องประกายวิบวับ กับหมู่ดาวดวงตาชบนฟากฟ้าสีดำสนิทราวกับเกล็ดเพชรบนผืนกำมะหยี่สีดำ ช่วยทำให้ความน่าเกรงขามนั้นดูงดงามน่ายล

“ออกไปนั่งข้างนอกกันไหม พलयจะหนาวหรือเปล่า” ชายหนุ่มถามพร้อมกวาดตามองคนข้างกาย หญิงสาวอยู่ในชุดเดรสสั้นแขนกุด ความยาวเสมอเข่า ผ้าปักลายลูกไม้สีขาว ดูสวยงามน่าทะนุถนอม แต่คงไม่ให้ความอบอุ่นมากมายนัก

“คงไม่หนาวหรอกคะพี่อัฐ นั่งข้างนอกกันดีกว่า” เมื่อบุษราคัมว่าเช่นนั้น ชายหนุ่มจึงพาเธอเดินไปหาที่นั่งที่ค่อนข้างอยู่ห่างจากโต๊ะอื่น ๆ ที่มีผู้คนจับจอง หลังจากนั่งลงแล้วก็มีบริการเดินตามมาให้บริการอย่างทันท่วงที

สองหนุ่มสาวรับประทานอาหารสลักับพุดกุยสัตเพเหระ แต่ก็ดูเหมือนเรื่องไร้สาระที่คุยกันไปรับประทานอาหารไปนั้นจะทำให้อาหารเลิศรสขึ้นมาอีก

เมื่อเสร็จจากรับประทานอาหาร ชายหนุ่มทำสัญญาณเรียกบริกร ซึ่งก็เดินมาที่โต๊ะโดยทันที

“พลอยอยากกินของหวานไหม” ชายหนุ่มหันไปถามหญิงสาว เมื่อเห็นเธอส่ายศีรษะ จึงหันไปบอกพนักงานที่ยืนนอนน้อมรออยู่

“ขอเมนูเครื่องดื่มหน่อยครับ” เมื่อเห็นพนักงานน้อมศีรษะรับ คำสั่งก่อนจะเดินออกไปหยิบเมนูเครื่องดื่มมาให้ตามที่ขอ อิศราก็หันไปบอกคนนั่งตรงข้าม

“ยังวันอยู่เลย นั่งดื่มอะไรกันก่อนนะ”

“ตามใจพี่อิฐคะ” หญิงสาวบอก เธอจะไปซัดอะไรเขา ต่อให้ต้องนั่งอยู่ที่นี้กับเขาทั้งคืนเธอก็ไม่มีปัญหาเลย ใครจะอยากรีบกลับไปห้องนั่งดื่มกับพี่อิฐ มีความสุขกว่าอยู่ในห้องกับยายอินเป็นไหน ๆ

“พลอยจะดื่มอะไร” ชายหนุ่มถามเมื่อได้เมนูอาหารจากพนักงาน พลางไล่สายตาดูรายการเครื่องดื่ม

“ขอแดงโมปั่นก็ได้ค่ะ” คำตอบของหญิงสาวทำให้อิสราเลิกคิดก่อนจะถามยิ้ม ๆ

“ไม่กินเหล้าหรือ”

“ไม่ล่ะค่ะ พลอยไม่ชอบ” หญิงสาวตอบพลางย่นจมูก ไม่เข้าใจคนที่ชอบเหมือนกันว่าแอลกอฮอล์ขม ๆ นั้นมีอะไรให้น่าพิศมัยนักหรือ ถึงได้ชื่นชอบกันนัก อย่างยายอินก็อีกคน ขานั่นก็ขึ้นมา ดื่มกับพวกผู้ชายเป็นว่าเล่น

“งั้นพี่ขอตีมนะ” เขาพูดราวกับขออนุญาต สายตาที่มองมาอ่อน
เชื่อง ทำเอาคนถูกขอแทบละลายลงไปกองกับพื้น

“ตามสบายค่ะ” สิ้นคำของหญิงสาว ชายหนุ่มก็หันไปสั่งเครื่อง -
ตีกับพนักงานที่ยืนรออยู่ เสร็จเรียบร้อยก็หันมาหาคนที่นั่งตรงข้าม มือ
ใหญ่ยื่นไปจับมือเล็กกว่าที่วางอยู่บนโต๊ะมากุมไว้ทั้งสองมือ ก่อนจะใช้นิ้วหัวแม่มือเก็ยหลังมือของเธอเล่นแผ่วเบา

“พลอยสนุกไหมวันนี้”

“สนุกค่ะ พี่อิฐล่ะคะ”

“สนุก ผ่อนคลาย ขอขอบคุณนะที่มาเที่ยวด้วยกัน” ชายหนุ่มบอก
ใบหน้าระบวยิ้ม นัยน์ตาคมจ้องตาหญิงสาวอย่างมีความหมาย ทำให้
คนถูกจ้องถึงกับร้อนวบวาบไปทั้งตัว พี่อิฐแสดงออกถึงความ สนุก
สนมมากเหลือเกิน มาก... จนเธออยากจะได้เข้าข้างตัวเองว่าเขาคงเริ่ม
รู้สึกกับเธอไม่ต่างไปจากที่เธอรู้สึกกับเขา แม้เขาจะไม่พูด แต่หากไม่รู้สึกละ
อะไรกับเธอเลย เขาจะแสดงออกเช่นนี้ทำไม

“พลอยสิคะต้องขอบคุณพี่อิฐที่พามาเที่ยว” หญิงสาวตอบเสียง
แผ่ว ชัดเงินทั้งกับสายตาของเขา ทั้งมือใหญ่ที่กุมมือเธอไม่ปล่อย

“พี่ต่างหากต้องขอบคุณพลอย ที่ทำให้พี่ได้ทำอะไรที่ไม่เคยคิดว่า
จะทำ” เช่นการเดทกับเด็กที่อายุน้อยกว่าถึงสิบสี่ปี!

สองหนุ่มสาวนั่งตีมสลับกับพูดคุยกันไปจนแทบลืมเวลา รู้ตัวอีก
ทีห้องอาหารในส่วนที่เป็นอาคารนั้นถูกปิดไปแล้ว เหลือเพียงบริเวณ

เทอเรชด้านนอก ที่ตอนนั้นมีเพียงบาร์เครื่องดื่มเปิดให้บริการอยู่เท่านั้น และผู้คนที่เริ่มหนาตามากขึ้นเพราะย้ายออกจากห้องอาหารมานั่งดื่มกันต่อ

“คนเยอะเชียว กลับกันดีไหม” ชายหนุ่มถาม

“เอ่อ... ก็ได้ค่ะ” บุชราคมตอบเสียงอ่อย รู้สึกเสียดายที่เวลาที่จะได้อยู่เพียงลำพังกับพีอิฐจบลงแล้ว แต่เมื่อเขาชวนกลับเช่นนี้ เธอก็ไม่กล้า ยื้อให้เขาอยู่ต่อ จึงเดินตามการจับจูงของมือใหญ่ไปอย่างเงียบ ๆ หลังจากที่เขาหนุ่มจัดการจ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว

ทั้งสองเดินไปตามทางที่มีแสงตะเกียงให้แสงสว่างตรงไปยังด้านที่เป็นห้องพัก เมื่อกำลังจะผ่านห้องพักของชายหนุ่มซึ่งถึงก่อนห้องของเธอ เขาก็ก้มลงถาม

“พลอยง่วงหรือยัง”

“ยัง... ยังค่ะ” ไม่ง่วงแล้วก็ไม่อยากกลับห้องด้วย พลอยอยากอยู่กับพีอิฐ! หญิงสาวกรีดร้องในใจแต่ไม่กล้าเอ่ยปาก แต่แล้วคำพูดต่อมาของเขาก็ทำให้หัวใจเธอโลดขึ้น

“นั่นสิ พีก็ยังไม่ง่วงเลย ไปนั่งคุยกันที่ห้องพีก่อนนะ” พูดแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้เมื่อเห็นคนตรงหน้าเบิกตาโต

“ดูทำหน้าที่เข้า ไปนั่งคุยกันเฉย ๆ หรือพลอยอยากกลับไปคุยกับยายอินมากกว่า” เขาถามในสิ่งที่ก็น่าจะรู้คำตอบดี!

“เปล่าค่ะ พลอย... พลอยอยากคุยกับพีอิฐมากกว่า” รู้ว่าควรจะมีฟอร์มบ้าง ไมควรจะแสดงออกให้เขาเห็นมากไปว่าเธอนั้นมีใจให้เขาแค่

ไหน แต่บุษราคัมก็รู้ตัวดีว่า มันสายเกินไปที่จะมีฟอร์มแล้ว เพราะเธอเปิดเผยหมดเปลือกไปหลายปีแล้ว ตอนนี่คงทำได้เพียงยืนยันให้เขาเห็นว่าไอ้ที่เธอทำไปทั้งหมดนั้น เธอเอาจริง!

เมื่อหญิงสาวบอกเช่นนั้น อิศราทก็คว้าแขนพาเธอเดินตรงไปยังห้องพักของเขาในทันที ชายหนุ่มพาหญิงสาวมาหยุดยืนอยู่หน้าห้อง ล้วงกุญแจจากกระเป๋ากางเกงมาไข เมื่อประตูเปิดออกก็พาเดินเข้าไปข้างใน

บุษราคัมรู้สึกกึ่งโล่งอกกึ่งเสียดายเมื่อชายหนุ่มพาเธอเดินเลยออกไปยังระเบียงหลังห้องซึ่งมีโซฟาแบบเอาร์ทอรัจด์วางอยู่ ระเบียงหลังที่ยื่นเข้าไปในทะเลเหนือโซฟาหินคงจะมองเห็นภาพท้องทะเลอันสวยงามภายใต้แสงสว่างในเวลากลางวัน หากในยามค่ำคืนเช่นนี้ มองเห็นเพียงผืนน้ำสีดำมืดกับเสียงคลื่นกระทบโขดหินอยู่โครมครามเท่านั้น

เขาพาเธอเดินตรงไปยังโซฟาแล้วทำทำให้นั่งลง ส่วนตัวเขาเดินกลับเข้าไปในห้องอีกครั้ง สักพักก็กลับออกมาพร้อมกระป๋องเครื่องดื่มในมือ

“ในมินิบาร์ไม่มีอะไรมาก กินได้ก็ได้ไหม” ชายหนุ่มถามพร้อมยกกระป๋องเบียร์กับน้ำอัดลมกระป๋องแดง ๆ ให้เธอดู

“ไม่เป็นไรค่ะ พลอยไม่ได้ดื่มอะไรแล้วละ” หญิงสาวบอก อิศราจึงยกไหล่ก่อนจะนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกัน ชายหนุ่มวางกระป๋องน้ำอัดลมลงบนโต๊ะหน้าโซฟา ก่อนจะเปิดกระป๋องเบียร์ของตน

“ให้พลอยโทร. บอกยายอินหน่อยไหมคะพี่อัฐ ป่านนี้ยังไม่กลับ

ห้อง กลัวยายอินเป็นห่วง” บุษราคัมถาม นับตั้งแต่มาถึงเกาะ หลังจากที
อินทราเอากะเป่าเข้าไปเก็บในห้องในตอนที่ยังนอนอยู่บนเตียงจาก
อาการเมาเรือ เธอก็ไม่เห็นแม่เพื่อนรักกับพี่ภูมิอีกเลย ปานนี้อินทราคง
จะกลับห้องแล้วกระมัง แต่ก็น่าแปลกที่ไม่เห็นจะใคร. มาตามเธอ หรือ
แม้แต่พี่อัฐก็ดูจะไม่วิตกกังวลอะไรกับการที่น้องสาวหายหน้าไปทั้งวัน

“อินยังไม่กลับห้องหรอก” ชายหนุ่มบอกน้ำเสียงไม่ทุกซักร้อน

“คะ” เป็นไปได้อย่างไร นี่มันดึกแล้วนะ อินทราไปไหน

“อินไปตกหมึกกับภูมิ” เขาบอกราวกับล่วงรู้คำถามในใจเธอ ใ้ที่
กำลังเป็นห่วงเป็นใยเลยหายห่วง แบบนี้เธอก็อยู่กับพี่อัฐดีก ๆ ได้สิ แเฮ...

สองหนุ่มสาวนั่งเจี๊ยบ ๆ ซึมซับความสงบงามของธรรมชาติ
ปล່อยให้ดาวบนฟ้าร้ายรำโดยมีคลื่นสาดซัดโชดหินบรรเลงเพลง เป็น
อุปการธรรมชาติที่ทำให้รื่นรมย์ได้ไม่แพ้แสงสีในเมืองใหญ่เลย

“หนาวหรือ” อิศราถามเมื่อสังเกตเห็นคนนั่งข้าง ๆ ห่อไหล่และ
กอดอก

“เย็นนิด ๆ ค่ะ ลมแรงไปนิด” บุษราคัมตอบ แล้วก็ต้องหัวใจเต้น
แรงเมื่อชายหนุ่มยื่นมือมาคว้าไหล่เธอแล้ววิ่งเข้าไปหาตัว

“กอดกันจะได้อุ่น เขาว่าด้วยใบหน้าเรียบเฉย หากนัยน์ตาเป็น
ประกายวิบวับ จนคนที่เงยหน้าขึ้นมองเขาถึงกับตาพว้า หัวใจเต้นรัว ตัว
สั่นสะท้าน ไม่ใช่เพราะอากาศเย็น หากเป็นเพราะความใกล้ชิดที่กำลัง
ได้รับจากชายหนุ่มต่างหาก

อิศรากระซิบอ้อมแขน เมื่อได้ชิดใกล้เช่นนี้ ชายหนุ่มไม่อาจถอน
 สายตาจากใบหน้าของคนที่แขนงงอยู่ตรงหน้าได้เลย จากที่ตั้งใจแค่
 โอบให้ความอบอุ่น แต่เมื่อมีเธออยู่ในอ้อมแขน ใบหน้าเนียนแขนงงอยู่
 ไม่ห่าง ริมฝีปากอิมเมียนิด ๆ ราวเชิฐชวน เขาก็แทบจะลืมเลือนทุก
 อย่าง มองเห็นเพียงริมฝีปากคู่นั้นที่เรียกร้องให้เขาสัมผัส

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขารู้สึกอยากจูบเธอ หากเป็นทุกครั้งที่เขาได้
 ใกล้ชิดเธอในระยะหลัง จากที่เคยหักห้ามความต้องการเพราะคิดว่ายังไม่
 ถึงเวลา แต่เวลานี้อิศราู้ตัวเองดี จะรอให้ครบหนึ่งเดือนหรือวันนี้
 ความรู้สึกที่เขามีต่อเธอก็คือความรู้สึกเดียวกัน จำเป็นหรือต้องรอจนครบ
 หนึ่งเดือน ตกกลางใจเสียตั้งแต่วันนี้จะเป็นไรไป เมื่อคิดได้เช่นนั้น
 ใบหน้าคมคร้ามที่อยู่ไม่ห่างจากใบหน้านางตรงหน้า ก็ขยับเข้าหาในทันที

บุษราคัมมองเห็นใบหน้าของชายหนุ่มโน้มต่ำลง สายตาของเขา
 ที่เปิดเผยความฉ่ำหวานจนหมดสิ้น และแม้จะไม่เคย แต่ด้วย
 สัญชาติญาณ หญิงสาวก็รู้ว่าเธอกำลังจะได้รับ... จูบแรก... จูบแรกจาก
 ชายในดวงใจที่เฝ้ารอมานานแสนนาน

หญิงสาวกรีดร้องอย่างลึกลอดแถมตื่นเต้นอยู่ในใจ เมื่อใบหน้า
 ของชายหนุ่มขยับเข้ามาใกล้ ใกล้... จนเกินระยะอันตรรก บุษราคัมก็
 หลับตาอับอะไรก็ตามที่กำลังจะเกิดขึ้นอย่างเต็มอกเต็มใจ